

EUGEN ONISCU

Puterea celor slabi

Lectura: Cristian Arsenoi
Corectura: Cristian Arsenoi
Tehnoredactare: Cristian Arsenoi
Paginare: Cristian Arsenoi
Concepția grafică a copertilor: Cristian Arsenoi
Coperta 1: Michelangelo Merisi da Caravaggio - David & Goliath
Coperta 2: Imagine internet
Director general: Cristian Arsenoi

LED Force - Editura:

Strada Sălciilor Nr.8 Bl.828 Sc. A Et.2 Ap. 8 Iași - România

E-mail: edituraledforce@yahoo.com

Adresă site:

<https://wordpress.com/posts/edituraledforce.wordpress.com>

Telefon: 0754 654 635

Persoană de contact: [Cristian Arsenoi](#)

Cod ISBN: 978-606-95459-7-3

Toate drepturile rezervate:

Copyright © 2023: [Eugen Oniscu](#)

Copyright © 2023: [LED Force - Editura](#)

[LED Force - Editura - Noi... nu tăiem copacii](#)

Pofil de autor

Mă numesc Eugen Oniscu, născut în 10 august 1972 în Tulcea. Sunt scriitor de proză, în mod special de nuvele-povestiri și eseuri.

Încă din copilărie am fost pasionat de lecturi, iar din adolescență s-a cristalizat în sufletul meu dorința de a scrie.

Am început să scriu din tinerețe, căutând de-a lungul timpului să învăț cât mai mult despre arta de a scrie.

Trăiesc de aproape douăzeci de ani în diaspora.

Am locuit treisprezece ani în Spania, iar acum locuiesc la Berlin în Germania, unde lucrez și scriu în timpul liber.

De obicei, îmi public scrierile la revistele:

„Armonii Culturale”,

„Boema”,

pe site-ul „Resurse Creștine” ș.a.

În anul 2020 editura „Armonii Culturale” mi-a publicat o carte de nuvele-povestiri intitulată:

„Mesagerul”,

iar în aprilie 2021 la Editura „Epubli” din Berlin am publicat o nuvelă în format electronic, în limba germană, intitulată:

„Über die Enttäuschungen des Lebens”

(Mai presus de dezamăgirile vieții).

De asemenea am participat cu o povestire în cadrul antologiei literare:

„Primăvara se numără prozele”

organizată de: Editura „Inspirescu” din Pitești în anul 2021,

și la proiectul literar „Milenarium” organizat de:

Editura „Armonii Culturale”.

Eugen Oniscu

Sinopsis

„Puterea celor slabi” este o carte de eseuri și meditații creștine scrise pentru cei dezamăgiți de viață, pentru cei ce duc poveri și au răni în sufletele lor.

Textele sunt structurate pe diferite teme ce gravitează în jurul marii revelații a scripturilor și anume persoana și lucrarea lui Iisus Hristos.

În toată cartea este dezvoltată și aprofundată iubirea neînțeleasă a lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii, ce nu merităm atâta har și o astfel de iubire ce prin jertfa Golgotei s-a revărsat peste noi.

Cartea îl așază pe cititor față în față cu maiestatea și puterea lui Dumnezeu, și îl invită la contemplare.

Lectura cărții readuce în fața cititorilor temele vaste ale Sfintelor Scripturi și invită la aprofundare pentru a descoperi mărețul sens al existenței umane prin Hristos.

Descrierea cărții într-o singură frază:

Meditații creștine scrise sub inspirație divină pentru al cunoaște mai bine pe Dumnezeu și a ne lăsa transformați de iubirea Sa minunată.

Eugen Oniscu

Marele privilegiu

În tumultul vieții noastre la orizontul căreia se îngrămădesc nori tot mai întunecoși există un minunat privilegiu de care putem beneficia dacă dorim.

Despre acest lucru ne-a scris apostolul Ioan:

*„Iată Eu stau la ușă și bat.
Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa,
voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”*

(Apocalipsa 3-20)

Citind acest verset și încercând să-i pătrund înțelesul său măreț, îmi dau seama că Iisus nu ne-a părăsit și că prin Duhul Său bate la ușa inimii noastre.

Aceste bătăi ale harului la ușa sufletului omenesc reprezintă faptul că în ciuda vremurilor umbrite de atâtea dificultăți pe care le străbatem, Hristos încă mai dorește să ne mântuiască din păcatele noastre.

Impresionantă este îndelunga răbdare a lui Hristos care face apel după apel la inimile noastre pline de răutate.

Aici ne este descoperită universalitatea chemării lui Dumnezeu adresate neamului omenesc prin Hristos, dar este foarte interesant faptul că această chemare ni se adresează individual pentru că harul Său minunat atrage și încearcă să sensibilizeze inima omenească pentru a răspunde iubirii divine.

Dumnezeu ne-a oferit tot cerul prin Hristos, de aceea apostolul Pavel ne-a scris:

„Voi aveți totul deplin în El...”

(Coloseni 2-10)

Dar în procesul mântuirii există o parte a omului pe care Dumnezeu nu o va face în locul nostru.

În versetul din Apocalipsa 3-20 ni se spune foarte clar:

„Dacă aude cineva glasul meu...”

În lumea în care trăim se aud atât de multe voci, de exemplu timp de doi ani am tot auzit cu toții glasul plandemiei care ne-a îngrozit, iar în ultimul timp s-a auzit tot mai mult glasul războiului.

Ba mai mult de atât se aud voci ce prevestesc un mare dezastru economic ce ne va arunca în sărăcie.

De asemenea, se aude tot mai clar vocea neomarxismului progresist ce ne promite o utopică fericire dacă vom renunța la valorile iudeo-creștine, apoi mai sunt atâtea alte voci ademenitoare ce ne cheamă pe cărările păcatului.

În tot acest amalgam de voci se aude și vocea lui Iisus, însă drama noastră este că nu întotdeauna reușim să discernem vocea Sa.

Este foarte important să știm că Dumnezeu ne vorbește și astăzi dorind să ne scoată din tot acest labirint întortocheat de voci în care ne trăim viața.

Dumnezeu ne vorbește pe diferite căi:

prin Cuvântul Său, prin natură, pe linia gândurilor la nivelul conștiinței noastre și prin intermediul anumitor oameni.

El se poate adresa oricărui om într-un mod prin care acesta să-L înțeleagă, de aceea este minunat faptul că Dumnezeu ce a creat universul ce ne fascinează și nedumerește se pleacă până la inima celui mai umil dintre oameni pentru ai vorbi despre iubirea de la Golgota.

Dacă reușim să discernem glasul divin din tot acest tumult de voci ce ne înconjoară apare o altă problemă și anume, a deschide ușa sufletului sau a o închide și mai bine în fața apelurilor harului salvator.

De obicei la problemele noastre dorim soluții imediate și mai ales dorim ca partea materială a vieții noastre să fie cât mai prosperă.

Dar cine mai dorește astăzi o împărăție a harului în inima sa?

De aceea mulți oameni resping invitația la mântuire și nu doresc să aibă de-a face cu lucrurile spirituale. Se pare că mai atractive sunt plăcerile de o clipă ale păcatului pentru că sunt aici și acum la îndemâna oricui.

De ce să-L contemplăm pe Iisus ca Om și Dumnezeu pentru a fi transformați, când putem să ne dedăm la atâtea păcate degradante?

Societatea umană se coboară tot mai mult din punct de vedere moral și spiritual și de aici toate nenorocirile ce ne lovesc ca o consecință a alegerilor ce le facem.

Tot ceea ce se dorește astăzi este să ne trăim viața cât mai departe de Dumnezeu ca și cum noi am putea fi fericiți în altă parte decât în comuniunea cu El.

Pentru cei ce vom deschide ușa sufletelor noastre, privilegiul este foarte mare pentru că în inimile noastre păcătoase, înfricoșate de toată duritatea acestor vremuri va intra prin Duhul Său Hristos, este un lucru ce depășește puterea noastră de înțelegere.

În inimile noastre nu trebuie să locuiască demonii și nici groaza de viitor, ci Hristos ce aduce liniște sufletească și speranța într-un viitor edenic.

Lucrarea mântuirii nu este o utopie precum cred unii ci o lucrare pe care Dumnezeu o înfăptuiește cu fiecare om în parte ce se lasă educat pentru împărăția Sa.

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă a deschide ușa inimii noastre și ai permite lui Dumnezeu să pătrundă în forul nostru interior, am să mă folosesc de un alt verset biblic:

„Drept răspuns Iisus i-a zis:

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

(Evanghelia după Ioan 14-23)

Prezența divină în inimile noastre este un măreț privilegiu de care putem beneficia dacă dorim.

În final versetul din cartea Apocalipsei ne spune:

„...voi cina cu el, și el cu Mine.”

Cei ce îl vor primi pe Iisus vor cina cu El, asta înseamnă comuniunea cea mai deosebită și tainică ce se desfășoară între un om și Dumnezeu, iar o astfel de comuniune cultivată astăzi va avea ca rod viața veșnică.

„Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

ne spun Scripturile.

Deci în tumultul de voci prin care ne ducem existența se aude și vocea lui Dumnezeu, oare vom reuși să o discernem?

Profetul Ilie atunci când se simțea înfricoșat, abandonat, și dorea să moară a avut parte de o revelație deosebită.

Pe munte unde era el, a venit un vânt tare și puternic ce despica munții și sfărâma stâncile, după vânt a venit un cutremur de pământ și după cutremurul de pământ a venit un foc, raportul biblic ne spune că în toate aceste manifestări Dumnezeu nu era prezent.

Însă după foc a venit un susur blând și subțire și Ilie a înțeles că acolo era Dumnezeu care apoi i-a vorbit.

Și nouă astăzi Dumnezeu prin intermediul Sfințelor Scripturi ne vorbește arătându-ne calea cea bună pe care trebuie să o urmăm.

Fericiți și binecuvântați vor fi toți acei ce vor pași pe calea mântuirii.

Puterea celor slabi

Lumea în care trăim devine tot mai mult o arenă de luptă. În forul nostru interior uneori se dau mari bătălii de ordin spiritual, de care nici cei mai apropiați nouă nu au idee.

Pe de altă parte lumea în care trăim ne dă tot mai mult impresia că oamenii slabi, sunt tot timpul striviți de cei puternici ce dispun de bani, sau de cei ce conduc lumea și fac jocuri meschine în spatele cortinei. Și aparent răul pare să triumfe.

Dar într-un mod impresionant cartea Apocalipsa ne descrie biruința finală a lui Dumnezeu asupra răului.

Toți cei ce se simt slabi, loviți și răniți de circumstanțele nefavorabile ale vieții, au marele privilegiu să privească spre Hristos pentru că numai de la El va veni izbăvirea.

Pe paginile Sfințelor Scripturi ni se relatează un episod al unei lupte inegale dintre David, și un războinic de profesie ca Goliat, ce era un adevărat uriaș, și care timp de mai multe zile a pășit în fața oștirii lui Israel, aruncând batjocori și cerând un om cu care să lupte.

Se pare că în acele vremuri era obiceiul ca uneori victoria să se decidă între doi luptători din tabere adverse.

În mod normal ar fi trebuit ca Saul regele israeliților să iasă în față și să lupte cu Goliat ce era bine echipat pentru luptă și avea niște arme grozave.

Goliat, zi de zi pășea plin de încredere în sine, în fața oștirii israeliților și arunca ocări. De fapt în acele timpuri exista ideea, dacă un popor biruie în luptă un alt popor, atunci înseamnă că Dumnezeul celor ce au învins este mai tare.

Deși filistenii cunoșteau superioritatea Dumnezeului lui Israel în fața oricărui dumnezeu străin, totuși sfidau prin Goliat puterea și maiestatea Dumnezeului lui Israel.

Toți oamenii lui Israel erau plini de groază la vederea uriașului ce era îmbrăcat în armură și cu armele sale și scutierul său, se plimba zilnic prin fața lor sfidându-i și aruncându-le ocări.

Iar regele Saul ce se depărtase de Dumnezeu și nu mai era într-o stare de umilință și dependență față de Dumnezeu, nu mai avea curajul ca prin credință să iasă în față și să lupte cu uriașul ce îi sfida pe toți.

În acel timp, David este trimis de tatăl lui cu daruri pentru căpetenia fraților săi mai mari ce erau înrolați în armata lui Saul, pentru ai aduce vești despre război.

În momentul când îl vede pe Goliat și aude toată povestea din gura oștenilor lui, Saul se hotărăște să lupte.

Argumentul lui David era faptul că atunci când leul sau ursul îi răpeau câte o oaie din turma pe care el o păștea, plin de puterea Dumnezeului său se lupta cu animalele sălbatice smulgându-le prada.

David pășind în acea vale în fața lui Goliat, stârnește râsul uriașului și al armatei filistenilor.

De la început părea o luptă inegală, în care cei slabi își aleseseră reprezentantul prin David, iar cei puternici și bine echipați ce par a avea întotdeauna victoria de partea lor, erau reprezentați de Goliat.

După ce Goliat văzându-l pe David, batjocorește, sfidează, și înaintea plin de încredere că îl va spulbera pe acel tinerel ce venea înaintea lui doar cu un toiag de păstor, o praștie, și câteva pietre.

Victoria uriașului părea sigură, pentru că el era cel puternic, ba mai mult de atât câmpul de bătaie era terenul cu care era obișnuit, și cu scurgerea timpului devenise un luptător profesionist.

Și apoi statura sa și tot echipamentul ce îl avea îl favoriza.

Așa că a înaintat spre David batjocorind, și fiind sigur de victoria sa.

Impresionant este faptul că David spune că vine înaintea lui Goliat în numele Dumnezeului lui Israel a cărui oștire a fost batjocorită.

În acele momente David era cuprins de sentimentul dependenței sale totale de Dumnezeu, fiind plin de umilință și încredere asemenea unui copilăș în imensa putere a lui Dumnezeu.

David avea acea atitudine pentru că avea în spate o vastă experiență a umblării cu Dumnezeu pe care o căpătase în pustie păscând oile și înfruntând pericolele pe care viața de păstor i le scotea în față.

Raportul biblic ne relatează în mod impresionant victoria lui David asupra lui Goliat, în fața oștirii lui Israel încremenită de groază. După care ni se relatează cum israeliții pornesc să-i măcelărească și prădeze pe filistenii puși pe fugă în urma faptei de vitejie a lui David.

Frica de uriași pare să fi fost adânc înrădăcinată în inima israeliților.

În trecutul lor, o altă generație stând la hotarele Canaanului, după ce au ascultat rapoartele iscoadelor, trimise să iscodească țara au fost cuprinși de frica teribilă de uriași.

Este adevărat că la o primă vedere uriașii îngrozesc și dau impresia că sunt de neînving și că cel mai sigur este faptul că vor strivi totul sub picioarele lor puternice.

Oare astăzi trăind în această societate post modernă, atunci când la orizontul existenței noastre apar anumiți uriași, cum ne raportăm la ei?

În fața uriașilor, omul întotdeauna a trebuit să i-a o atitudine, fie de acceptare a faptului că nu este altceva decât o victimă slabă ce va fi strivită, sau fie de luptător asemenea lui David. Este adevărat că în zilele noastre luptele nu se mai dau în mod armat ca pe timpurile lui David.

Astăzi cele mai multe bătălii se dau pe plan spiritual, în forul nostru interior.

Uriașii de astăzi pot fi anumite boli grave cu care ne confruntăm, obiceiuri dăunătoare, păcate îndrăgite, circumstanțe dificile ce uneori ne înconjoară luându-ne bucuria de a trăi, eul nostru plin de obsesii și capricii.

De fapt cred că cel mai de temut uriaș cu care în viitor ne vom confrunta, va purta o platoșă politică-religioasă și va aduce noua ordine mondială, de asemenea va impune un mod fals de închinare, iar cei ce se vor opune, vor avea parte de persecuție.

Uriașii vin și astăzi ca să ne îngrozească pentru că în spatele lor este Satana, marele maestru al înșelătoriei.

Goliat pare de neînving, și așa este din punct de vedere omenesc, nu avem nici o șansă.

De altfel ce șansă de izbândă ar fi avut David dacă ar fi înaintat împotriva lui Goliat doar în propria lui putere? De aceea și noi atunci când dorim să luptăm singuri cu uriașii din viața noastră ce vin spre noi să ne strivească, nu avem nici o șansă.

Viața creștină nu este posibilă fără mari lupte de ordin spiritual. De aceea avem nevoie ca asemenea lui David să învățăm lecții precum umilința, încrederea, și dependența totală de puterea lui Dumnezeu. Și doar atunci uriașii vor fi învinși, iar noi vom promova prin luptele și victoriile obținute, valorile împărăției spirituale a lui Hristos, într-o societate aflată într-o continuă decadență morală.

Este adevărat că viața lui David nu s-a derulat numai pe culmile victoriilor, ci a avut parte uneori și de înfrângeri dar acestea nu au fost decât o parte a luptei spirituale ce a dus-o toată viața sa.

De aceea când privim toată viața sa în ansamblu, ne dăm seama că nota dominantă a vieții sale a fost să se conformeze voinței divine, și chiar atunci când greșea, dacă era muștrat căuta pe cât posibil să repare răul săvârșit și să se împace cu Dumnezeu.

Citind psalmii săi îmi dau seama că a avut o vie dorință de a proslăvi numele lui Dumnezeu, și apoi iubirea față de Dumnezeu exprimată în psalmii săi mă face să înțeleg că David a fost un om de o profundă spiritualitate.

Dacă vom citi episodul redat în 1 Samuel capitolul 18 ce evocă victoria lui David asupra lui Goliat, vom putea extrage pentru încercările și luptele noastre de zi cu zi lecții prețioase.

Și mai ales vom învăța că atunci când la orizontul vieții noastre se profilează silueta înfricoșătoare a unui uriaș ce înaintează spre noi cu dorința de a ne distruge.

Ei bine atunci este momentul cel mai prielnic pentru a alerga la Dumnezeu. În fața lui Dumnezeu cel mai bine pregătiți pentru a primi puterea Sa, suntem doar atunci când ne simțim neputința și slăbiciunea.

Un alt mare adevăr pe care trebuie să-l înțelegem este faptul că nu întotdeauna Dumnezeu va schimba circumstanțele nefavorabile din viața noastră.

Dar ceea ce cu siguranță El va schimba este starea inimii noastre, și de la o atitudine de panică și frică vom urca spre încredere și speranță, într-un viitor măreț și luminos pe care Dumnezeu are puterea să ni-l ofere.

Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!

„Cine este acest Împărat al slavei?”

Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.

(Psalmul 24:7-9)

Lumea celor trudiți și împovărați

Pe scena lumii noastre a apărut războiul cu toate ororile, ce de obicei conflictele armate le aduc.

După ce pandemia sau plandemia se sfârșise, iar oamenii cu nervii zdruncinați după doi ani de coșmar sperau ca în sfârșit să-și găsească liniștea sufletească pentru a putea începe totul din nou, s-a declanșat războiul ruso-ucrainean și ca de obicei cei nevinovați suferă cel mai mult. Iar cei ce sunt la butoane, adică la conducerea lumii și până mai ieri au inoculat panica și frica în rândul oamenilor prin intermediul pandemiei, acum manipulează aproape tot, și când spun asta mă refer la guvernanți și la aproape toată mass-media pentru a perpetua războiul și dacă este posibil a băga cât mai multe țări în acest conflict armat.

Este un război dus cu brutalitate, ba chiar cu sălbăticie.

Iar marele erou al acestui război este de fapt dirijat din spatele cortinei pentru a îndeplini un anume rol.

Viitorul pare extrem de sumbru.

Durata și modul cum se va desfășura pe mai departe acest război se află în mâinile celor din spatele cortinei, ei vor să vedem toate lucrurile doar în modul cum au fost regizate.

Privind Ucraina cea devastată de bombe și exodul refugiaților, îmi pun întrebarea:

„Oare pe cale diplomatică nu se putea soluționa acest conflict?”

Dar se pare că s-a dorit cu tot dinadinsul războiul pentru scopurile meschine ale celor ce conduc din umbră lumea.

Sfintele Scripturi ne-au avertizat cu mult înainte că vor veni astfel de vremuri.

*„Veți auzi de războaie și vești de războaie:
vedeți să nu vă înpăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie
să se întâmple.*

*Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.
Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție,
împotriva altei împărății și pe alocurea, vor fi cutremure de
pământ, foamete și ciumi.”*

(Evanghelia după Matei 24:6-7)

În aceste versete Iisus ne atrage atenția să nu ne înspăimântăm. Într-un cuvânt, El ne spune să nu intrăm în panică și să nu lăsăm frica să ne domine pentru că în astfel de zile nu vom fi abandonați pentru că El a promis că va fi cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului.

Înțeleg din contextul întregii Sale predici din Evanghelia după Matei capitolul 24 că toate aceste lucruri se vor întâmpla din cauza faptului că trăim pe frontul mării lupte dintre bine și rău.

Iisus ne-a spus și prin intermediul apostolului Ioan:

*„Să nu vi se tulbure inima.
Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine.”*

(Evanghelia după Ioan 14:1)

Deci nu trebuie să ne lăsăm intimidați de amploarea evenimentelor ce ne uimesc prin repeziciunea cu care se desfășoară.

În acest eseu doresc să aprofundez un mesaj pe care Iisus l-a adresat contemporanilor Săi, invitându-i să își găsească odihna sufletească în El.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

(Evanghelia după Matei 11: 28-30)

Contemporanii lui Iisus trăiau sub dominația imperiului roman, și acest lucru nu era deloc ușor.

Viața lor era puternic umbrită de cei ce îi dominau și conduceau.

Apoi din punct de vedere spiritual când încercau să se apropie de Dumnezeu prin intermediul preoților și a ritualurilor religioase erau împovărați cu multe reguli și prescripții.

De aceea era aproape imposibil ca cineva să mai poată discerne în tot acel noian religios chipul luminos și plin de bunătate al lui Dumnezeu.

Apoi mai era și povara păcatelor pe care oamenii și-o purtau ca o greutate pe inimă încercând să găsească eliberare, dar nu aflau decât un șir întreg de reguli religioase atât de sofisticate ce erau făcute de liderii lor religioși.

Iar oamenii de rând rămâneau pe mai departe trudiți și împovărați. În acel context apare această chemare a lui Iisus invitându-i pe oameni la El. Asigurându-i pe toți cei trudiți și împovărați că își vor găsi odihnă pentru sufletele lor.

Aceeași chemare ne este adresată și nouă astăzi deși într-un mod puțin diferit. Contemporanii lui Iisus aveau minunatul privilegiu de al vedea ca Fiu al Omului.

Și erau tare contrariați de El pentru că vedeau în fața lor un tânăr trecut de treizeci de ani cu părul mare, îmbrăcat în haine simple, încălțat în sandalele cu care străbătea drumuri lungi, umblând din loc în loc și predicând tuturor vestea cea bună a mântuirii.

Dar ceea ce uimea cel mai mult la El era fața Sa ce reflecta iubire pentru toți oamenii, indiferent de poporul din care făceau parte sau de poziția lor socială.

Ba mai mult de atât El îl prezenta pe Dumnezeu într-o lumină nouă ca pe un Tată al tuturor celor oropsiți. Asigurându-i pe toți cei ce veneau la El și renunțau la păcatele lor că vor avea un loc în casa Tatălui Său.

Dar o astfel de propovăduire a adevărului mântuitor îi indigna pe fariseii și cărturarii timpului Său.

Însă ceea ce uimește cel mai mult la Iisus este faptul că tema predominantă a predicilor sale era iubirea lui Dumnezeu către omul păcătos.

În pasajul din Evanghelia după Matei pe care mi-am întemeiat acest eseu ni se spun și condițiile prin care toți cei trudiți și împovărați pot căpăta odihnă, iar una dintre aceste condiții constă în a lua jugul lui Hristos.

Asta înseamnă supunere deplină înaintea lui Dumnezeu.

Dacă nu ne supunem Lui, nu putem beneficia de odihna promisă. Citeam despre un obicei pe care un rege îl avea după ce biruia în luptă o altă oștire. Pe două sulite înfipite în pământ așeza un jug și toți cei înfrânți trebuiau să treacă pe sub jug ca semn al faptului că se supuneau celui ce i-a învins.

Supunerea noastră în brațele lui Hristos înseamnă odihnă sufletească, iar poverile ce ne împovărează inimile ne sunt ridicate prin puterea harului Său.

Este adevărat că nu întotdeauna dispar și circumstanțele grele, dar asemenea apostolului Pavel atunci când venim la Iisus experimentăm faptul că harul Său minunat se revarsă în inimile noastre îndurerate și împovărate de tot greul acestei lumi.

Toți cei trudiți și împovărați îl pot descoperi pe Iisus sau redescoperi ca Unul ce ne ridică poverile și ne conduce spre veșnicia Sa. Bunul Dumnezeu să ne ajute să ne putem însuși această odihnă spirituală oferită nouă prin har.

Doar Iisus ne poate ridica poverile și doar El poate vindeca inimile noastre rănite.

„În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri.

Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.

Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

(Evanghelia după Ioan 14:2-3)

Cei doi Adami

Trăim zile în care veștile rele abundă.

De aceea doresc să scriu despre o veste bună de care oamenii au nevoie să o audă din nou pentru că vine din partea lui Dumnezeu.

Mă refer la vestea bună a mântuirii, a salvării, prin credință și har.

Oare mai suntem dispuși ca în acest context sumbru în care trăim să mai acordăm atenție veștii bune a mântuirii?

Nu este deloc ușor atunci când la orizontul existenței noastre se strâng nori negri să-ți îndrepti ochii spre Dumnezeu.

Deși pentru unii oameni tot acest tablou întunecos al lumii noastre reprezintă cadrul cel mai prielnic de al căuta pe Dumnezeu.

În cartea Romani (5-12) stă scris:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...”

Din acest verset și din multe alte versete ale Bibliei înțelegem că păcatul și moartea au intrat în lume prin primul om, prin Adam pentru că neascultarea lui a fost poarta prin care păcatul și moartea ne-au lovit pe noi toți.

Adam și Eva au fost așezați în grădina Eden unde puteau să mănânce din toți pomii din grădină cu excepția pomului cunoștinței binelui și răului care era așezat acolo ca un test la care părinții neamului omenesc au căzut amăgiți fiind de Satana.

Și de atunci cu toții prin răzvrătirea noastră am călcat pe calea neascultării, păcatului, și a morții. Păcatul originar ne-a cuprins pe toți datorită faptului că am ales calea neascultării.

Natura umană a suferit o schimbare și am moștenit înclinații spre păcat și o natură din punct de vedere moral cu tendințe spre a face răul. Ne naștem și trăim într-o lume a păcatului și a morții.

Viața în sine devine astfel o alergare spre moarte.

Cei de făcut într-o astfel de situație tragică?
De aceea este scris:

*„Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.
Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.”*

(1 Corinteni 15-45)

Apostolul Pavel ne vorbește despre cel de-al doilea Adam care în contrast cu primul Adam ce a fost făcut un suflet viu, cel de-al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.

Primul Adam a avut o natură perfectă fără degenerarea produsă de păcat și fără a moșteni ereditatea neamului omenesc.

Cel de-al doilea Adam a venit în lume după milenii de păcat, luând asupra Sa o natură umană degenerată de păcat și supusă eredității.

Trebuie să înțelegem că atunci când apostolul Pavel ne vorbește de al doilea Adam se referă la Iisus.

De aceea întruparea Sa este un act de iubire pe care Dumnezeu-Tatăl îl oferă omenirii. Așa că în al doilea Adam avem marea noastră șansă la mântuire. Iisus s-a întrupat și a trăit printre oameni mai bine de trezeci și trei de ani până ce a murit pentru păcatele noastre pe crucea Golgotei. Este o taină pentru noi să înțelegem cum El care era Dumnezeu în sensul absolut, fiind una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt a putut să se întrupeze și să trăiască ca om.

Puterea noastră de înțelegere este depășită de acest fapt al întrupării. Nu putem spune decât așa cum apostolul Pavel afirma, mare este taina evlaviei.

Ce a adus întruparea lui Iisus pentru noi oamenii?

În primul rând har nemeritat, ceea ce înseamnă favoare divină pentru o lume plină de răutate ce nu a apreciat la adevărata valoare darul mântuirii oferit tuturor prin întruparea lui Hristos.

Și astăzi în aceste zile grele pe care le trăim, întruparea Sa rămâne unică calea spre veșnicie.

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”

(Faptele Apostolilor 4-12)

O singură cale și un singur nume în care putem fi mântuiți Iisus Hristos. Ca Fiu al omului Iisus a trăit din plin în umanitatea noastră simțind din plin ispite, suferințe, și s-a confruntat din plin cu păcatul și forțele întinericului, dar a ieșit biruitor pentru că în El nu s-a găsit păcat. Întroparea Sa este punctul culminant al dragostei divine prin care se deschide o cale de a intra în împărăția harului de unde putem ajunge în împărăția slavei, beneficiind de corpuri proslăvite.

De aceea Sfintele Scripturi ne prezintă marele contrast dintre cei doi Adami. Acest contrast se vede în natura lor, primul a avut o natură perfectă din punct de vedere fizic și spiritual pentru că a fost creat desăvârșit.

Al doilea Adam a adoptat natura umană supusă legilor eredității și degenerată de păcat, și a triumfat în lupta cu Satana deschizând un drum tuturor oamenilor spre Noul Ierusalim.

Aceasta este perspectiva luminoasă pe care doresc să o aduc în aceste timpuri grele pe care le străbatem, prin intermediul acestui eseu.

„Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala, căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mai mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur om, adică în Iisus Hristos, s-au dat din belșug celor mai mulți. Și darul fără plată nu vine ca printr-acel unul care a păcătuit, căci judecata venită de la unul a adus osânda, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărâre de iertare.

Dacă, deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii vor domni în viață prin acel unul singur, care este Iisus Hristos!”

(Romani 5:15-17)

Avem marele privilegiu să beneficiem de harul lui Dumnezeu ce în mijlocul necazurilor se coboară în inimile noastre pline de răni, atunci când îl invocăm aducând restaurare și mângâiere divină. Întruparea ne arată dragostea Tatălui Ceresc pentru o lume răzvrătită, o lume pierdută ce rătăcea departe de calea mântuirii.

Însă prin întruparea lui Iisus, Dumnezeu oferă o nouă șansă fiecărui locuitor al planetei.

Și fiecare dintre noi suntem invitați să acceptăm harul salvator.

Nu suntem mântuiți în grup, și nici prin intermediul liderilor religioși, ci mântuirea este o conlucrare divino-umană unde omul se întâlnește cu Dumnezeu în mod personal, și fiecare din noi ne hotărâm soarta pentru eternitate.

Ce iubire imensă revărsată peste noi!

Ce privilegiu măreț pus la dispoziția noastră!

În fața tuturor adversităților și a situațiilor limită pe care viața ni le scoate în cale avem Golgota ce ne insuflă speranță și ne dă putere să mergem mai departe pe drumul vieții animați fiind de speranța mântuirii în Hristos.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

(Evanghelia după Ioan 3-16)

Perspective luminoase

Timpurile pe care le trăim sunt din ce în ce mai haotice, cel puțin din perspectiva noastră umană așa pare totul.

Lumea în care trăim se descompune tot mai mult, în primul rând din punct de vedere moral, asistăm uimiți la o înlocuire a valorilor creștine cu lucruri imorale. Iar cei ce nu se conformează noului val, sunt considerați niște oameni rămași în urmă, care nu doresc progresul omenirii.

Dar spre ce anume tinde acest așa zis progres, ce dă la o parte valorile oferite de Dumnezeu omului?

Societatea creștină se clatină din temelii pentru că are o credință muribundă, și de aceea se află în primul rând din punct de vedere spiritual în criză.

Iar soluția pentru această criză, în mod surprinzător în loc să fie o întoarcere la Dumnezeu și o căutare a vechilor cărări, este o sfidare la adresa lui Dumnezeu și o îndepărtare tot mai mare de valorile biblice, o încercare de a trăi viața umană departe de Cel ce ne-a creat.

Tot acest stil de viață marcat de secularism, ne este dăunător pentru că am fost creați să ne găsim fericirea în comuniunea cu Dumnezeu.

Însă noul val, vine cu putere și se dorește reorganizarea vieții umane pe un sistem valoric cu totul opus celui trasat de Dumnezeu. Bineînțeles că astfel totul este canalizat spre noua ordine mondială, ce de altfel are la bază un plan diabolic ce este într-un vădit contrast cu planul lui Dumnezeu de salvare a omenirii, prin intermediul Evangheliei.

În cartea Romani, se află un verset ce ne invită la o aprofundare atentă, pentru a putea înțelege faptul că chiar și în această lume haotică, Dumnezeu încă lucrează în favoarea celor ce îl caută pentru a afla un răspuns la toate problemele cu care se confruntă.

Apostolul Pavel cu obișnuita sa elocvență ne spune:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.

(Romani 8-28)

Cercetând mai multe versiuni ale Bibliei, am înțeles că de fapt ideea de aici este că toate lucrurile sunt lucrate de Dumnezeu pentru binele celor ce îl iubesc.

Tot cartea Romani ne spune că noi toți suntem păcătoși, dar există o diferență și anume, sunt oameni care la atingerea iubirii divine răspund cu iubire, și astfel viața lor este marcată de prezența harului ce îi ridică de la cele pământești spre cele cerești.

Iubirea divină se revarsă în acele inimi ce sunt deschise și doresc ca pe cărarea vieții lor să se pogoare lumina Sa călăuzitoare.

Marea întrebare care se pune este:

Cum poate lucra Dumnezeu toate lucrurile spre binele celor ce îl caută, când trăim într-o lume atât de schimbătoare și haotică?

Vedem războaie, iar în urma acestor războaie sunt oameni nevinovați ce suferă, apoi vedem cum viruși creați în laboratoare biologice decimează vieți umane, și aduc groaza peste noi.

Iar elita mondială ce conduce lumea, ne dăm seama că lucrează tot mai mult în defavoarea oamenilor de rând.

Și în acest context observăm cum unii lideri ce ne guvernează sunt de fapt în slujba oculte mondiale ce împinge lumea spre noua ordine mondială, ce nu este altceva decât un plan luciferic creat spre pierzarea omului. Ei bine, în acest context al luptei milenare dintre Hristos și Satana, Dumnezeu încă lucrează spre binele celor ce îl iubesc.

Uneori chiar și prin căderile noastre, Dumnezeu ne poate învăța lecții prețioase pe care dacă ni le însușim nu vom mai avea parte de înfrângeri.

Vestea bună a acestui verset, este că Dumnezeu poate lucra și în acest context sumbru în favoarea celor ce îl iubesc și doresc să-și călăuzească viața după standardele Sale.

Cum face Dumnezeu astfel de lucruri?

În primul rând, prin lucrarea tainică a providenței Sale pe care de cele mai multe ori nu o înțelegem în totalitate.

De menționat că există o diferență mare între binele pe care îl dorim noi oamenii, ca Dumnezeu să-l realizeze în dreptul nostru, și binele pe care îl consideră Dumnezeu că ne este absolut necesar.

Noi oamenii considerăm că, dacă ne încredem în Dumnezeu trebuie să fim ocrotiți de orice rău, și să beneficiem astfel de sănătate și o viață îmbelșugată.

Este adevărat, că rapoartele biblice ne spun că uneori oamenii ce l-au urmat pe Dumnezeu au avut parte și de astfel de binecuvântări.

Însă binele privit din perspectiva noastră umană, este în contrast cu binele pe care îl lucrează Dumnezeu în dreptul nostru.

Dumnezeu dorește în primul rând ca prin toate circumstanțele grele prin care trecem să ne cizeleze caracterul, transformându-ne astfel după chipul și asemănarea Sa.

Dorința Sa este ca străbătând această lume a suferinței, să putem ajunge în eternitatea Sa.

De aceea la fiecare pas avem de învățat lucruri prețioase, dacă vom putea discerne glasul Său și metodele Sale de a lucra cu noi.

Și atunci drumul nostru prin această lume tumultuoasă nu ni se va mai părea atât de anevoios, chiar dacă uneori pe acest drum avem parte de sănătate și binecuvântări, alteori dimpotrivă pașii noștri pot trece prin valea plângerii și a umbrei morții.

Minunat este faptul că Dumnezeu prin intermediul iubirii Sale ne educă pentru cer.

Planul mântuirii îi are în vedere pe toți oamenii, și a fost conceput din veșnicii.

Prin Hristos, Dumnezeu oferă mântuirea în dar tuturor oamenilor, chemarea Evangheliei se adresează tuturor, indiferent de statutul social sau de cât de bogat sau sărac este un om, înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.

De asemenea, este bine exprimat în Sfintele Scripturi faptul că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți.

Dar nu toți oamenii acceptă chemarea Evangheliei, de aceea Dumnezeu nu forțează pe nimeni, ci oferă oamenilor libertatea de alegere. Însă cu fiecare om ce acceptă Evanghelia, El are un plan și în mod providențial conduce viața celor ce își așează destinul în mâinile Sale. Uneori datorită călăuzirii Duhului Sfânt, cei ce îl urmează pe Dumnezeu pot discerne jaloanele providențiale pe drumul vieții lor, și urmând aceste jaloane ei au certitudinea că împlinesc planul lui Dumnezeu pentru ei.

Iar viața unor astfel de oameni nu mai este lipsită de sens și de idealuri, ci din contra, ei au o chemare și un scop, și de aceea doresc să îplinească voia lui Dumnezeu cât vor trăi pe acest pământ.

De aceea în viețile noastre ar trebui să primeze încrederea în Dumnezeu, și El ca răspuns la încrederea noastră va revărsa în inimile noastre iubirea Sa. Și mai presus de orice altceva speranța că într-o zi vom păși în eternitate.

Fiind înarmați cu puterea speranței, putem străbate întunericul lumii în care trăim, animați fiind de promisiunile Sale minunate făcute tuturor celor ce îl iubesc.

Într-un mod impresionant în Cartea Psalmilor ni se spune:

*„Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem?
Domnul este sprijinitorul vieții mele:
de cine să-mi fie frică?*

(Psalmul 27-1)

Avem asigurarea că în călătoria vieții noastre indiferent cât de grea ar fi, se va coborî prezența lui Dumnezeu și astfel nu vom mai îndura singuri privațiunile vieții.

Avem nevoie ca în aceste zile grele ce le străbatem, să ne lăsăm inimile tot mai mult umplute de speranța Sa și de certitudinea că în ciuda haosului, a răutății, a durerii existente în lumea noastră, Dumnezeu se află la cârma tuturor lucrurilor și de aceea poate face ca toate lucrurile să lucreze în favoarea noastră.

„Nădăjduiește în Domnul!

Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!”

(Psalmul 27-14)

Descoperindu-L pe Mesia

Unul din pasajele biblice ce ne arată pentru ce venise Iisus în lume este cel din Evanghelia după Ioan capitolul patru unde ni se relatează întâlnirea lui Iisus cu femeia din Samaria la fântâna lui Iacov.

De menționat este faptul că Iisus și ucenicii erau pe drum de dimineată și la amiază după ce străbătuseră o distanță destul de mare pe jos, ajunseseră în acel loc. Ucenicii au plecat într-o cetate din apropiere numită Sihar pentru a cumpăra de mâncare, iar Iisus ostenit fiind a rămas lângă fântână. Ca Fiu al omului era supus ca și noi la oboseală, foame, sete, dar în același timp era Dumnezeu în sensul absolut.

Ce imagine avem aici despre Iisus în natura umană ostenit și însetat deși El crease pământul și izvoarele apelor!

Pe drept cuvânt apostolul Pavel a afirmat că întruparea lui Iisus este marea taină a evlaviei.

În orient exista obiceiul ca femeile să vină după apă seara pe răcoare. Însă femeia descrisă în pasajul din Ioan vine în miezul zilei pe arșița cea mai mare.

De ce oare?

Pentru că era stigmatizată de societatea în care trăia.

Avusese diferite legături amoroase, nu avea familie și nici un statut remarcabil în societate.

Acea femeie își trăia drama ei în singurătate și evita pe cât îi stătea în putință orice legătură cu alte femei ce nu erau de teapa ei.

Și astăzi în lumea noastră sunt mulți oameni însingurați ce își trăiesc dramele fără a fi băgați în seamă de semenii lor.

Singurătatea și durerile interioare doboară ființa umană.

De aceea unii oameni în disperare de cauză caută remedii precum alcoolul, drogurile, senzualitate în afara legilor divine și negăsind soluții recurg la sinucidere.

Acești oameni au nevoie ca și femeia de la fântână să-L descopere pe Mesia. El este marea noastră șansă pentru că prin El avem vindecare și salvare din dramele și păcatele noastre.

În lumea noastră tot mai tulburată de pandemii, războaie, cutremure, începem să fim tot mai îngroziți în fața planurilor diabolice ale elitei ce conduce lumea.

Într-un astfel de context avem nevoie să-L descoperim, sau redescoperi pe Iisus pentru că doar prin El Duhul Sfânt se coboară spre cei cu răni necicatrizate în sufletele lor. Oameni, care pentru cei ce conduc lumea nu sunt decât niște statistici.

Însă pasajul evanghelic ne arată că pentru Iisus și astfel de oameni au valoare. În acea ocazie Iisus a trecut peste toate barierele religioase, sociale și culturale ce existau între iudei și samariteni și pentru a ajunge la inima femeii i-a cerut un serviciu. Femeia a fost mirată și a răspuns conform mentalității samaritenilor.

„Femeia samariteană I-a zis:

„Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samariteană?”

Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii.

Drept răspuns, Iisus i-a zis:

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-mi să beau!

Tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”

(Evanghelia după Ioan 4;9-10)

Iisus în fața nedumeririi femeii se prezintă ca darul lui Dumnezeu pentru oameni, ce poate oferi apa vieții care satură sufletele însetate ce tânjesc după ceva mai înalt decât tot ce poate oferi lumea.

„Iisus i-a răspuns:

„Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete.

Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.”

(Evanghelia după Ioan 4:13-14)

Iisus îi spune femeii că El poate oferi apa vieții, și de aici se înțelege că toți cei ce vor bea din această apă, prin har la rândul lor vor deveni pentru semenii lor un izvor binecuvântat.

Femeia rămâne foarte uimită și îi cere să-i dea acea apă pentru a nu mai veni zi de zi la fântână.

Așa suntem noi oamenii, amestecăm lucrurile spirituale cu cele pământești și de aceea îl înțelegem în mod distorsionat pe Dumnezeu.

Apoi în cadrul acelei discuții, Iisus începe să întoarcă filele vieții acelei femei ce avea în trecutul ei relații nereușite ce o aduseseră în situația unei stigmatizate din punct de vedere social.

Femeia pentru ai abate atenția lui Iisus de la trecutul ei aduce în discuție problema închinării ce pe atunci reprezenta o controversă aprinsă între iudei și samariteni.

Însă Iisus îi răspunde în felul următor:

„Femeie”, i-a zis Iisus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim.

Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei.

*Dar vine ceasul, și acum a și venit,
când închinătorii adevărați*

*se vor închina Tatălui în duh și în adevăr,
fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.
Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui trebuie să I se închine
în duh și în adevăr.”*

(Evanghelia după Ioan 4: 21-24)

Și astăzi lumea religioasă este plină de controverse.

Sunt dezbătute anumite probleme legate de ritualuri privind închinarea, dacă să ne închinăm la icoane sau nu, dacă să ne închinăm într-o zi anume sau într-un loc anume?

Și toți liderii religioși au răspunsuri foarte bine argumentate. Iar la marea întrebare ce să fac ca să fiu mântuit, se dau diferite răspunsuri care de care mai interesante.

Însă Iisus răstoarnă toate criteriile și clișeele omenești spunând că Dumnezeu este Duh, și cine se închină lui trebuie să i se închine în duh și adevăr.

De aici înțeleg că omul ce dorește să i se închine lui Dumnezeu trebuie să o facă pătruns fiind și călăuzit de Duhul Sfânt.

Asta înseamnă o fascinantă aventură în domeniul închinării.

O închinare în duh și adevăr.

La întrebarea atât de dezbătută de marii filozofi ce este adevărul, Iisus a răspuns:

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața...”

Deci ceea ce trebuie să primeze în cadrul închinării, este prezența lui Iisus ce prin Duhul Sfânt se coboară în inimile oamenilor și doar atunci se vor lămuri toate controversele legate de ritualurile privind închinarea și cele legate de adevărata zi de odihnă.

„Știu”, i-a zis femeia, „că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” Iisus i-a zis: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.”

(Evanghelia după Ioan 4:25-26)

Femeia din Samaria aduce vorba despre Mesia, iar Iisus i se prezintă ca Mesia. În toate timpurile istoriei umane a existat o categorie de oameni ce l-au așteptat pe Mesia, iar contemporanii lui Iisus unii îl acceptau pe când alții așteptau un Mesia de tipul lui David sau Solomon.

Și astăzi o parte a lumii religioase Îl așteaptă din nou să pună capăt istoriei păcatului, durerii și morții. Trăim timpuri când lumea are nevoie să-L descopere pe Mesia mai mult ca oricând în istoria omenirii. Pentru că urmărind evenimentele ce se succed pe planeta pământ ne dăm seama că a doua venire a lui Iisus este mai iminentă ca oricând. Pe El îl putem descoperi în primul rând din scripturi. Însă pentru această descoperire avem nevoie de iluminare de sus, altfel doar prin prisma umană niciodată nu Îl vom descoperi.

Interesantă atitudinea femeii după întâlnirea de la fântână și-a lăsat găleata și a mers în cetate unde a început să le spună oamenilor despre Hristos. Am observat că oamenii stigmatizați ai societății după ce îl descoperă pe Iisus nu le mai este rușine de semenii lor și nu se mai simt ca niște ratați, ci se simt reabilitați și merg spre semenii lor propovăduindu-le Evanghelia harului.

Timpurile tulburi pe care le trăim ar trebui să ne conducă la cea mai mare descoperire pe care un om o poate face în viața sa, cea a lui Mesia.

Speranță în timpuri grele

Psalmul 23 este cel mai minunat dintre Psalmi, comentatorii cărții Psalmilor sunt în unanimitate de acord în această privință.

Măreția lui constă în faptul că doar în șase versete David inspirat fiind, reușește să exprime lucruri atât de sublime și reale.

Actualitatea acestui Psalm s-a dovedit de-a lungul secolelor pentru că atunci când au trecut prin încercări grele oamenii credincioși au beneficiat în mod deosebit de prezența și călăuzirea Păstorului Divin.

Timpurile grele pe care le trăim își lasă amprenta tot mai mult asupra noastră împovărându-ne și uneori chiar coborându-ne pe unii dintre noi în valea umbrei morții unde încercările sunt extreme.

Mă refer la faptul că ne poate muri cineva drag sau chiar noi înșine să luptăm cu virusul ucigaș și să simțim nevoia ca Păstorul Divin să coboare în noaptea suferinței noastre.

Trăim zile pe care unii le numesc pe drept cuvânt timpuri în care omenirea este prinsă într-un război biologic teribil, iar existența noastră ne este tot mai mult marcată de o dictatură sanitară fără precedent în istoria lumii.

Rămânem tot mai singuri și vulnerabili în fața unui sistem crud și opresiv ce ne impune tot mai multe măsuri abuzive.

Pe de altă parte ni se spune că vaccinarea cu anumite seruri experimentale nu este obligatorie, dar fără pașaportul de vaccinare nu avem drepturi depline în societate.

Dictatura sanitară devine o problemă tot mai acută cu care noi toți ne confruntăm într-un fel sau altul.

Deși sunt voci ce spun că tot acest scenariu sinistru cu care ne confruntăm se va prăbuși, și că în viitorul apropiat ne vom confrunta cu o puternică criză economică fără precedent în istoria omenirii ce va aduce un conflict de natură spirituală care va avea în centru închinarea în duh și adevăr, în contrast cu un sistem fals de închinare ce va căuta să impună semnul fiarei oamenilor.

Sau poate că această criză sanitară ne va conduce la marele conflict spiritual revelat în Apocalipsa capitolul 13.

Astăzi printre valurilor crizelor politice, economice și sanitare ce ne lovesc și ne asediază provocându-ne deznădejde, marea întrebare este:

„Cine mai este interesat în a ridica ființa umană din noaptea suferinței ce a cuprins lumea întreagă?”

De aceea Psalmul 23 are o deosebită actualitate și astăzi. Prezența plină de har în viața și inimile noastre a Păstorului Divin este mai necesară ca oricând.

Scriu aceste rânduri pentru cei îndurerați, pentru cei abandonați, pentru cei care la orizontul vieții lor nu mai văd decât negurile disperării.

Însă să nu uităm că în cele mai întunecoase momente ale istoriei umane pentru cei ce L-au căutat, Dumnezeu întotdeauna a oferit călăuzire, mângâiere și speranță.

În Psalmul 23:1-4 stă scris:

„Domnul este păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiiua Ta mă mângâie.”

Pentru David este foarte clar că Hristos este păstorul său și nu va duce lipsă de nimic din ceea ce are nevoie pe cărarea vieții.

Odihna oferită de Dumnezeu este minunată, și David ce a trăit o viață zbuciumată cunoștea prea bine acest lucru. David știa ce înseamnă ca Dumnezeu prin harul Său să-i învioreze sufletul atunci când încercările erau prea grele din punct de vedere omenesc.

Viața unui păstor din orient în timpurile lui David nu era deloc ușoară.

În primul rând din cauza terenului format din văi abrupte, ținuturi muntoase, porțiuni întinse de deșert pe care trebuia să le străbată în căutarea pășunilor și apei pentru turma sa.

Apoi mai exista și pericolul din partea animalelor sălbatice cu care David pentru aș proteja turma s-a luptat uneori cu ursul sau leul.

De asemenea mai exista și pericolul din partea bandelor de tâlhari ce puteau ataca păstorul pentru ai lua oi din turmă.

Obiceiul păstoritului în orient este ca păstorul să meargă înaintea turmei sale dând astfel piept cu primejdiile și apoi după ce orice pericol este înlăturat turma să vină după el.

Pe cărarea cea aspră a vieții pentru cei ce și-au pus încrederea în Hristos se întâmplă același lucru pentru că Iisus a trăit în această lume și ne-a trasat o cale ce trebuie să o străbatem pentru a intra în împărăția slavei. Ba mai mult de atât, El oferă și astăzi harul Său minunat pentru a ne călăuzi și mângâia în mijlocul întristărilor noastre.

Minunatul Păstor descris în Psalmul 23 într-un mod magistral sub inspirație divină de David, se va apleca asupra oricărei ființe umane îndurerate pentru ai aduce mângâiere și înviore.

Și chiar în fața morții există perspectiva eternității ce conferă putere pentru a înfrunta moartea.

*„Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei;
îmi ungi capul cu undelemn,
și paharul meu este plin de dă peste el.”*

(Psalmul 23-5)

David știa prea bine ce însemna ca Dumnezeu să-i ofere protecție și să-i întindă o masă în fața potrivnicilor săi.

Mâna cea bună a lui Dumnezeu îl ocrotise în mod minunat de câte ori Saul intenționase să-l omoare. David trăise momente când practic fusese hăituit de oamenii lui Saul ca la vânătoare și în momentele când fusese pe punctul de a fi prins, Dumnezeu în mod minunat îl ocrotise.

De aceea această imagine în Psalm a Păstorului Divin ce întinde masa în mijlocul împrejurărilor în care David din punct de vedere omenesc nu mai vedea nici o ieșire, ne învață că Dumnezeu întotdeauna are soluții. Chiar dacă dușmanii lui David erau pe urmele lui și căutau să-l omoare, Păstorul era acolo și îl chema în mod duios pe David la masă.

Dar cum poți să stai liniștit la masă când Saul te caută să te omoare? Doar prin protecția Păstorului ce te protejează cu toiagul Său.

David a fost un om ce a trăit experiențe minunate cu Dumnezeu, și le-a lăsat consemnate pe paginile Sfintelor Scripturi pentru ca noi să nu cădem sub presiunea circumstanțelor nefavorabile, chiar dacă ne învăluie tot mai mult acest episod întunecos numit corona-virus. În mijlocul timpurilor grele pe care le străbatem există speranța ce vine de la Dumnezeu și se coboară în inimile tuturor celor ce se încred în El. Cu opt ani în urmă eram prins în niște circumstanțe foarte descurajatoare dar căutam să privesc spre Dumnezeu.

În acel timp într-o zi mohorâtă de Noiembrie în România fiind, am predicat la amvonul unei biserici din Psalmul 23 și îmi aduc aminte cum în mijlocul problemelor mele, în inima mea îndurerată s-a coborât prezența Păstorului Divin.

Și din punct de vedere spiritual puteam să mă înalț mai presus de problemele ce mă apăsau, pentru că harul Său mângâietor era acolo pentru a mă înălța.

După ce am terminat acea predică în timp ce mă întorceam de la biserică spre locul unde locuiam pe atunci, străbătând străzile orașului aveam certitudinea că nu eram singur, ci minunatul Păstor era prin harul său cu mine.

Venisem pe atunci din Spania și eram apăsător de mai multe greutăți. Însă timp de un an de zile cât am stat în România, am simțit din plin ce înseamnă să te încrezi în Dumnezeu, și mai ales cum harul său poate oferi vindecare unei inimi îndurerate.

Psalmul 23 ne învață că în lumea suferințelor în care trăim nu suntem singuri, și că atunci când strigăm după ajutor Dumnezeu răspunde la rugăciunile noastre deși este adevărat că nu așa cum noi dorim ci cum El crede că este cel mai bine.

Însă un lucru se va întâmpla cu siguranță și anume, prezența călăuzitoare a Păstorului se va coborî în inimile noastre. Iar chiar dacă valurile sunt mari și încercările extreme, un drum se va deschide și vom cunoaște chemarea Păstorului de a porni pe acel drum.

Ce lucruri minunate a putut să ne învețe David în doar șase versete biblice! Ce lecții spirituale profunde se pot desprinde din acest minunat Psalm! Mai presus de episodul întunecos numit corona-virus și toate crizele ce ne asaltează, se află Păstorul ce poate călăuzi, mângâia și chiar întinde o masă în mijlocul încercărilor ca de foc prin care uneori trecem. De aceea este foarte important să putem invoca și apoi percepe prin credință prezența Sa cu noi.

Pentru că doar apropiindu-ne de Dumnezeu putem beneficia de speranță în aceste timpuri grele.

*„Da, fericirea și îndurarea
mă vor însoți în toate zilele vieții mele,
și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.”*

(Psalmul 23-6)

Călătorind prin viață fără teamă

Lumea în care trăim ne învăluie tot mai mult viața în culori sumbre ce pur și simplu ne răpesc fericirea personală.

Iar viața devine grea pentru că ne este greu să trăim fără lumină în tot acest cadru plin de întuneric din care e alcătuită tot mai mult lumea noastră. Iar de aici se naște teama în ființa noastră pentru ceea ce va fi în viitor.

Cred că una din cele mai puternice arme ale Diavolului este cea de a strecura frica în sufletele oamenilor și reușește cu ușurință să facă acest lucru atunci când ne determină să privim norii cenușii aducători de nenorociri ce-i vedem la orizontul existenței noastre și într-adevăr din punct de vedere omenesc nu vedem soluții.

Însă pot să spun din proprie experiență că am trăit momente în viață când fiind descurajat și încurcat în niște situații aparent fără ieșire gândeam că cazul meu din punct de vedere material și spiritual este pierdut și cu cât mă străduiam să-mi rezolv eu problemele cu atât mă împotmoleam mai mult.

Dar atunci când am înțeles că trebuie să privesc prin credință cu ochii minții dincolo de circumstanțele neplăcute în care mă aflam spre tronul Celui Veșnic am înțeles că nu sunt singur și nu trebuie să mă bat eu cu răul.

*„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt,
a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfânt.
„Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie;
dar sunt cu omul zdrobit și smerit,
ca să înviorez duhurile smerite,
și să îmbărbătez inimile zdrobite.”*

(Isaia 57-15)

Iar în urma unor astfel de descoperiri în viața mea a început să coboare lumina cea binefăcătoare, aducătoare de liniște sufletească, iar pentru problemele mele am înțeles că Dumnezeu are soluții, de asemenea viitorul am început să-l văd luminos cu mari posibilități pentru mine de a păși spre veșnicie.

Mă gândesc că astăzi viețile multor oameni sunt asaltate de întuneric spiritual și de frică pentru ziua de mâine mulți oameni își pun următoarele întrebări:

Ce va fi în viitor?

Cum vor decurge viețile noastre, sau cum ne vom rezolva problemele ce ne frământă și ne copleșesc sufletul împovărându-l?

Pentru astfel de oameni am scris acest articol și doresc să le îndrept atenția spre un verset din cartea lui Isaia (41-10):

*„nu te teme, căci Eu sunt cu tine;
nu te uita cu îngrijorare,
căci Eu sunt Dumnezeul tău;
Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor.
Eu te sprijinesc cu dreapta mea biruitoare.”*

Suntem îndemnați să nu ne temem pentru că Dumnezeu ne va însoți pas cu pas pe drumul vieții și știi din experiență că orice teamă pe care o avem, El o poate lua din sufletul nostru aducându-ne speranță și certitudinea mai presus de orice că lumea în care trăim va trece și va începe eternitatea.

Când călătorim în această viață împreună cu Hristos totul capătă altă culoare și viața ne este luminată în atâtea nuanțe aducătoare de iubire și speranță. De câte ori nu citim pe paginile Sfințelor Scripturi cum oamenii cuprinși de teamă nu vedeau decât întunericul cei înconjură și se temeau că vor fi înghițiți de furtuni și probleme iar în ceasul când totul părea pierdut apărea Iisus în mijlocul aceluia întuneric cu binecunoscutele Sale cuvinte: „Nu vă temeți...” oferind ajutor celor în nevoie.

Avem nevoie ca poverile și îngrijorările noastre să le aducem la Hristos iar El ne va da în schimb pacea Sa ridicând tot greul de pe sufletele noastre trudite. De asemenea atunci când suntem conștienți de vulnerabilitatea și de neputința noastră de a ne rezolva problemele este momentul când Dumnezeu poate lucra cel mai mult cu ființa umană, modelând precum olarul lutul caracterul nostru după chipul Său divin. El poate de asemenea să ne ofere ajutor atunci când îngreunați fiind de necazuri nu mai știm încotr-o să apucăm, însă mai presus de orice altceva chiar dacă nu toate problemele noastre se vor rezolva așa cum noi vrem un lucru este cert și anume prezența Sa divină ne va însoți pas cu pas pe calea vieții mângâindu-ne inimile și călăuzindu-ne în descoperirea adevărilor Sale glorioase.

Uneori este posibil ca sub presiunea problemelor și a întinericului ce ne înfășoară să ne clătinăm pe calea vieții gândind că călătoria vieții este grea însă Iisus Hristos ne va sprijini prin harul Său minunat ce se revarsă în viețile noastre aducând prosperitate și fericire.

*„Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău,
care te iau de mâna dreaptă și-ți zic:
„Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!”*

(Isaia 41-13).

Mă uimește această promisiune biblică datorită profunzimii ce se desprinde din acest verset biblic, aici mi se promite că Dumnezeul Cel Atotputernic ce a creat și susține cu puterea Sa tainică universul cu planetele și galaxiile ce ne fascinează se va pleca spre mine ce sunt un fir de praf atunci când mă compar cu EL pentru a mă lua de mână și am alunga teama din inima mea.

Doresc să afirm cu certitudine că nu sunt vorbe goale scrise în cartea lui Isaia și pretutindeni în Biblie eu am experimentat prezența Lui Dumnezeu cu mine în călătoria vieții de asemenea am întâlnit oameni ce trăiau asemenea stări sublime.

De aceea cred că toți cei cu inimile îndurerate ce nu au primit decât răceală și respingere din partea oamenilor pot primi dacă vor mângâiere divină din abundență și pot conlucra împreună cu Hristos la o lucrare ce cred că uimește universul mă refer la îngerii și la lumile necăzute în păcat și anume la plăsmuirea în ființa lor a chipului divin.

Uimitorul har al Lui Hristos ne modelează aducându-ne speranță în inimile noastre înfricoșate de situația actuală a lumii și ne oferă putere să înfruntăm orice piedică din drumul nostru și mai presus de orice ne deschide în fața noastră panorama eternității în care Dumnezeu ne invită să intrăm pentru a ne bucura împreună cu EL întreaga veșnicie.

*„...Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele,
până la sfârșitul veacului.*

*Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi,
poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi,
a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Iisus,
din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”*

(Matei 28-20; Efeseni 3; 20,21.)

Când totul pare pierdut

Cine nu a privit cu durere atunci când cineva drag i-a murit, și apoi trupul neînsuflețit al acelei persoane a fost așezat în mormânt. În astfel de situații dureroase unii oameni se întrebă:

„Oare ne vom mai întâlni vreo dată cu cei dragi ai noștri ce au murit?”

Iar unii oameni, cuprinși de deznădejde în astfel de situații, apelează la câte un medium spiritist ce îi pune în contact cu cei morți, și au unele convorbiri cu morții lor dragi. Și oamenii pleacă mângâiați de la acele ședințe de spiritism.

Puțini însă își dau seama că convorbirile ce le au cu cei morți sunt de fapt convorbiri cu duhurile rele. Scriitorul rus Lev Tolstoi a spus că spiritismul este lucrarea Diavolului, de altfel același lucru ni-l confirmă și Biblia.

O altă categorie de oameni, cred că cei dragi ai lor după ce au murit au intrat într-o sferă de existență mai înaltă sau cel puțin sufletele lor, cred ei se plimbă undeva prin rai alături de patriarhul Avraam, privind cu compasiune la cei ce au rămas pe pământ.

Mai ales dacă celor morți le-au fost oficiate anumite slujbe în cadrul bisericii, atunci cu mult mai sigur unii oameni cred cu siguranță că cei morți ai lor au intrat în rai.

Iar despre cei ce au făcut mult rău în această viață, conform credinței populare se crede că ei se află în iad chinându-se acolo în văpăiile focului veșnic.

O altă categorie de oameni cred că totul este aici în această viață, adică aici este și iadul și raiul, dincolo de mormânt nu mai există nimic, totul se termină odată cu moartea. Așa că, de aceea este bine ca omul cât trăiește să guste din plin orice plăcere păcătoasă pentru că dincolo de mormânt nu mai există nimic.

Filozofia după care își ghidează viața astfel de persoane a enunțat-o foarte bine Dostoievski:

„Dacă Dumnezeu nu există, totul este permis.”

Există însă și o altă categorie de oameni printre care mă număr și eu, care credem că Sfintele Scripturi sunt cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, și ne punem următoarele întrebări:

„Ce ne învață Biblia despre starea omului în moarte?

Ce stă scris în Cartea Cărților despre viața de dincolo de mormânt?”

Cercetând acele pasaje din scripturi ce tratează acest subiect atât de delicat, am rămas uimit de ceea ce am descoperit, și mai ales mi-am dat seama cât de diferite sunt adevărurile biblice, de toate acele credințe populare privind starea omului în moarte.

De exemplu în cartea Eccleziastul ni se spune:

*„Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași;
aceeași soartă au amândoi, cum moare unul,
așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare,
și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc;
căci totul este deșertăciune.*

*Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână,
și toate se întorc în țărână.*

Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta!

*Căci, în locuința morților, în care mergi,
nu mai este nici lucrare, nici chibzuală,
nici știință, nici înțelepciune!”*

(Eccleziastul 3: 19-20; 9:10)

Pentru a aprofunda și înțelege acest subiect atât de delicat, doresc în cadrul acestui articol să extrag dintr-un pasaj evanghelic câteva idei.

Am ferma convingere că adevărurile pe care ni le relevă Sfintele Scripturi despre starea omului în moarte, ne vor aduce speranță în inimile noastre.

În Evanghelia după Ioan capitolul 11, ni se relatează drama unui om numit Lazăr ce îl iubea pe Iisus și se străduia să trăiască o viață la înălțimea standardelor divine.

Dar suferința a venit și în viața lui Lazăr, ce s-a îmbolnăvit și a zăcut un timp și apoi a murit. În mod surprinzător, Iisus deși anunțat că Lazăr este bolnav nu se duce pentru al vindeca.

Mă gândesc că în tot acel timp cât Lazăr a agonizat, luptând cu boala, după ce trimiseseră sol la Iisus, sperau ca dintr-o clipă în alta va apare Iisus în camera bolnavului și îl va vindeca. Însă minunea nu s-a petrecut, și Lazăr a murit, nedumerit de atitudinea lui Iisus față de el, dar nepierzându-și credința.

Maria și Marta ce erau două ucenice devotate ale lui Iisus, atunci când au privit trupul neînsuflețit al fratelui lor, au fost cuprinse de deznădejde crezând că totul era pierdut.

A urmat înmormântarea, trupul lui Lazăr a fost pus în mormânt. Bocitorii au venit să-l bocească după tradiția din orient, și cele două surori plângeau împreună cu aceștia.

În acel context de bocet și atmosferă a morții, apare Iisus împreună cu ucenicii săi. Este minunat consemnată pe paginile Evangheliei întâlnirea lui Iisus cu cele două surori, și reproșurile pe care acestea i le fac, deși cred că e mult spus reproșuri, ci mai degrabă ele își exprimă durerea și nedumerirea.

Ele spun pe rând mai întâi Marta și apoi Maria:

„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!”

În cuvintele lor mă recunosc pe mine și pe mulți alți oameni ce au credință în Dumnezeu. De multe ori atunci când ne rugăm pentru ca anumite lucruri să iasă așa cum noi le-am plănuit, se întâmplă ca Dumnezeu să nu răspundă rugăciunilor noastre așa cum am dori.

Și vedem tot ceia ce am plănuit cum se năruie sub ochii noștri. Alteori ca și cele două surori, stăm la căpătâiul cuiva drag ce este bolnav, înălțând rugăciuni pentru vindecarea acelei persoane, și spre uimirea noastră nu se întâmplă minunea vindecării.

Apoi persoana în cauză moare, și o privim cum este așezată în mormânt și se aruncă pământ peste sicriul ei, iar noi rămânem dezamăgiți. Chiar dacă am spus în rugăciunea noastră când persoana iubită se zbătea în agonia bolii:

„Facă-se voia Ta Doamne.”

Tot dezamăgiți plecăm de la mormânt, și ne gândim că Dumnezeu ar fi putut lucra și altfel. Dar de ce totuși nu a făcut-o?

Și această întrebare persistă îndelung în mintea noastră.

Într-o astfel de stare de deznădejde erau cele două surori când a venit Iisus. Când totul părea pierdut, când norii negrii ai deznădejdii întunecau orizontul credinței lor, în acele momente de mare tensiune interioară, în mod surprinzător a apărut Iisus.

De fapt El putuse veni atunci când Lazăr era încă în viață, dar nu a dorit să facă acest lucru, pentru că avea în vedere un scop mai înalt. Și astăzi mulți oameni se întreabă:

De ce nu intervine Dumnezeu mai ferm pentru a pune capăt răului?

De ce lasă ca uneori răul să triumfe?

Să nu uităm un lucru foarte important, și anume, faptul că uneori Dumnezeu este limitat de libera alegere a omului, și nu poate interveni așa cum El ar dori.

Alteori planurile și gândurile Sale sunt atât de înalte și de necuprins de tot ce gândim și așteptăm noi, încât rămânem dezamăgiți neînțelegând modul Său de a lucra cu oamenii, iar de multe ori implicarea Sa în cadrul mării lupte dintre bine și rău ne uimește.

Vestea bună ce răzbate din acest pasaj, este că Iisus Hristos are soluții atunci când totul pare pierdut din punct de vedere omenesc.

Îmi place răspunsul pe care Iisus îl oferă celor două surori îndurerate, de fapt Martei care îl întâlnește prima, în cuvintele Sale, eu descifrez biruința Sa asupra morții, și speranța pentru noi, datorită faptului că există înviere și nu totul este pierdut, atunci când așezăm pe cineva drag în mormânt. Iisus i-a zis:

„Eu sunt învierea și viața.

Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi.

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.

Crezi lucrul acesta?

(Ioan 11: 25-26)

De asemenea în acest pasaj evanghelic, ni se consemnează că Iisus plângea în fața durerii omenești la mormântul lui Lazăr.

Fiul lui Dumnezeu în lacrimi, mișcat de suferința umană, cred că El era îndurerat de împietrirea poporului ales asupra căroro își revărsase îndurarea Sa, apoi cred că toată istoria suferinței umane Îl mișca.

Iisus plângea, din aceste cuvinte se desprinde imaginea unui Dumnezeu îndurerat, vulnerabil, ce avea să fie răstignit pe cruce între doi tâlhari. Îmi dau seama că, cu mintea mea limitată, eu nu am reușit să îl înțeleg pe deplin pe acest Dumnezeu atât de minunat revelat pe paginile Sfințelor Scripturi.

De câte ori îl contemp lu pe Hristos, rămân uimit de frumusețea Sa spirituală, și îmi dau seama că am nevoie să învăț tot mai mult despre El.

„Dați piatra la o parte, ”

le-a spus Iisus oamenilor ce erau prezenți la mormântul lui Lazăr.

De aici se desprinde pentru noi o lecție foarte importantă, și anume faptul că omul trebuie să conlucreze cu Divinitatea pentru a fi mântuit, și că există o parte a omului în cadrul procesului de mântuire, pe care Dumnezeu nu o va face în locul nostru.

Ni se relatează că Iisus se roagă, și apoi îl cheamă pe Lazăr afară din mormânt, trezindu-l din adâncul somn al morții.

Oamenii ce asistă la minunea învierii lui Lazăr, rămân uimiți de măreția și puterea lui Iisus.

Unii Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru ceea ce văd, alții însă se hotărăsc să meargă la fariseii și preoții cei mai de seamă, pentru a complota împotriva lui Iisus. Acea minune nu îi sensibilizează ci din contra îi determină și mai mult să lupte împotriva adevărului.

Iisus a făcut acea minune pentru a demonstra iudeilor că El este Mesia.

De pe paginile Sfintelor Scripturi, eu am înțeles că moartea este un somn, mă refer la prima moarte.

De altfel Iisus atunci când a vorbit despre moartea lui Lazăr, a spus că acesta doarme și El îl va trezi din somnul morții.

De asemenea, atunci când l-a chemat pe Lazăr la viață, Iisus nu i-a spus să coboare din cer, sau sufletul acestuia să coboare în trupul neînsuflețit al lui Lazăr. Ci pur și simplu l-a trezit din somnul morții.

Pentru a înțelege mai bine starea omului în moarte, este bine să citim cu atenție raportul creațiunii, unde ni se spune că la toate lucrurile create, Dumnezeu a spus și s-au făcut, prin puterea Sa creatoare, chiar și atunci când a creat animalele.

Însă atunci când a creat omul, Creatorul l-a modelat pe om cu mâinile Sale din țărână, îndeplinind un act de creație plin de iubire.

Iar omul modelat de mâinile Creatorului său era neînsuflețit până ce a primit suflare de viață.

Atunci când suflarea de viață a intrat în om, acesta a devenit un suflet viu. La moarte, omului îi este luată suflarea de viață și de aceea scriitorii Bibliei numesc moartea un somn din care omul mai poate fi readus la viață doar de puterea lui Dumnezeu.

Vestea bună este că avem marea speranță a învierii prin Iisus Hristos, ce a biruit moartea pentru noi prin intermediul jertfei Sale de la Calvar, și bineînțeles datorită faptului că El a ieșit din mormânt victorios înălțându-se apoi la ceruri. De aceea inimile noastre nu ar trebui să fie cuprinse de descurajare atunci când înmormântăm o persoană iubită, sau când stăm în fața morții.

Să lăsăm în acele momente gândurile noastre să ne poarte spre Iisus, și să medităm la cuvintele Sale prin care El ne-a spus:

„Eu sunt învierea și viața.

Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va trăi.”

Psalmul izbăvirii

În ultimul timp, viața umană se aseamănă cu o mare agitată de furtunile vieții. Auzim vuietul tot mai puternic al valurilor și ne cuprinde teama că aceste valuri puternice ce ne lovesc ne vor distruge. De aceea teama îi cuprinde pe cei mai mulți oameni și peste tot domnește o neîncredere în clasa politică aflată la putere.

După tot dezastrul produs de criza coronavirus, oamenii vor să se ridice din nou la viață și peste tot persistă întrebarea:

*„Cum va fi viața după această criză
ce practic a oprit economia lumii?”*

Oamenii simpli, simt că viețile lor ce curgeau liniștite au fost oprite din cursul lor și aruncate în haos și sărăcie. Iar unele vieți au fost decimate de virusul ucigaș.

În tot acest context sumbru se pune întrebarea:

„Oare mai este posibil un nou început?”

Mai este legitimă o astfel de întrebare în contextul în care globaliștii ne anunță că un nou val al acestui virus va lovi din nou omenirea?

Iar în toată această criză se lucrează din umbră pentru implementarea noii ordini mondiale, și unele lucruri devin foarte vizibile și clare.

Se pare că există în spatele scenei politice un întreg mecanism menit să conducă omenirea spre un nou stil de viață, unde viața tuturor oamenilor trebuie să fie controlată, și toate libertățile pierdute în favoarea cauzei comune adică a „bunăstării tuturor”.

Și se pare că în această nouă orânduire a te închina lui Dumnezeu în duh și adevăr, într-un mod liber nu va mai fi posibil.

Pentru că în noua orânduire a vieții, totul trebuie impus și dictat în așa fel încât omul să devină înrobit la maxim.

Noul sistem trebuie să fie necruțător cu orice formă de libertate individuală, totul va fi prescris iar cine se abate de la normele prescrise este dușmanul tuturor pentru că nu dorește „bunăstarea universală”.

Globaliștii se comportă ca niște regi ai planetei uitând faptul că mai presus de imperiul lor tronează Dumnezeu, și El din veșnicia Sa privește spre fii oamenilor și lucrează după înțelepciunea Sa, pentru ca oamenii să primească mărturia Evangheliei.

Planurile pline de răutate ale globaliștilor pot înainta doar până unde Dumnezeu îngăduie, acolo unde există un hotar pus de Dumnezeu, nici Satana și nici oamenii nu mai pot face absolut nimic.

Trăim vremuri în care providența lui Dumnezeu lucrează foarte mult, chiar și în ciuda acestui context sumbru în care ne desfășurăm viața.

Cred că într-o astfel de criză ca cea pe care o trăim, contează foarte mult unde privim atunci când valurile puternice ale vieții lovesc existența noastră și când furtuni năprasnice amenință să ne distrugă.

Doresc ca prin intermediul acestui eseu să-i îndemn pe toți cei ce se simt îndurerăți în mijlocul acestei crize ce a lovit omenirea, să privească spre Iisus Hristos pentru că de la El va veni izbăvirea.

De aceea țin să subliniez că doar la El există pentru noi toți speranță, după cum spunea un evanghelist de talie internațională, Iisus este speranța noastră.

Într-un mod magistral David ne enunță acest lucru în Psalmul 46, ce conține un mesaj de speranță, de încredere în Dumnezeu și în capacitatea Sa de a gestiona orice fel de criză.

Și chiar dacă de aici evenimentele se vor derula spre criza finală, avem mari promisiuni despre o lume nouă, nu a globaliștilor, ci a acelei lumi clădite de Dumnezeu pentru toți cei ce îl iubesc.

Îmi place cum David își începe minunatul său Psalm:

*„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru,
un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.”*

(Psalmul 46 - 1)

În acest prim verset ni se făgăduiește prezența și ajutorul lui Dumnezeu cu noi în necazurile noastre.

Orice povară a vieții o putem duce mai ușor împreună cu El. Viața umană despărțită de Dumnezeu nu înseamnă decât întuneric și durere. Mai departe în următoarele versete ale Psalmului ni se spune:

„De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.

Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții.

Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt.

*Dumnezeu este în mijlocul ei: ea nu se clatină;
Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.”*

(Psalmul 46; 2-5)

În acest Psalm ca și în alte cărți ale Bibliei, Dumnezeu ne spune să nu ne temem, să nu agonizăm sub teroarea fricii, pentru că El este la cârma tuturor lucrurilor, chiar dacă ne trăim viața în contextul luptei milenare dintre Hristos și Satana.

Comentatorii acestui Psalm ne spun că în contrast cu oceanul agitat al vieții umane, ni se prezintă un râu liniștit ca o ilustrație a vieții celor ce își pun încrederea în Dumnezeu.

Iar cetatea despre care ni se vorbește reprezintă Noul Ierusalim, locul unde peregrinii de aici își vor găsi un loc de odihnă.

Mesajul acestui Psalm este cel al izbăvirii ce vine de la Dumnezeu și se coboară în viețile celor lipsiți de speranță, acelor ce nu mai au perspective luminoase în ceea ce privește viitorul.

Comentatorii ne spun că acest Psalm a fost preferat de Martin Luther și la parafrazat în imnul „Cetate tare-i Dumnezeu” pe care îi plăcea să-l cânte în timpuri grele.

Cred că versetul șapte reprezintă inima acestui Psalm:

*„Domnul oștirilor este cu noi,
Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.”*

Acest mesaj enunțat atât de sublim de David, reprezintă marea speranță a tuturor celor lipsiți de apărare în fața oricărei furtuni a vieții. Dumnezeu este un turn de scăpare unde nici valurile și furtunile nu ne pot distruge. De aceea avem nevoie ca pe marea învolburată a vieții umane, să distingem prezența lui Iisus ce umblă pe valuri și vine la noi pentru a ne izbăvi și înspira speranță.

Da, este posibil ca în contextul zilelor de astăzi să avem speranță și să privim viitorul cu încredere.

Psalmul se încheie într-o notă de triumf absolut:

*„Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu:
Eu stăpânesc peste neamuri,
Eu stăpânesc pe pământ.” –
Domnul oștirilor este cu noi.
Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.”*

(Psalmul 46: 10-11)

În aceste momente când se pare că lumea întregă s-a oprit, avem nevoie să știm cine este Dumnezeu și să încercăm să-L cunoaștem prin prisma Cărții Sale. Iar stilul de viață axat pe secularism ar trebui abandonat, pentru că nu ne va conduce spre un deznodământ fericit.

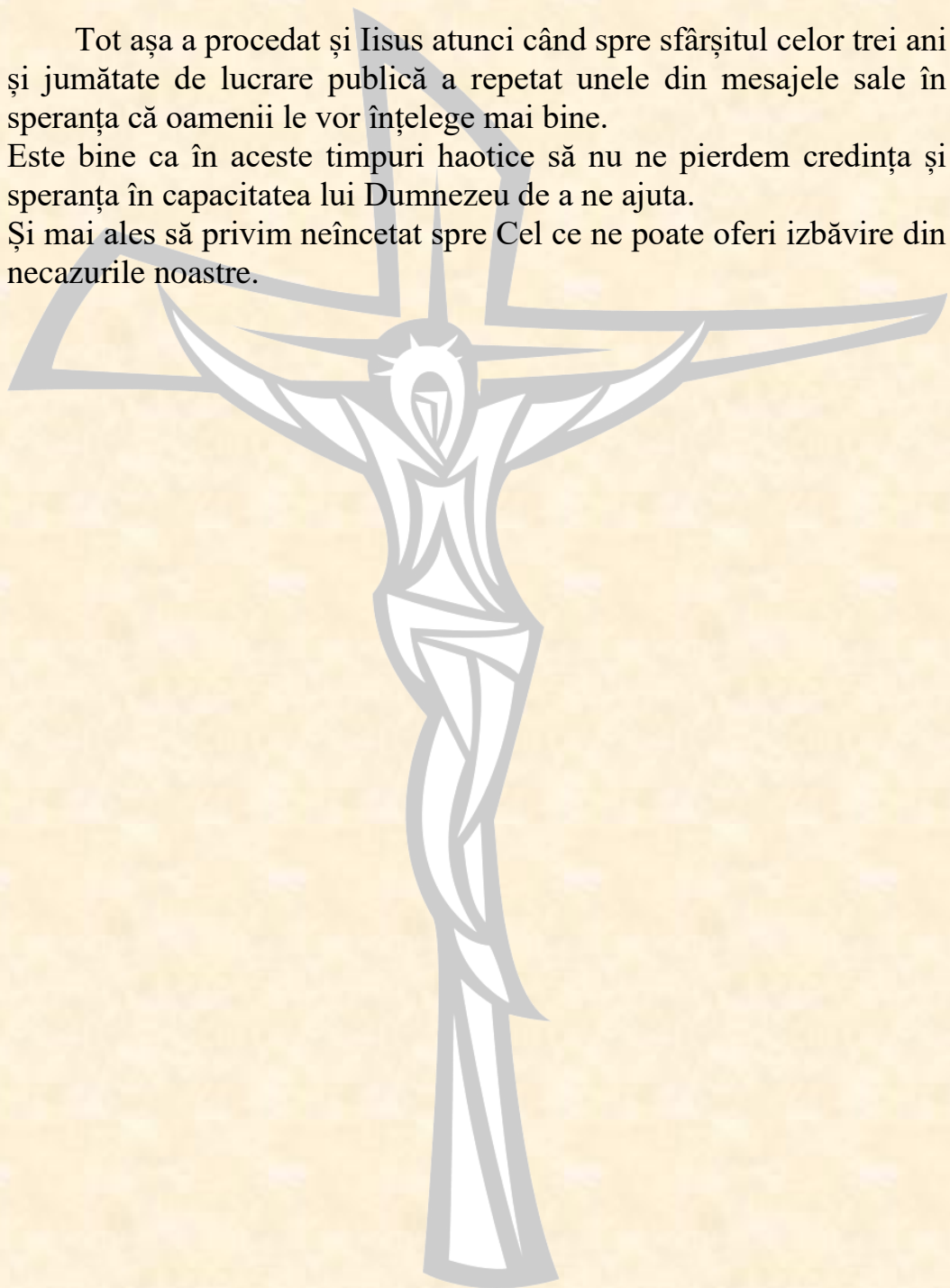
În Psalmul 46 ni se prezintă cine este Cel ce tronează cu adevărat peste pământ și popoarele ce îl populează. Apoi ni se repetă faptul că Dumnezeu este cu noi și că El este un turn de scăpare pentru noi.

Am observat că Dumnezeu atunci când caută să ne imprime adevăruri importante în mintea noastră, folosește repetiția.

Tot așa a procedat și Iisus atunci când spre sfârșitul celor trei ani și jumătate de lucrare publică a repetat unele din mesajele sale în speranța că oamenii le vor înțelege mai bine.

Este bine ca în aceste timpuri haotice să nu ne pierdem credința și speranța în capacitatea lui Dumnezeu de a ne ajuta.

Și mai ales să privim neîncetat spre Cel ce ne poate oferi izbăvire din necazurile noastre.

Culoarea vieții

Una dintre cele mai mari dorințe ale inimii omenești este căutarea fericirii personale. Cred că orice om a experimentat în viața sa fărâme de fericire. Deși sunt și excepții am întâlnit un tânăr de douăzeci și opt de ani care îmi spunea că el nu a fost niciodată fericit.

Însă cred că în mare parte am experimentat cu toții cel puțin câteva licăriri de fericire. De exemplu privești un apus de soare, vezi razele soarelui cum îmbrățișează pământul pentru ultima dată în acea zi. Simți cum sufletul îți este inundat de fericire, atingerea razelor soarelui de pământ, de iarbă, copaci sau flori contrastul de culori: negru, auriu, verde, toate amestecându-se cu coloratul multicolor al florilor. Sentimentul măreției divine îți pătrunde în piept, și ești cu adevărat fericit, un licăr de fericire îți străbate întreaga ființă.

Chiar dacă apoi uiți și te întorci în lumea ta de gânduri, revii la frământările tale personale.

Chiar dacă am putea să dăm filele istoriei înapoi să ajungem până departe la acele triburi care trăiau doar din vânat, mergând pe urmele turmelor de reni și descoperind peisaje frumoase.

Cred că ființa umană indiferent în ce epocă sau cultură a trăit, fie în vestul sălbatic între triburile de indieni sau printre eschimoșii de la polul nord. Ori în centrul deplin al civilizației din secolul nostru omul experimentează astfel de momente.

În orice ipostază l-am analiza omul a avut momente când a zâmbit, a experimentat licări de fericire dar a înțeles că plinătatea fericirii este încă departe de el dar, călătorind prin viață dacă va urma binele va gusta tot mai mult din aceste sublime stări interioare.

De fapt ceea ce doresc să definesc prin culoarea vieții este următorul aspect:

Cum suntem în mintea noastră fericiți sau nefericiți, la ce anume vibrează ființa noastră?

Stările noastre interioare, mintale sau emoționale, eu le-am numit culori.

Adică poate fi negru, sumbru, sau poate fi o culoare deschisă, senină ce oferă speranță prin influența personală și altora. Uneori mi se întâmplă să mă simt strivit, împovărat, în lăuntrul meu însă deodată pe linia gândurilor o putere cu nume har mă atinge și tot întunericul se destramă iar culoarea vieții se schimbă. Am să încerc să ilustrez prin prisma unui verset biblic.

*„Drept răspuns, Isus i-a zis:
Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu,
și Tatăl meu îl va iubi.
Noi vom veni la el,
și vom locui împreună cu el.”*

(Ioan 14,23)

Dumnezeu ne-a creat cu scopul de a ne găsi fericirea în comuniunea cu El, iar dacă vom dori să intrăm în această comuniune, prezența Sa divină ne va mângâia inimile. Ființa umană a fost creată să-și desfășoare viața doar într-o culoare, însă tragedia este că încă din Eden primii oameni l-au lăsat pe Satana să le ofere și alte culori. Avem impresia că sunt atât de grozave aceste culori încât uneori nu mai vrem să le schimbăm. Însă când te uiți la consecințele umblării pe aceste coridoare colorate de Satana te înfiori îți dai seama că este îngrozitor.

Rembrandt Hermenszoon van Rijn (1) a pictat un tablou intitulat: „Lectura Bibliei.” (2)

În acest tablou este înfățișată o cameră spațioasă din vechea Olandă aranjată cu gust. Într-un pătuț doarme liniștit un copilăș, pe masă arde o lampă, o mamă tânără așezată pe un scaun citește din Biblie iar aproape de fereastră stă o bătrână foarte atentă la ceea ce se citește. Ideea pictorului este de a ilustra următorul verset:

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.”

(Matei 18:20)

O altă idee este că viața umană fără aceasta Carte nu este completă. Dacă îmi cumpăr o mașină de spălat, sau un frigider voi primi și un manual care să îmi spună cum funcționează aceste electrocasnice.

Creatorul ne-a dăruit Cartea Cărilor ca să știm cum trebuie să trăim.

Dacă privești curcubeul îți dai seama că culorile pe care Marele Arhitect le-a așezat acolo nu ar putea fi înlocuite de nici o altă culoare, oricâtă imaginație ai avea îți dai seama că nu merge.

La tot ceea ce El face numai este nimic de adăugat, tot așa nici la culorile care ne-au fost desemnate să ne coloreze existența.

Ai oameni ce-și trăiesc viața în culorile creațiunii și observi în viața lor naturalitate, bucurie reală. Te miri când îi privești pe cei ce aleargă pe culorile morții, există acolo atâta artificialitate și falsitate atâta denaturare a frumuseții edenice. Deși are cineva grijă ca totul să fie îmbrăcat într-un ambalaj frumos însă conținutul nu poate oferi viață din belșug.

„Totuși, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul și stăruiește multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu, și au frică de el.”

(Ecleziastul 8:12)

Dacă ne uităm cu atenție la tot ce se întâmplă pe planeta pământ ne dăm seama că ceva nu merge, trebuie reșezat totul așa cum s-a început odată demult în Eden.

Viața trebuie începută din nou de la originile noastre. „Alege viața, ca să trăiești, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui, și lipindu-te de El:

„căci de aceasta atârnă viața ta și lungimea zilelor tale, și numai așa vei putea locui în țara pe care a jurat Domnul că o va da părinților tăi, lui Avraam, Isaac și Iacov.”

„Iată Eu stau la ușă, și bat.

Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”

(Deuteronom 30:19-20 Apocalipsa 3:20)

Bucuria unui întemnițat

A asocia bucuria cu oamenii închiși în pușcării pare paradoxal. Și totuși în niște circumstanțe grele fiind închis din cauza propovăduirii Evangheliei, apostolul Pavel experimentează din plin bucuria în Hristos scriindu-le contemporanilor săi să experimenteze și ei o astfel de bucurie.

Îndemnurile sale răzbat de-a lungul veacurilor ajungând până la noi astăzi.

„Și chiar dacă va trebui să fii turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur, și mă bucur cu voi toți.

Tot așa și voi, bucurați-vă, și bucurați-vă împreună cu mine.”

(Filipeni 2:17-18)

Marele apostol având în fața sa moartea ca martir, se bucura în Hristos și îi îndemna pe cei credincioși să aibă aceeași atitudine indiferent dacă circumstanțele în care trăiau erau grele.

Din închisoarea romană, Pavel ne dă o lecție tuturor și anume să ne bucurăm pentru că Iisus este mai presus de orice este pământesc, fie autorități dictatoriale, oameni rău intenționați, și chiar demonii angrenați în lupta de a ne pierde.

Mesajul epistolei către Filipeni este în primul rând prin excelență un mesaj de bucurie și eliberare de frica morții, iar această eliberare el o găsește în Hristos după cum a declarat:

„Pot totul în Hristos, care mă întărește.

(Filipeni 4-13)

Prin Hristos Pavel a propovăduit cu putere Evanghelia netemându-se de repercusiuni. A stat de două ori înaintea temutului împărat Nero pentru a fi judecat. Declarațiile sale din epistola către Filipeni ne uimesc și azi prin profunzimea și înălțimea la care ne cheamă să urcăm din punct de vedere spiritual.

Lumea noastră se aseamănă tot mai mult cu o temniță uriașă și mă refer la ceea ce se întâmplă la Shanghai și la cei doi ani de pandemie ce ne-au apăsât destul de dur.

Iar mai mult de atât se preconizează că dincolo de consecințele nefaste ale acestui război pe care cu toții le suportăm, în viitorul apropiat ne așteaptă o altă pandemie sau plandemie pe care cei ce conduc lumea o pregătesc pentru noi.

De asemenea se lucrează din răputeri pentru implementarea neo-marxismului la scară universală. Dar eu cred că așa cum la turnul Babel cei ce clădeau acolo au fost opriți de Dumnezeu, și în vremurile noastre toți acești clăditori ai unui nou sistem social pe care ei îl impun cu duritate în lume vor fi opriți de cea de a doua venire a lui Hristos în glorie.

Astăzi asistăm la o subminare a valorilor creștine așa cum cu greu mai putem găsi în istorie. Iar marea noastră șansă de a învinge puternicul val neo-marxist se află în reînțoarcerea spre Dumnezeu și valorile creștine. Chiar dacă trăim timpuri grele marcate de războiul ruso-ucrainean, de duritatea implementării noii ordini mondiale și de începuturile teribilei crize economice cu care ne vom confrunța în viitorul apropiat.

Ei bine, în ciuda acestor circumstanțe nefavorabile la care se adaugă și unele drame personale ale fiecăruia dintre noi este bine să luăm în calcul și îndemnul apostolului Pavel scris în închisoarea de la Roma, de unde a scris că ne putem găsi odihna sufletească în Hristos. Pentru Pavel nici o circumstanță grea a vieții și nici o stăpânire opresivă nu erau mai puternice ca Dumnezeu.

Îndemnurile sale sunt scrise cu entuziasm creștin și cu bucuria omului ce are o comuniune cu Hristos chiar și acolo în închisoare unde poate experimenta bucuria ca roadă a Duhului Sfânt.

Dincolo de necazurile ce astăzi ne învăluiesc, dincolo de valurile uriașe ce se prăvălesc peste noi, în inimile noastre cuprinse de panică se poate coborî dacă dorim harul minunat al lui Hristos ce ne poate aduce izbăvirea. Pentru că dincolo de orice putem pierde pe acest pământ, rămâne dimensiunea veșniciei pe care nici un sistem politic oricât de opresiv ar fi nu ne-o poate lua.

Vestea minunată a epistolei către Filipeni este că în mijlocul circumstanțelor grele putem umbla cu Hristos și pluti astfel peste valurile ce amenință să scufunde barca vieții noastre.

Nu teama de viitor ar trebui să domine în ființele noastre, deși ca oameni ne facem griji întrebându-ne adeseori:

„Cum va fi viitorul nostru și al lumii în care trăim?”

Ci eliberarea de tot greul ce ne apasă și bucuria ce vin ca rod al acceptării harului în inimile noastre rănite și înfricoșate.

Cu ani în urmă citeam o declarație a lui [Maxim Gorki](#) prin care el deplângea faptul că literatura rusă este o literatură în care predomină suferința, și el spunea că dacă un rus este închis și deportat în Siberia cu siguranță după ce se va elibera de acolo va scrie o carte despre tot ce a îndurat în pușcărie. Ba mai mult de atât [Maxim Gorki](#) deplângea faptul că nimeni nu a scris o carte despre bucurie.

Însă apostolul Pavel ne-a lăsat o epistolă în care predomină foarte mult tema bucuriei.

Epistola sa fascinează și astăzi datorită faptului că este foarte autobiografică, după cum spun unii comentatori, cea mai personală epistolă a sa. Pavel ne transmite propria sa experiență din mijlocul necazurilor prin care trecea pentru că întemnițarea nu era nicidecum o experiență ușoară, și totuși el poate să ne redea înălțimea spirituală la care se ridicase prin har.

Propovăduirea Evangheliei pe timpul imperiul roman se putea încheia uneori cu pierderea vieții și mai târziu Pavel avea să plătească cu propria sa viață.

Mesajul epistolei către Filipeni ce ajunge la noi astăzi este să ne ridicăm și să umblăm pe înălțimi spirituale prin har și să nu lăsăm frica, ba chiar groaza să ne stăpânească inimile, ci să privim la Hristos pentru a experimenta eliberarea de poveri, și de ce nu bucuria?

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul!

Iarăși zic:

Bucurați-vă!”

(Filipeni 4-4)

Drumul vieții

Pe măsură ce anii vieții mele trec, am tot mai mult convingerea că viața este ca o călătorie în timpul căreia noi toți trebuie să ne însușim lecții minunate. Mă refer în primul rând din punct de vedere spiritual, avem atâtea lucruri de învățat, dar cred că una din lecțiile cele mai mari ce le putem învăța este că nu trebuie să călătorim singuri în fascinanta călătorie a vieții, avem nevoie să umblăm cu Dumnezeu.

Pentru a dezvolta mai mult această idee am să încerc să aprofundez un pasaj biblic pe care îl găsim în Evanghelia după Luca (24:13-33) este bine să îl citim, să medităm puțin asupra acestei întâmplări, să încercăm cu ochii minții să vedem personajele implicate, să înțelegem frământările lor interioare și mai ales trecerea lor de la dezamăgire la un adevărat entuziasm creștin.

Pasajul acesta biblic ne învață ce să facem atunci când călătoria vieții este grea, când dezamăgirile sunt mari, când avem parte de eșecuri în viață și nu numai din punct de vedere spiritual ci în oricare dimensiune a vieții.

Uneori îmi privesc trecutul și îmi dau seama că datorită unor greșeli din trecut viața mea nu este așa cum ar fi trebuit să fie.

Oare câți oameni nu trec pe străzile vieții marcați de eșecuri cu gândul că viața lor ar fi putut fi altfel dacă nu comiteau acele greșeli din trecut?

Trăind în această viață cu dureri înăbușite, vise sfărmate și nerealizate, aspirații neîmplinite este foarte greu.

Doresc să pătrund în acest pasaj biblic puțin, și apoi să revin la una din marile întrebări pe care și eu mi-am pus-o și anume:

Cei de făcut atunci când lucrurile nu au ieșit așa cum le-am plănuit în viață?

În acest pasaj biblic ni se prezintă doi ucenici ai Lui Iisus ce călătoreau de la Ierusalim spre Emaus convinși fiind că viața lui Iisus fusese un eșec datorită faptului că fusese răstignit, de fapt a fi crucificat de romani în vremurile acelea însemna o ocară teribilă, o moarte acoperită de rușine, asta însemna răstignirea în mentalitatea iudaică.

Acei doi ucenici erau foarte dezamăgiți își pierduseră bucuria de a trăi. Omul poate trăi și fără momente de bucurie în viață dar ce fel de viață este aceea? Dacă un om trăiește fără speranța creștină, oare cum poate străbate drumul vieții pe care întâlnim atâtea obstacole și circumstanțe neprevăzute încât îmi pun întrebarea:

Oamenii care îl resping pe Hristos pe ce se sprijină atunci când dau de greutăți?

Dar să revin la pasajul biblic din care doresc să extragem cu toții câteva lecții importante. Plini de descurajare înaintau ucenicii pe acel drum vorbind între ei despre persoana și lucrarea Lui Iisus din Nazaret, însă erau confuzi, nu înțeleseseră profetiile privitoare la Mesia din Vechiul Testament, straniu era faptul că însuși Iisus le vorbise despre suferințele, moartea și învierea Sa, dar ei nu reușeau să înțeleagă adevărul.

Suferiseră ca un șoc atunci când l-au văzut răstignit între doi tâlhari și nu puteau trece peste aceste evenimente.

Pe de altă parte de mici copii auziseră interpretările rabinilor despre Mesia prezentate la sinagogă. Sabat de Sabat li se spusese mereu că Mesia va fi ca un fel de David sau Solomon eliberându-i de sub jugul asupririi imperiului roman.

Nu îl puteau înțelege pe acest Iisus din Nazaret ce spunea că este Mesia și că venise să mântuiască oamenii pierduți, și să instaureze o împărăție spirituală ce trebuia să înceapă din inima oamenilor.

Iar roadele acestei împărății erau pacea, neprihănirea, iubirea chiar și pentru dușmani era prea de tot, se simțeau depășiți mai ales de faptul că El predica mesajul iubirii Sale și pentru păgâni, ba mai mult nu făcea nici o deosebire între iudei și neamuri, doar atât spunea că mântuirea vine de la iudei iar ei ca popor ales au misiunea de a vesti Evanghelia și ai iubi pe oamenii din afara Israelului.

În mentalitatea lor iudaică încăpea greu de tot ideea că neamurile beneficiau de îndurarea Lui Dumnezeu ca și ei.

Într-o astfel de tensiune interioară un străin li s-a alăturat pe drum întrebându-i despre ce vorbeau, interesant că știau că mormântul era gol, femeile ce fuseseră acolo le aduseseră minunata veste că Hristos a înviat și totuși ei rămâneau în necredință.

Iar Iisus recurge la scripturi începând cu Moise și purtându-i prin toate profețiile importante din Vechiul Testament referitoare la Mesia.

Orizontul cunoașterii lor începe ușor, ușor, să se deschidă tot mai mult, iar speranța începe să ia locul descurajării.

Apoi este acel sublim moment la frângerea pâinii dar înainte de acest moment avem o altă lecție importantă, când s-au apropiat de satul unde locuiau ucenicii El a zis că merge mai departe pentru a-i testa pe ucenicii Săi, însă ei au stărunit să rămână cu ei deoarece cuvintele străinului alungau întunericul dens ce puțin mai înainte de întâlnirea lor îi înfășurase.

Apoi în casă la masă, la frângerea pâinii, ce măreț moment al recunoașterii, al uimirii și înțelegerii unui adevăr fundamental în creștinism că Hristos a înviat, este viu, a biruit moartea pentru neamul omenesc, și de aceea noi avem la dispoziție darul vieții veșnice.

Nu au mai putut mânca, au plecat din nou spre Ierusalim pentru a duce tuturor marea veste bună a învierii.

Erau din nou însoțiți de prezența de data aceasta nevăzută a lui Iisus ce le explicase cu atâta înțelepciune profețiile pe drum.

Ajunși la Ierusalim, au istorisit cu patos întâlnirea de care au avut parte și vestea cea bună a învierii. Iar în timp ce ei vorbeau cu ceilalți ucenici în binecunoscuta cameră de sus, însuși Iisus cel ce înviase din morți, a stat în mijlocul lor spunându-le acele frumoase cuvinte aducătoare de liniște sufletească pe care le găsim în Evanghelia după Ioan (20:19-23) reamintindu-le încă odată despre datoria lor sfântă de a propovădui Evanghelia oricărei ființe omenesci.

Astăzi când înaintăm pe străzile vieții, cu gândul că viața noastră nu este așa cum ar fi trebuit să fie dacă nu comiteam acele greșeli ale trecutului, avem două opțiuni, să mergem și să fim zdrobiți de propriile noastre remușcări, sau să ne deschidem ochii minții cu atenție

și cu ajutorul credinței să începem să percepem o prezență divină ce vine să schimbe starea noastră sufletească, și să lărgescă orizontul vieții noastre învățându-ne să trăim cu iubire și speranță.

Atunci ajungem să înțelegem că consecințele păcatelor noastre le putem suporta altfel prin har.

În Evanghelia după Matei (28-20) în ultima parte a versetului ni se spune:

„...și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului Amin.”

Asta este marea minune, drumul vieții ce era greu pentru că îl străbăteam singuri, apăsați de poveri, devine mai plăcut de străbătut atunci când o prezență divină ne însoțește pas cu pas pe drumul vieții. Iar fiecare zi devine o ocazie de a învăța tot mai mult cum să umblăm cu Dumnezeu.

Răstignit prin slăbiciune

Una din caracteristicile caracterului lui Dumnezeu ce mă uimește este vulnerabilitatea Sa. Îmi dau seama că de aici se desprinde o mare întrebare și anume:

Cum împăcăm în mintea noastră ideea unui Dumnezeu Atotputernic cu vulnerabilitatea Sa divină?

Pentru a mă face mai bine înțeles înaintea cititorilor am să redau o afirmație pe care am auzit-o pe când eram într-o biserică unde erau oameni din America de sud, fiind cu toții așezați într-un cerc discutam pe diferite teme biblice iar la un moment dat un tânăr a spus:

*„Dumnezeu ne iubește foarte mult
aici este punctul Său vulnerabil,
El nu poate trece nepăsător pe lângă creaturile sale.”*

De asemenea prin intermediul unui verset biblic apostolul Pavel ne deschide o adevărată panoramă a acestui subiect ce merită explorat cu admirație și respect:

*„În adevăr El a fost răstignit prin slăbiciune;
dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu.
Tot astfel și noi suntem slabi în El,
dar, prin puterea lui Dumnezeu,
vom fi plini de viață cu El față de voi.”*

(2 Corinteni 13-4)

De la bun început doresc să explic un lucru atunci când apostolul Pavel se referă la slăbiciunea lui Iisus are în vedere faptul că El s-a întrupat luând asupra Sa natura umană degenerată de păcat. Iar la întrebarea:

De ce s-a întrupat Iisus?

Pot răspunde așa cum spunea acel tânăr pentru că ne iubește foarte mult și nu a putut să treacă indiferent pe lângă suferința neamului omenesc, deși El ar fi putut să distrugă viața de pe planeta pământ și să recreeze din nou totul însă vulnerabilitatea Sa l-a împiedicat să facă acest lucru.

De asemenea anumiți teologi scot în relief și alte motive ale întrupării lui Iisus destul de interesante și cu suport biblic eu însă în cadrul acestui articol mă voi axa mai mult pe cel amintit.

Citind Evangheliile descoperim cum acel copilăș din Betleem așezat într-o iesle la o primă vedere atât de slab și neajutorat dormind acolo, și totuși în El era adunată toată speranța neamului omenesc pentru un viitor glorios. Aceasta este marea taină a evlaviei El era Dumnezeu în mod deplin și în același timp un copil, scripturile îl numesc Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului pentru că a avut două naturi distincte cu care de altfel s-a și înălțat la cer.

Dar să continui cu această idee pe care apostolul Pavel o subliniază și anume cea a slăbiciunii lui Iisus și în același timp a tăriei ce El o avea datorită încrederii Sale în Tatăl Ceresc.

A crescut ca un copil apoi la doisprezece ani participând la serviciul de la templu înțelege rolul mielului pascal în cadrul ritualelor de la templu și se identifică cu jertfa nevinovată înțelegând că de fapt la vremea cuvenită El va fi adevărata jertfă pentru salvarea neamului omenesc din întuneric și ruină.

Apoi urmează adolescența Sa nepătată, după care tinerețea Sa pe care în cea mai mare parte a timpului și-o petrece în acel atelier din Nazaret lucrând la tâmplărie, cărând cu spatele scânduri, prelucrând din greu lemnul cu unelte din vremea aceia ce consta într-o muncă istovitoare obosind, transpirând, simțind durere în trupul Său având nevoie de hrană și odihnă ca orice om.

De asemenea participând la serviciile divine de la sinagogă în sabat, însă cred că cea mai mare bucurie a Lui era în comuniunea Sa tainică cu Tatăl Său.

Cred că Iisus din Nazaret ca om era minunat iar influența pe care persoana Sa o emana era înviorătoare, înălțătoare, am impresia că noi încă nu L-am înțeles nici măcar ca Fiu al omului decât în parte. Unii teologi au scris mult despre acest subiect afirmând că a avut o natură cu totul specială diferită de cea a noastră.

Însă eu cred că Evangheliile ni-L descriu ca pe un om foarte asemănător nouă dar bineînțeles să nu uităm atunci când vorbim despre natura umană a Lui Iisus afirmația marelui apostol din cartea Romani:

„...Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului.”

(Romani 8-3)

Există un contrast evident între slăbiciunea lui Iisus și cea a noastră deși până la un punct putem spune că avem aceeași natură umană degenerată de păcat, însă există totuși o reală diferență din punct de vedere spiritual Iisus s-a dezvoltat mereu ca Fiu al omului de la neprihănire spre neprihănire pe când noi atunci când acceptăm harul în viețile noastre începem un proces al convertirii și ne dezvoltăm de la răutate spre neprihănire pentru că profetul Ieremia ne spune cum este inima noastră:

*„Inima este nespus de înșelătoare
și de deznădăjduit de rea;
cine poate să o cunoască?
Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc rărunchii
ca să răsplătesc fiecăruia
după purtarea lui,
după rodul faptelor lui.”*

(Ieremia 17-9,10)

De aceea am dorit să subliniez contrastul dintre slăbiciunea lui Iisus și cea a noastră.

La vârsta de treizeci de ani simte chemarea divină de a lăsa totul și a pleca la Iordan unde predica pe atunci cu patos Ioan Botezătorul, iar atunci când Ioan îl vede exclamă sub îndemnul inspirației:

„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”

Oare care sunt caracteristicile principale ale unui miel? Cred că slăbiciunea, nevinovăția de aici cred că vine asocierea lui Iisus cu acest animal de jertfă prin acest simbol al mielului de la templu ce se aducea ca jertfă ne este ilustrată iubirea și vulnerabilitatea divină.

Contemplând acest adevăr ajung să înțeleg că întreg universul este condus de principiul mielului înjunghiat adică al iubirii ce se sacrifică și atunci doresc să trăiesc într-o astfel de lume ce este într-un vădit contrast cu cea actuală în care noi trăim unde primează egoismul uman și legea celor puternici ce dispun de bani.

Un alt lucru ce mă uimește la Iisus Hristos este faptul că deși în caracterul Său se împletesc în mod armonios dreptatea și dragostea El alege să ne trateze cu iubire din cauza faptului că vulnerabilitatea Sa nu îi permite să acționeze altfel.

Nu doresc să afirm că Iisus nu a acționat și cu dreptate sau că la sfârșitul timpului nu va aduce o judecată executivă asupra celor ce au respins harul Său răscumpărător, de altfel în acest sens am redat câteva gânduri din cartea lui Ieremia ceea ce doresc să afirm este faptul că trăsătura predominantă a ființei Lui este iubirea agape.

De la botezul Său în Iordan a urmat apoi teribila confruntare cu Satana din pustie de unde El a ieșit victorios.

Apoi cei trei ani și jumătate de lucrare publică pe care cei patru evangheliști o descriu pe paginile Noului Testament, îmi place o afirmație pe care un scriitor o făcea despre acea perioadă:

*„Dacă Dumnezeu Tatăl s-ar fi întrupat,
pe paginile Evangheliilor am fi avut aceleași rapoarte.”*

Citind viața lui Iisus înțelegem cum se manifestă iubirea și descoperim vulnerabilitatea divină mai ales la Golgota unde Creatorul de bună voie se oferă pentru a fi răstignit de creaturile Sale pe care le-ar fi putut distruge acolo într-o clipă însă El alege să moară ca Fiu al omului pentru a salva o lume răzvrătită.

La Golgota sau întâlnit suprema iubire și suprema ură este de fapt o manifestare fără egal a iubirii lui Dumnezeu pentru omul păcătos și de asemenea acolo ni se deschide o panoramă uriașă a ceea ce înseamnă marea luptă dintre Hristos și Satana.

Jertfindu-se pentru neamul omenesc Hristos a biruit moartea pentru noi ca să avem parte de înviere și de un viitor glorios, Biblia ne vorbește despre prima moarte ce este ca un somn din care oamenii vor învia unii pentru viață veșnică iar alții pentru a avea parte de judecata executivă a lui Dumnezeu ce se va sfârși cu moartea a doua din care nu mai există înviere.

Dar despre acest profund subiect voi scrie într-un alt articol. După moartea lui Iisus ca Fiu al omului unii din ucenicii Săi au așezat trupul Său neânsuflețit în mormânt.

Marele apostol a scris că El a fost răstignit prin slăbiciune și dacă cu ochii minții încercăm să privim acel trup în lumina a tot ce ne spun cei patru evangheliști că a suportat Iisus în ultimele ceasuri ale vieții Sale ne dăm seama că arăta zdrobit și sfărtecat.

Însă există un moment sublim și anume cel al învierii când acel trup este readus din nou la viață de puterea lui Dumnezeu, și Fiul lui Dumnezeu iese din acel mormânt strălucind de slavă iar pe baza învierii Sale primim asigurarea că avem în fața noastră un viitor glorios.

Minuni ale harului

Există un pasaj biblic foarte impresionant în cartea profetului Zaharia, ce ne relevă unde ar trebui să se ducă un om atunci când simte că povara păcatelor sale îl zdrobește sufletește, și îi răpește bucuria de a trăi. Sunt atât de multe pasaje în Sfintele Scripturi ce ne arată cum tratează Dumnezeu omul, ce cuprins de propria păcătoșenie își caută salvarea la Dumnezeu.

Cred că toate aceste pasaje vor să ne învețe un mare adevăr, și anume, să nu ne lăsăm striviți de povara păcatelor noastre, și să căutăm să ne împăcăm cu Dumnezeu, ce prin Hristos a făcut primii pași în vederea acestei împăcări.

În cartea profetului Zaharia 3: 1-5 ni se relatează:

„El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua stând în picioare înaintea Îngerului Domnului și pe Satana stând la dreapta lui ca să-l pârască.

Domnul a zis Satanei:

„Domnul să te mustre, Satano!

Domnul să te mustre,

El care a ales Ierusalimul!

Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?”

Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui:

„Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!”

Apoi a zis lui Iosua:

„Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!”

Eu am zis:

„Să i se pună pe cap o mitră curată!”

Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo.

De-a lungul anilor, de câte ori am citit și recitit acest pasaj, inima mi-a fost cuprinsă de speranță și am fost fascinat de marea îndurare a lui Dumnezeu, arătată nouă prin intermediul lui Hristos.

Există în acest pasaj, atât de bine evidențiată, îndurarea divină, așezată în contrast cu dorința Satanei de a ne priva de mântuirea oferită în dar.

Îi avem față în față pe Hristos și Satana, marele adversar al omului ce luptă să ne înșele pe toate căile posibile, pentru ca noi să nu luăm în serios chemarea lui Dumnezeu la mântuire.

În timpul când profetul Zaharia a primit această viziune, erau timpuri când poporul Israel se întorsese din captivitate, unde fusese dus datorită păcatelor comise, și ca urmare, suportaseră consecințe teribile. Misiunea lor către neamuri, ca popor ales în a răspândi lumina se încheiase cu un eșec, iar întoarcerea lor din exil se datora tot îndurării lui Dumnezeu ce dorea să le mai dea o șansă de a reprimi favoarea divină și de a se împăca cu El.

Unii comentatori spun că oștile întunericului au fost stârnite împotriva israeliților de faptul că lucrările de reconstruire a templului continuau cu rapiditate, și de aceea exista teama în rândul lor că de acolo va străluci din nou lumina cunoașterii lui Dumnezeu.

Ba mai mult de atât, mai târziu în acel templu avea să intre însuși Mesia, propovăduind adevărurile Sale eterne.

În acest pasaj, marele preot Iosua ne este înfățișat stând în picioare înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcat în haine murdare, și pe Satana stând acolo ca să-l pârască și să-i scoată în evidență nelegiuirile lui și ale poporului pe care Iosua ca mare preot, îl reprezenta înaintea lui Dumnezeu. Avem aici o ilustrație despre cum era starea spirituală a celor întorși din robia exilului.

Întrebarea care se pune este:

Cum poate sta un om cu hainele murdare înaintea lui Dumnezeu?

Iar acel heruvim ce cândva fusese neprihănit și plin de înțelepciune, stând acolo doar pentru a acuza și a spune că Iosua și poporul nu aveau dreptul la favoarea divină.

Ceea ce Iosua căuta în acele momente, era îndurarea lui Dumnezeu pentru poporul ce îl căuta cu ardoare pe Dumnezeu.

Mai presus de păcătoșenia lor, a tuturor, Iosua invocă înaintea lui Dumnezeu ca îndurarea Sa să se reverse peste poporul întors în țară.

De fapt, acesta era unul din lucrurile primordiale pe care marele preot le făcea în marea zi a ispășirii, însă pasajul se concentrează mai mult la momentul când Iosua aștepta răspunsul lui Dumnezeu.

Iar în ciuda căderilor israeliților, în ciuda faptului că Satana stătea acolo cu acuzații reale ce conțineau păcate ale lui Iosua și ale poporului, prin harul lui Hristos, Iosua este dezbrăcat de hainele sale murdare și îmbrăcat în haine curate, i se pune pe cap o mitră curată, și rămâne acolo stând în picioare înaintea lui Dumnezeu.

Ca un semn al faptului că îndurarea lui Dumnezeu se coborâse din nou peste el și poporul pe care îl reprezenta, erau așezați în favoare divină, și exista din nou speranța unui nou început în Hristos.

O lucrare de restaurare din punct de vedere spiritual, era în curs de desfășurare în dreptul lor. Pentru a extinde înțelegerea noastră în privința a ceea ce face Dumnezeu în favoarea păcătoșilor ce se întorc spre El, am să mă folosesc de un verset biblic din cartea unui mare profet supranumit și evanghelistul Vechiului Testament, și anume Isaia.

„Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei.”

(Isaia 61-10)

În acest verset ni se vorbește de bucuria în Hristos ca urmare a împăcării omului cu cerul. De asemenea, ni se oferă o ilustrație a ceea ce înseamnă lucrarea mântuirii în dreptul omului. Este evocată veselie, ca urmare a restaurării ființei umane prin harul lui Hristos.

Suntem practic transpuși de la adâncimile întristării datorită păcătoșeniei umane, spre înălțimile umblării cu Hristos. În una din parabolele sale, Iisus a folosit această ilustrație spunându-ne că cei ce acceptau invitația la nunta fiului de împărat, trebuiau să accepte și o anumită haină pe care o primeau în dar și care simboliza neprihănirea Sa. De aceea, atunci când refuzăm să ne lăsăm modelați de harul Său, există pericolul să pierdem mântuirea.

Dar revenind la pasajul din cartea lui Zaharia, constatăm că lui Iosua i se adresează cuvinte de speranță și invitația de a rămâne de partea lui Dumnezeu.

Îngerul Domnului a făcut lui Iosua următoarea mărturisire:

„Așa vorbește Domnul oștirilor:

„Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca și Casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici. Ascultă, dar Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă care stau înaintea ta căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată voi aduce pe Robul Meu Odrasla...și într-o singură zi voi înlătura nelegiuirea țării acesteia.”

(Zaharia 3: 6-9)

Marele preot Iosua înțelegea foarte bine în acele momente că misiunea lui de a conduce poporul spre împăcarea cu Dumnezeu, era încununată cu succes. Iar lui i se fac anumite făgăduințe minunate, cu condiția ca el să rămână de partea lui Dumnezeu până la capăt. Probabil că în acele momente Iosua simțea acea bucurie, sau plinătate a veseliei, evocată de Isaia.

Apoi acest pasaj se termină cu o promisiune impresionantă pentru exilații întorși în țara lor și anume:

„În ziua aceea zice Domnul oștirilor vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin.”

(Zaharia 3-10)

Dincolo de confruntarea cu marele adversar al omului ce nu poate fi biruit decât prin Hristos, ne este redată o stare de pace și armonie între oamenii care urmau să se invite sub viță sau smochin.

Avem aici o prefigurare a vieții celor mântuiți de pe noul pământ, unde bucuriile acestei vieți nealterate de păcat vor continua la un nivel la care acum nici măcar nu îndrăznim să visăm.

Lumea celor mântuiți va fi plină de bucurie și chiar veselie, dar nu o veselie ca cea pe care noi o înțelegem, ci mai mult ca o stare a inimii surprinsă de lucrurile minunate pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru toți cei ce-L iubesc. Minunat este faptul că mai presus de păcătoșenia noastră este îndurarea lui Hristos, ce se revarsă în inimile noastre pentru a ne restaura pentru veșnicie.

Evangelhia pentru cei umili

Ceea ce mă uimește foarte mult atunci când citesc din Evanghelia despre lucrarea publică a lui Iisus, este lucrarea pe care El a făcut-o pentru cei din lumea de jos. Leproși, demonizați, vameși, prostituate, păgâni, sau mari păcătoși care erau declarați de fariseii și cărturarii timpului lor fără drept la îndurarea lui Dumnezeu, cu toții erau ajutați de Iisus. El nu numai că le rezolva problemele legate de sănătate, sau cele spirituale, mai mult de-atât le oferea posibilitatea ca toți, indiferent din ce abis se ridicau să înceapă o viață nouă după principiile împărăției mesianice pe care venise să o instaureze.

Fiul lui Dumnezeu, și Fiul Omului trăind și lucrând în mijlocul celor mai defavorizați oameni din societate, aducându-le speranța mântuirii, este un tablou evanghelic zugrăvit frumos în cuvinte de scriitorii Sfințelor Scripturi ce merită contemplat.

Îmi aduc aminte de o afirmație pe care cineva o făcea și anume:

*„Dacă la ora actuală oamenii religioși
ar reflecta bunătatea și iubirea lui Hristos,
în societate s-ar declanșa o adevărată revoluție spirituală,
iar oamenii ar fi atrași de frumusețea Evangheliei.”*

Probabil că [Mahatma Gandhi](#) avea dreptate atunci când a afirmat că creștinii sunt cei mai mari dușmani ai creștinismului. Iisus i-a iubit pe oameni și a știut să se apropie de ei, ba mai mult de atât nu a întors niciodată spatele unei ființe umane ce avea nevoie de ajutor. Într-un mod impresionant a știut să insufle speranță chiar și în inimile cele mai deznădăjduite, de aceea mulțimile alergau în jurul său pentru că simțeau că îi iubea și din El ieșea o putere care îi vindeca.

Și astăzi personalitatea și viața lui Iisus din Nazaret atrage pentru a fi studiată.

El este personalitatea pe lângă care nu poți trece indiferent, îți dai seama că a revoluționat din punct de vedere spiritual gândirea umană, pentru că nimeni nu a vorbit asemenea Lui, și nimeni nu a suferit ca El. De asemenea cine poate cântării în toată profunzimea, sacrificiul făcut de El pentru noi oamenii la Golgota?

Imensitatea iubirii Sale depășește capacitatea noastră de a înțelege tot ceea ce s-a întâmplat la cruce. Apoi învierea și înălțarea Sa la cer, și promisiunea revenirii Sale în glorie, ne aduc speranță în inimile noastre ce uneori sunt cuprinse de deznădejde.

Evanghelistul Luca într-un pasaj din Evanghelia după Luca 4;16-30 ne descrie un incident apărut între Iisus și contemporanii săi. Doresc să redau din acest pasaj evanghelic doar câteva versete:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia;

*M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită,
să propovăduiesc robilor de război slobozirea,
și orbilor căpătarea vederii;
să dau drumul celor apăsați,
și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”*

Iisus era în sinagogă, și a citit din cartea profetului Isaia, de fapt după citirea acestor versete prin care El a dorit să le arate conașionalilor Săi că misiunea Sa mesianică a fost descrisă cu mult mai înainte de profetul Isaia.

Din acest pasaj evanghelic reiese că ascultătorii Săi din sinagogă nu L-au înțeles, deși l-a început au fost mișcați de cuvintele Lui. Apoi ni se consemnează faptul că au reacționat violent atunci când El prin contrast le-a arătat necredința lor cu credincioșia unora dintre neamuri precum văduva din Sarepta Sidonului, sau Naman Sirianul ce a fost vindecat de lepră.

Aceste exemple i-au scandalizat pe acei oameni ce nu puteau admite faptul că deși făceau parte din poporul ales, ba mai mult de atât, moșteniseră Templul și serviciile de acolo, și aveau în spatele lor o istorie în care Dumnezeu se implicase într-un mod minunat în viața lor, nu puteau admite că experiențele cu Dumnezeu nu se moștenesc ci trebuie trăite personal.

În fiecare generație Dumnezeu le-a cerut oamenilor să pășească pe o treaptă mai înaltă în cunoașterea adevărului.

Însă de obicei oamenii vin cu scuza că așa au gândit și trăit părinții lor, iar ei nu se pot ridica mai mult de atât.

Am observat din experiența mea personală că, atunci când Dumnezeu se apropie de noi pentru a ne vorbi, indiferent de mijloacele prin care o face, de cele mai multe ori ceea ce El ne spune dă rămă ideile noastre preconceptuate și tradițiile noastre religioase ce nu au suport biblic.

Uneori într-un mod dureros, ideile noastre preconceptuate sunt lovite în miezul lor, și trebuie reformulate după învățăturile divine. Iar pe oameni, indiferent de categoria lor socială și poporul din care fac parte suntem invitați să-i privim în lumina iubirii de la Calvar.

Unii oameni atunci când Dumnezeu le vorbește spun: „Este prea de tot, nu vom face aceste mari schimbări în viața noastră.

Și mai mult de atât unii devin violenți ca și conaționalii lui Iisus. Oamenii care resping adevărurile care îi pot mântui din păcatele lor, se împietresc, și devin niște instrumente perfecte în mâna Satanei pentru a face rău celor ce urmează învățăturile lui Iisus.

Iisus a citit în acea ocazie:

„...Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia...”

Lumea noastră seamănă cu un imens lagăr al suferinței umane, cred că niciodată în istoria omenirii cei mai defavorizați, cei zdrobiți de stăpânii acestei lumi nu au avut mai mare nevoie ca să li se vestească Evanghelia.

Sunt oameni ce întrebă cu ironie:

„Cum va schimba Evanghelia soarta acestor nenorociți?”

În primul rând, oamenii datorită Evangheliei pot ieși din abisul spiritual în care se zbat, și pot începe o viață nouă, și mai mult de atât la rândul lor, și ei pot aduce bucurie în viața altora.

Să nu uităm niciodată că doar Evanghelia poate restaura pe deplin ființa umană. Iar mai mult decât orice, există făgăduința vieții veșnice așezată în dreptul oricărui om care crede.

Mai departe Iisus a citit:

„M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită...”

Cine ar putea cântării durerea din inimile tuturor celor ce suferă, cred că este imposibil pentru noi oamenii.

De multe ori atunci când o singură persoană ne asaltează cu problemele ce le are, devenim obosiți și ne dăm seama că nu putem înțelege pe deplin inima acelei persoane.

De aceea este bine ca atunci când avem de-a face cu astfel de oameni, să le îndreptăm privirile spre Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului care poate vindeca și mângâia inimile noastre rănite și zdrobite, de răutatea altora și de tot greul acestei lumi.

Iisus a mai citit:

„Să dau drumul celor apăsăți...”

Trăim în plin conflict cosmic, o teribilă luptă se desfășoară pe pământ între Hristos și Satana, iar punctul unde această luptă se dă este mintea omului. De aceea toți prinșii de război din acest conflict, doar Iisus îi poate elibera, pentru că El este Marele Eliberator al omenirii. Iar orbilor din punct de vedere spiritual, doar El le poate oferi o percepție clară a lucrurilor spirituale.

„Și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Sunt ultimele cuvinte din pasajul biblic pe care Iisus le citește. Erau vremuri de îndurare când vestea bună trebuia să ajungă la câți mai mulți oameni, nu existau margini și nici favoritisme, toți erau invitați indiferent de culoarea pielii, de categoria socială sau de poporul din care făceau parte.

Dar aceste învățături îi scandalizau pe unii. Și astăzi se întâmplă la fel cu unii din cărturarii și fariseii timpurilor moderne ce încearcă să diminueze toate aceste învățături ale lui Iisus, pentru că se simt deranjați, și trebuie să renunțe la multe din ideile lor preconceptuate pentru a le transmite vestea bună oamenilor.

Când Iisus citează acest pasaj din Isaia, omite în mod conștient următorul aspect:

„Să vestesc o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.”

Pentru iudei aceasta era partea cea mai însemnată a pasajului, de această frază se legau toate aspirațiile și visele lor cele mai îndrăgite. Ei îl așteptau pe Mesia să se ridice să formeze o armată a lui Israel, și să sfărâme jugul asupririi romane de pe grumajii lor, așteptau un David, un Solomon, care să-i izbăvească prin puterea armelor, doar asta era istoria lor.

Erau siguri că Dumnezeu nu ar putea lucra altfel decât doar așa cum ei gândeau și sperau, doar ei erau poporul ales, și doar ei aveau dreptul la îndurarea divină, pentru că doar lor li se descoperea Dumnezeu, ceilalți erau păgâni, necurați.

Acestea erau unele din ideile lor preconceptuate pe care Iisus a încercat să le spulbere, arătându-le cât de departe sunt ei de marea revelație oferită de Dumnezeu omenirii în persoana Sa.

Oare astăzi în lumea religioasă lucrurile diferă de vremurile în care Iisus a trăit?

Cu riscul de ai scandaliza pe unii oameni religioși dau doar un exemplu, Iisus ca Fiu al Omului a respectat ziua Sabatului, considerând că a rămas sfințită și binecuvântată de la creațiune, și pe tot parcursul vieții Sale, a respectat această zi, apostolii de asemenea. Nicăieri în Biblie nu se menționează că această zi sfântă oferită de Dumnezeu oamenilor pentru odihnă și închinare, ar fi fost schimbată cu ziua duminicii.

Această schimbare s-a făcut în istorie de cei care aveau un interes meschin să o facă.

Atunci îmi pun întrebarea:

„De ce, cea mai mare parte a creștinătății de astăzi păstrează ziua duminicii, ca zi în care Dumnezeu dorește în mod special să se întâlnească cu omul?

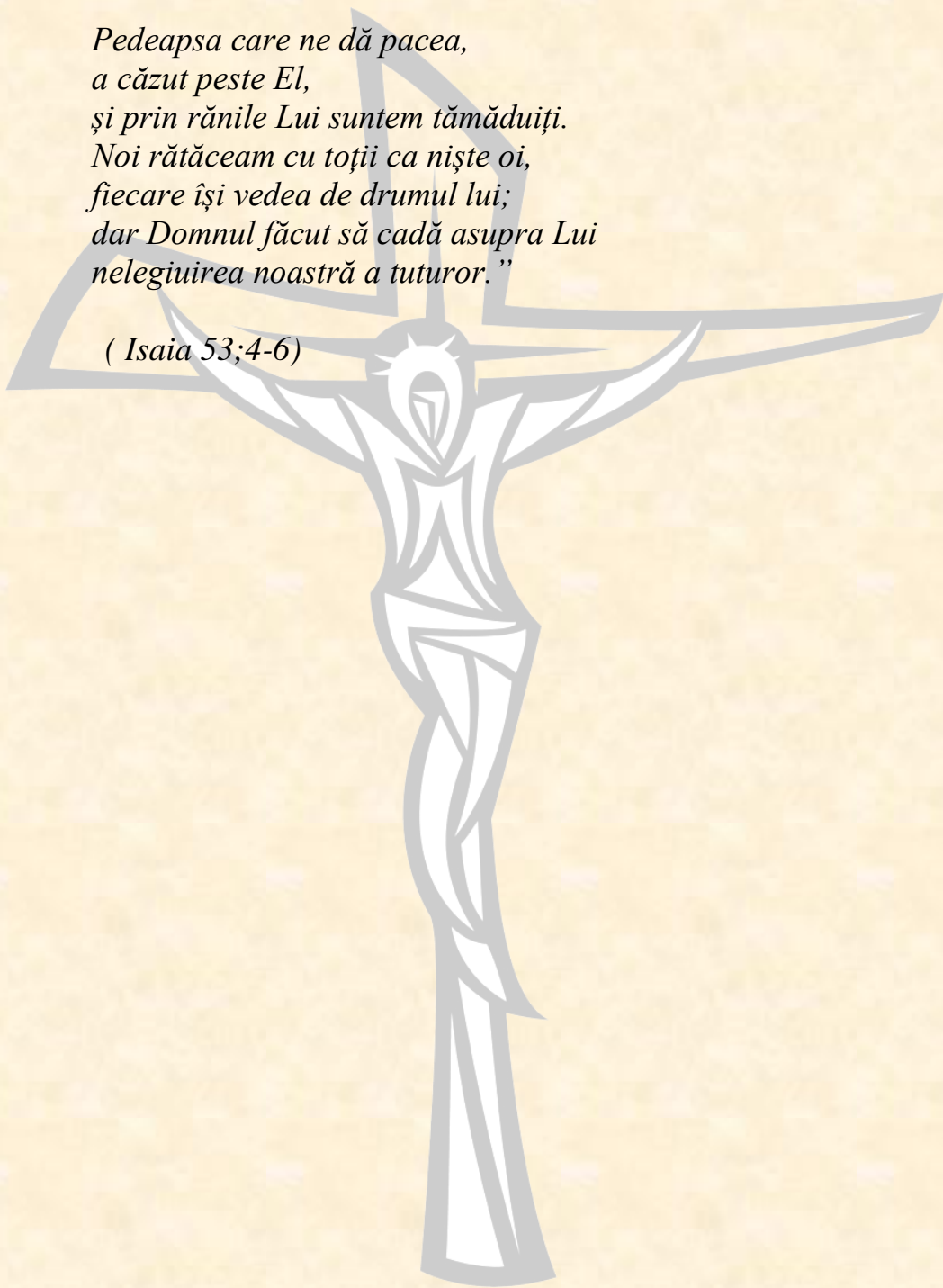
Profetul Isaia a mai fost numit și evanghelistul Vechiului Testament pentru că deși nu a trăit în timpurile lui Iisus, a descris în mod profetic lucrarea și jertfa lui Hristos ca și cum ar fi fost contemporan cu Iisus. De aceea dacă citim Isaia capitolul 53, ne dăm seama de acest adevăr. În acest capitol ne este descrisă într-un mod impresionant imensitatea jertfei aduse pentru noi în persoana lui Iisus.

Înțelegem că Cel nevinovat a trebuit să sufere pentru noi cei vinovați, pedeapsa care ni se cuvenea a căzut asupra Lui, prin rănilor lui suntem vindecați după cum ne spune profetul Isaia. Deci să contemplăm cu bucurie sacrificiul oferit de Iisus la Golgota pentru noi, și să pornim pe calea mântuirii urmând învățăturile Sale.

*„Totuși El suferințele noastre le-a purtat,
și durerile noastre le-a luat asupra Lui,
și noi am crezut că este pedepsit,
lovit de Dumnezeu și smerit.
Dar El era străpuns pentru păcatele noastre,
zdrobit pentru fărădelegile noastre.*

*Pedeapsa care ne dă pacea,
a căzut peste El,
și prin rănila Lui suntem tămăduiți.
Noi rătăceam cu toții ca niște oi,
fiecare își vedea de drumul lui;
dar Domnul făcut să cadă asupra Lui
nelegiuirea noastră a tuturor.”*

(Isaia 53;4-6)

Înnobițați de frumusețea divină

Autorul și iubitorul de frumos Creatorul frumuseții este Dumnezeu. El a creat universul ce ne fascinează și toată frumusețea pământului ce astăzi ne înconjoară, dar a mai creat și o altă dimensiune a frumuseții, cea spirituală, pe care o găsim în Cartea Cărtilor și în viața acelor oameni ce trăiesc învățăturile acestei cărți.

Despre frumusețea înfățișării lui Dumnezeu ni se spune puțin în Biblie, ne este prezentat ca o ființă maiestooasă plină de slavă ce stă pe tronul universului. Dar despre sublimul său caracter revelat prin Iisus Hristos este scris foarte mult, frumusețea și profunzimea iubirii divine pentru om este ceea ce mă lasă mut de uimire atunci când citesc Sfintele Scripturi. Cred că Iisus s-a întrupat pentru a răspunde la întrebarea:

Cum este Dumnezeu, sau cât de frumos este caracterul Său?

Scriitorul rus **Fiodor Mihailovici Dostoievski** a făcut o afirmație la care eu personal am meditat mult, el a spus:

„Frumusețea va salva lumea”

iar mai târziu am înțeles că se referea la frumusețea caracterului lui Hristos. Când ne gândim la frumusețea lui Hristos, cred că ne dăm cu toții seama că este vorba despre ceva nobil, un ideal atât de înalt și totuși atât de accesibil omului, la spiritul Său de sacrificiu demonstrat la Golgota, la pulsul inimii Sale ce suspină pentru om.

Caracterul Său în care se împletesc atât de armonios dreptatea și dragostea. Atunci când El a trăit pe pământ și-a desfășurat o parte din viața Sa în lumea celor de jos, unde a întâlnit oameni apăsăți de păcate și de poverile vieții ce-și pierduseră bucuria de a mai trăi. Însă atunci când au contemplat frumusețea Sa divină viața lor a devenit altfel, nu au mai simțit că uneori nici nu mai face să lupți, să speri, să trăiești, au înțeles că trebuie să rabzi până la capăt conlucrând cu Divinitatea pentru a fi înnobițați de frumusețe.

Iisus din Nazaret ca om a avut o înfățișare plăcută, însă ceea ce a revoluționat lumea, a fost caracterul Său.

Au fost influențați atâția oameni care s-au decis să facă din această frumusețe a Lui esența vieții lor.

Astăzi cu toții ne întâlnim pe străzile vieții în modul rânduit de providență cu iubirea agape, iar modul în care ne deschidem în fața acestei iubiri va determina dacă vom deveni niște oameni frumoși din punct de vedere interior.

Respingerea acestei iubiri are ca rod întotdeauna diformitatea morală. Cine devine un primitor al acestei frumuseți divine va fi un om plin de noblețe și finețe de caracter, iar un astfel de om se va uni într-o zi cu atâtea ființe nobile din întregul univers, începând eternitatea.

Dacă vom trăi animați de acest ideal, lumea și viața vor deveni altfel, vor exista mai multe oaze de fericire, iar oamenii vor înceta să-și mai facă rău unul altuia, totul se poate schimba, cel puțin în sfera unde fiecare ne desfășurăm viața.

Despre Fiul omului ni se relatează în cartea Psalmilor 45;2:

*„Tu ești cel mai frumos dintre oameni,
harul este turnat pe buzele tale:
de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.”*

Prima carte a Bibliei, Geneza a fost scrisă de Moise. Un om ce a contemplat atât de mult iubirea lui Dumnezeu și mai ales persoana maiestoașă a lui Hristos.

Puterea Sa creatoare ce a creat absolut tot, cerul, soarele, luna, stelele, pământul cu toate frumusețile naturii, magnifica grădină Eden, perechea sfântă acoperită de veșminte de slavă, contemplând totul nu putem să nu spunem ce frumos, ce măreț.

Dar dincolo de aceste lucruri, în Biblie există altceva care fascinează. Pe paginile acestei cărți apar tablouri ale unor dialoguri între Dumnezeu și omul păcătos, modul cum El tratează ființa umană impresionează.

Iubirea Sa ce se descoperă de la primul verset al Bibliei până la ultimul, citind această carte rămân uimit de grandioasele descoperiri ale maiestății divine. Îmi dau seama că în aceste pagini, e un tezaur, o frumusețe spirituală purificatoare. Meditând la toate aceste lucruri mă simt finit în fața infinitului, înțeleg mai bine cuvintele lui David din Psalmul: 139:

„Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele: Te laud că sunt o făptură așa de minunată.

Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!

Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în mod ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!”

Odată am avut o discuție cu un prieten pe această temă, el îmi spunea:

„Citind Evangheliile descoperim acțiunea iubirii, frumusețea gândurilor ce se găsesc în cuvintele Scripturii:”

„Dumnezeu este dragoste”

fără această frumusețe absolut toți ne-am scufunda în ticăloșie omenească sau chiar demonică. N-ar mai exista nici un standard al neprihănirii pe pământ. Eu însă vreau să spun că sunt fascinat de frumusețea spirituală ce se află în Hristos, fără El viața pentru mine nu mai are sens, pur și simplu mă prăbușesc în materialism, sau într-o viață condusă de firea pământească. Cred că umilința, jertfa și proslăvirea lui Hristos ne descoperă modul cum ne iubește Dumnezeu.

De asemenea învățăturile Sale depășesc tot ce a putut scrie sau exprima omul vreodată. Tot ce este frumos și nobil, este inspirat din Cartea Cărților. Sunt impresionat de această carte, dacă astăzi citesc un verset și mi se descoperă un lucru, mâine voi citi același verset și voi descoperi o nouă frumusețe spirituală în același verset.

Ce nivel înalt a ceea ce înseamnă pur și frumos, nu există nici o altă carte ce poate să stea alături de marele manual al înțelepciunii divine. Prin prisma acestei cărți înțeleg că nu suntem singuri în univers. Îl avem pe Tatăl Ceresc, apoi pe Hristos care este fratele neamului omenesc, prin intermediul naturii sale umane și de asemenea Mântuitorul nostru al tuturor, prin ceea ce a realizat la cruce.

Și mai mult avem un minunat Mângâietor adică, Duhul Sfânt care ne atinge atât de delicat inimile, având capacitatea de a transforma și cel mai diform caracter.

Divinitatea dorește să se implice în viețile noastre, în tot greul care ne zdrobește.

Atunci de ce avem atâta teamă, atâta stres, și compromis cu răul? Pe când ar fi mult mai ușor să ne încredem în Hristos, și să ne deschidem inimile pentru ca puterea Sa vindecătoare să restaureze ființele noastre.”

*„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,
că a dat pe singurul Lui Fiu,
pentru ca oricine crede în El, să nu piară,
ci să aibă viața veșnică.”*

(Evanghelia după Ioan 3:16)

Mărturia speranței

De-a lungul timpului, istoria omenirii în unele perioade, a fost caracterizată de întuneric spiritual. Dar, în nici un timp al istoriei, omenirea nu a rămas în beznă totală din punct de vedere spiritual. Lumina adevărului pornind de la tronul lui Dumnezeu a luminat mereu istoria națiunilor și viața oamenilor în particular.

Apoi în timpul când Iisus a trăit pe pământ, lumina bunătății și îndurării divine a strălucit cu putere, descoperindu-le oamenilor calea mântuirii și tot ceea ce este sublim și frumos.

Unii oameni trăind într-o anumită zonă geografică au fost mai privilegiați în ceea ce privește cunoașterea Evangheliei. În schimb alți oameni datorită locului unde sau născut și trăit, au cunoscut puțin sau chiar deloc despre Evanghelie.

Dar Hristos ca cel ce dă viață fiecărei ființe umane, a sădit în mintea și inima fiecărui om, o sete după adevăr, și o concepție a binelui și răului. Iar Duhul Sfânt i-a îndemnat pe astfel de oameni să urmeze binele, chiar dacă viața lor s-a desfășurat în mijlocul lumii păgâne.

Cel puțin comentatorii Bibliei susțin acest lucru. De asemenea apostolul Pavel face în această privință câteva afirmații ce sunt demne de a fi luate în seamă.

„Când neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele.”

(Romani 2: 14, 15)

Doresc să dezvolt în cadrul acestui articol un verset sau mai degrabă o afirmație pe care Iisus o face despre timpul sfârșitului.

Este demnă această afirmație de luat în calcul, mai ales că are un unic scop, și anume, mântuirea fiecăruia dintre noi, bineînțeles cu acordul nostru.

Lucrarea mântuirii este o conlucrare divino-umană, Dumnezeu nu va forța pe nimeni să trăiască veșnicia cu El.

Iisus doar ne invită cu dragoste să primim chemarea Sa duioasă la mântuire. O religie care constrânge, care impune omului ce trebuie să facă nu este de la Dumnezeu.

În Evanghelia după Matei 24-14 ni se spune:

*„Evanghelia aceasta a Împărăției
va fi propovăduită în toată lumea,
ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.
Atunci va veni sfârșitul.”*

Versetul ne confirmă că Dumnezeu are o împărăție a Sa pe acest pământ. De moment, noi cei ce ne deschidem inimile în fața Evangheliei, suntem conștienți că este vorba de împărăția harului ce începe să sălășluiască în inima noastră.

Apoi, Sfintele Scripturi ne vorbesc despre împărăția slavei ce se va instaura odată cu a doua venire în glorie a lui Iisus Hristos. În acest verset Iisus ne spune că Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie.

De-a lungul secolelor, cunoașterea lui Dumnezeu a crescut tot mai mult, de asemenea propovăduirea Evangheliei a cunoscut un real progres ajungând într-un mod triumfător asupra forțelor întunericului până la noi astăzi.

Îmi aduc aminte de ceea ce îmi spunea în Spania un hindus, și anume, că în India sunt posturi de televiziune prin care se predică Evanghelia și că el a vizionat astfel de emisiuni.

Iar astăzi, eu personal rămân uimit de modul minunat prin care Dumnezeu se folosește de toată tehnologia modernă pentru a propovădui Evanghelia, internetul, televiziunea, radioul, au devenit mijloace puternice pentru proclamarea adevărului.

Însă eu cred și în eficiența metodei apostolice, și anume, aceea de a predica de la om la om. Interesant este faptul că Iisus nu spune că toată lumea se va converti, deși în cartea Apocalipsa ne este descrisă o gloată mare a oamenilor mântuiți din orice popor, pentru că Dumnezeu nu face nici o discriminare, ci El îi iubește pe toți locuitorii planetei pământ. Iisus ne-a spus că Evanghelia este propovăduită ca să dea mărturie. Deși trăim timpuri când o mare parte din oameni sunt foarte mult atrași de distracții și plăceri păcătoase. Ba mai mult de atât, acești oameni nu vor să audă de Evanghelie spunând că totul nu este decât o utopie. Dar ceea ce acești oameni nu înțeleg, este faptul că noi astăzi trăim în dispensațiunea Duhului Sfânt, ce ca și în zilele lui Noe se luptă cu omul pentru al determina să pășească pe calea cea bună a mântuirii.

Adică Duhul Sfânt ne invită să alegem ce este bine în viață, să cunoaștem ceea ce este sublim și frumos.

Însă datorită naturii noastre degenerate de păcat, uneori alegem ceea ce este rău, și atunci Duhul Sfânt încearcă prin toate mijloacele posibile să ne determine să părăsim cărările ce duc spre pierzarea noastră veșnică.

O, ce lucrare minunată, nevăzută de ochii oamenilor desfășoară Duhul Sfânt în inimile noastre. În viața fiecărui om, indiferent de nivelul educație, sau de bunăstarea materială, vine un timp când Dumnezeu se apleacă asupra aceluși om și îi vorbește pe înțelesul său, pentru că doar Dumnezeu poate vorbi pe înțelesul fiecăruia dintre noi.

Și în acele momente mărturia puternică a Evangheliei se desfășoară în fața ochilor noștri, și începem să înțelegem câte ceva din întruparea lui Iisus, din viața și jertfa Sa tainică, realizată la cruce pentru fiecare dintre noi.

Dar mai ales orice om este pus față în față cu marele adevăr, descoperit în carne și oase în viața și persoana lui Iisus ca Fiu al omului și anume:

„Dumnezeu este dragoste...”

Acesta este un adevăr fundamental în creștinism, mai presus de orice alt adevăr sau învățătură. Sfintele Scripturi ne descoperă iubirea lui Dumnezeu pentru neamul omenesc păcătos, Dumnezeu ne iubește, și a demonstrat din plin prin Iisus, acest lucru la Golgota. Indiferent de locul fiecăruia dintre noi în societate, sau de ceea ce căutăm în această viață, vine un timp când ne întâlnim pe străzile vieții cu vestea bună a mântuirii. Iar pentru cei ce acceptă adevărurile mântuitoare pe care Evanghelia le conține, se deschide un orizont luminos plin de speranță. Iar negura viitorului și tristețea prezentului sunt risipite de razele divine ale speranței. Cred că asta a dorit Iisus să ne transmită prin intermediul acestui verset, sau poate că mult mai mult, însă eu nu am consemnat decât ceea ce am putut cu puterile mele limitate să înțeleg.

Apoi versetul se încheie subliniind universalitatea proclamării Evangheliei, și de aici eu înțeleg că nimeni nu este exclus de la îndurarea lui Hristos. Indiferent de poporul din care facem parte, indiferent de trecutul nostru, sau de ceea ce spun oamenii despre noi. Eu înțeleg de aici că Dumnezeu privește diferit și evaluează ființa umană altfel de cum o facem noi oamenii păcătoși.

Vestea bună poate lumina orice viață, orice destin, fie el cât de sumbru, nimic nu se poate opune puterii Evangheliei harului. Iisus încheie această afirmație a Sa spunând că atunci va veni sfârșitul.

De aici se desprinde o lecție a ceea ce înseamnă bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, pentru că El nu va aduce sfârșitul până ce fiecare om nu va fi pus față în față cu minunata mărturie a speranței. Vestea bună este că prin negura vremurilor grele ce le străbatem, razele speranței pot străluci și în viețile noastre.

Marele binefăcător

Oare cum Îl percepem noi oamenii secolului XXI pe Dumnezeu?
Ce credem despre El în mintea noastră?

ÎL considerăm oare un mare Binefăcător al nostru al tuturor, sau pur și simplu ÎL ignorăm crezând că în realitate El nu dorește să fim fericiți?

În fiecare zi admirăm cerul ce are o culoare frumoasă ce nu te mai saturează să o privești apoi răsăritul și apusul soarelui, florile, pomii apoi faptul că suntem în viață ne mișcăm, gândim, acționăm este datorită faptului că un Dumnezeu plin de iubire își revarsă binecuvântările Sale asupra noastră.

Nu putem înțelege pe deplin și nici răspunde la întrebarea de ce ne iubeste El atât de mult?

„...căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți.”

(Matei 5-45)

Pe de altă parte mulți oameni se întreabă de ce atâta suferință pe planeta pământ? Dar să nu uităm că uneori suferințele pot fi mari binecuvântări, suferința poate fi un instrument în mâna Lui Dumnezeu de a ne transforma caracterul.

Am să încerc să dau un exemplu în Berlin discutam cu un om cu o cultură vastă despre literatura universală, iar la întrebarea mea de ce literatura rusă este atât de dezvoltată în mod deosebit acea perioada din secolul XIX acel om mi-a răspuns:

*„Pentru că istoria lor este impregnată de suferință
ca și viețile marilor scriitori ruși,
de aceea au creat mari opere literare
pentru că datorită suferinței
omul vede viața altfel.”*

Nu am pretenția că prin acest articol voi putea răspunde la marile dileme pe care omul modern le are despre moarte, suferință și aparentul haos ce uneori îl vedem pe marea scenă a lumii de fapt ne trăim viața în contextul mării controversate dintre Hristos și Satana.

Cu toții dorim mai multe binecuvântări de la Dumnezeu și primim sănătate, case, terenuri într-un cuvânt bunăstare materială însă de multe ori administrăm totul în mod egoist și ne distrugem spiritual singuri. Din univers de pe tronul Său Dumnezeu ne privește și ne iubește oferindu-ne cu generozitate viață și clipe de fericire însoțite de multe alte binecuvântări iar noi uităm să fim recunoscători pentru tot ce primim, mai ales unul din semnele recunoștinței pe care Dumnezeu așteaptă să Îl primească de la noi este să îi iubim pe semenii noștri însă uneori din cauza naturii noastre umane este greu de realizat acest lucru mai ales când e vorba de cei ce ne fac rău sau cum să îi iubești pe cerșetori, drogați sau pe acești emigranți ce vin într-un marș al disperării în Europa ca să ne islamizeze, gândim noi.

Cum să iubești acești oameni? Oare Iisus Hristos s-a jertfit pe crucea calvarului doar pentru cei mai favorizați de pe această planetă? Oare nu pentru toți oamenii indiferent de statutul lor social și religios? S-a scris atât de mult despre dragostea agape s-a predicat și mai mult și totuși nu reușim să înțelegem la fel ca și bieții farisei din vechime cu toate că erau plini de teologie aveau mari probleme în al înțelege pe Hristos și mai mult nu puteau pricepe iubirea Sa pentru păgâni.

După ce Dumnezeu a oferit binecuvântări felurite oamenilor chiar și în contextul mării lupte dintre bine și rău, spre exemplu de câte ori în viața fiecăruia dintre noi nu se deschid așa dintr-o dată niște oaze de fericire în care te eliberezi deodată de toată tensiunea și durerea acumulată în ultimul timp.

Nu este întâmplare ci din contră eu cred că providența divină așează în drumul vieții noastre și astfel de momente pentru că altfel nu am rezista sub asediul puterilor întunericului și sub izbiturile unei lumi ostile și pline de răutate.

A existat un moment în istoria omenirii când Dumnezeu a hotărât să vină pe pământ prin întrupare în persoana Fiului Său Iisus și ne-a arătat ce înseamnă viața, cum să trăim și mai important decât orice a dorit să ne învețe cum este Dumnezeu.

A dorit să-L înțelegem ca pe un mare binefăcător al omenirii ce în primul rând este interesat ca noi să fim binecuvântați cu darul mântuirii, a suferit printre oameni și a plâns, însă i-a iubit până la capăt.

Apoi oamenii l-au răstignit nu puteau suporta întruparea iubirii printre ei, marea taină a evlaviei ce este destul de greu de înțeles chiar și astăzi cu toate că avem teologi eminenți, pricepem doar în parte după cum Cartea Cărților ne spune.

L-au așezat pe Iisus în mormânt însă a înviat înălțându-se spre cer. Oare cum au putut crede oamenii inspirați de Satana că vor putea ucide iubirea și bunătatea, nu pot fi ucise pentru că fac parte din caracterul Lui Dumnezeu care este nemuritor.

Iar iubirea Sa și cu mai multă forță se revarsă și astăzi în cei care înțeleg câteva licăriri ale slavei Sale.

Însă avem nevoie cu atitudinea unui copilaș să-L căutăm pe Cel ce este Dumnezeu în mod deplin și om în mod deplin, rugându-L să ne învețe ce este viața, pentru ce ne-am născut în această lume ostilă unde El ne înconjoară cu harul Său și mai mult decât orice care este locul nostru în planul Său de mântuire a oamenilor.

Dumnezeu este marele binefăcător al omenirii, eu abia încep să înțeleg acest mare adevăr ce ne poate revoluționa viața. De fapt cred că ceea ce ia surprins cel mai mult pe contemporanii Lui Iisus a fost că El gândea la un nivel atât de înalt și diferit față de ei și de lumea lor.

Așa se întâmplă și cu noi când citim Biblia descoperim faptul că această carte ne revelează gândurile Lui Dumnezeu care sunt atât de diferite de ale noastre, meditănd la înțelepciunea acestor gânduri începem să gândim și noi diferit și mai mult să ne deschidem inimile pentru a primi iubirea agape ce poate revoluționa gândirea și viața noastră.

„Să se lase cel rău de calea lui,
și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui,
să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el,
la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.
Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre,
și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.
Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ,
așa sunt căile Mele față de căile voastre
și gândurile Mele față de gândurile voastre.”

(Isaia 55:7-9)

Marele binefăcător (2)

Pe măsură ce anii vieții mele se scurg, iar eu mă adâncesc tot mai mult în vârsta maturității, am tot mai mult convingerea că fiecare răsărit de soare cu care mă trezesc din nou la viață după o noapte de odihnă, și fiecare apus de soare pe care îl contemp lu la sfârșitul fiecărei zile, sunt daruri ce le primesc din mâna cea bună a lui Dumnezeu.

De altfel îmi dau seama că Dumnezeu mă înconjoară în fiecare clipă a vieții mele cu atât de multe binecuvântări, precum darul vieții, binecuvântări materiale, și mai presus de orice altceva prezența Sa minunată, tainică, ce se coboară în inima mea, îndrumându-mă, în fiecare zi pe cărările binelui.

Dar ceea ce mă umple cel mai mult de bucurie, sunt momentele când pot să meditez la dragostea Sa. Îmi dau seama că aceasta este o temă, pe care am început să o explorez acum pe acest pământ, și voi continua de a lungul veșniciei această explorare pentru că este un subiect inepuizabil.

Iar pe deasupra, atunci când citesc anumite pasaje din Cartea Cărților observ că prin intermediul acestei cărți Dumnezeu mă supune unei pedagogii divine, pentru a mă învăța ce este bun și luminos ca eu să aleg în viață, de asemenea El încearcă să mă educe pentru cer.

De altfel cum aș putea eu să trăiesc în lumea celor mântuiți, dacă nu ar exista această pedagogie divină, tot ce cunosc este această lume ostilă și axată pe rău în care m-am născut și trăiesc.

Și mie, unei ființe slabe și păcătoase mi se promite că El mă va educa pentru cer, ba mai mult, înțeleg că Iisus a murit ca eu să pot fi acolo. Iar moartea și învierea Sa, de fapt îi oferă oricărui om ce alege să meargă pe drumul credinței și să contemple jertfa Sa, intrare liberă în eternitate. Este ceva nespus de frumos și minunat la care eu cei drept meditez, însă nu reușesc să înțeleg pe deplin pentru că sunt un om limitat.

Privesc viețile oamenilor ce nu vor să știe nimic despre planul de mântuire, și observ cu uimire câte daruri și binecuvântări primesc acești oameni din mâna cea bună a lui Dumnezeu, precum hrană, aer, lumina soarelui, sănătate, ploi, chiar și confort material, iar bieții oameni cred că unele din aceste binecuvântări ajung la ei datorită unor legi bine stabilite ale universului, iar celelalte daruri le consideră ca un rod al priceperii și iscusinței lor. Iar pe deasupra constat că harul minunat, salvator, al lui Hristos încă le atinge în mod atât de delicat și minunat inimile acestor oameni, ce se închid într-o atitudine de răzvrătire atunci când ei se raportează la Dumnezeu.

Iar El îi tratează cu îndelungă răbdare, cu adevărat minunat de studiat este modul cum Dumnezeu îl înconjoară uneori o viață întregă pe om cu îndurarea Sa și îl așteaptă să se întoarcă la El pentru a primi darul mântuirii.

Ce primește Dumnezeu în schimbul darurilor Sale de la noi?

Constat că răzvrătire, răutate, sau atitudini de indiferență.

Mulți oameni îi întorc spatele pentru că au idea preconcepută că dacă viața lor va fi legată de Dumnezeu, ei vor fi cei mai nefericiți dintre oameni. Este un lucru impresionant faptul că în lumea noastră atât de dedată la rău, harul lui Hristos încă planează, pătrunzând în viețile celor cel acceptă, și insistă pe lângă inimile celor ce îl resping.

Trăim într-o lume ce are o uriașă nevoie de Evanghelie, dar cei mai mulți oameni, probabil nu conștientizează această nevoie.

Una dintre veștile bune pentru vremurile noastre este cred eu, cea transmisă de profetul Ieremia compatrioților săi, într-un context destul de întunecat, și pe fundalul unui tablou tragic pentru iudeii de atunci.

*„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit,
îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare
dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare! Domnul este
bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută.”
(Plângerile lui Ieremia 3;22,23,25)*

Este cu adevărat fascinant acest mesaj al profetului Ieremia numit de unii comentatori ai Vechiului Testament profetul lacrimilor. Eu înțeleg de aici că bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu încă nu au părăsit lumea noastră, ci în continuare pătrund în viețile atâtor oameni prin intermediul harului Său, chemându-i la mântuire.

Apostolul Pavel în cartea Romani despre care unii teologi afirmă că este cea mai mare carte dintre cele scrise de el, ne transmite un mesaj care oarecum dezvoltă mai departe ideea lui Ieremia.

*„Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății,
îngăduinței și îndelungii Lui răbdări?
Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?
Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască,
îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei
și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,
care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.”*

(Romani 2;4-6)

Cu aproape douăzeci de ani în urmă, eram într-un oraș din nordul României unde am văzut o bibliotecă mică ce era într-o căsuță de lemn frumos lucrată. Am intrat acolo și am constat că era plină cu literatură creștină. Bibliotecara era o fată ce se oferise voluntară pentru a lucra pe perioada verii în acea bibliotecă. M-a întrebat ce doream să citesc, iar eu am întrebat-o dacă are ceva de [Charles Spurgeon](#), avea doar două cărți nu prea groase de el, care erau de fapt alcătuite din predici transpuse în formă scrisă.

Îmi aduc aminte că una din cărți se numea:

„Spurgeon ne vorbește din nou”

iar pe coperta acelei cărți era portretul marelui predicator, ce reflecta speranță creștină.

Citind apoi câteva din acele predici, la un moment dat am dat peste o predică axată pe versetul din cartea Romani 2;4 pe care eu l-am menționat. Iar Spurgeon într-un mod magistral afirma că Dumnezeu îl înconjoară pe om cu atâtea daruri și binecuvântări, convingându-l pe om de dragostea Sa și dându-i astfel posibilitatea să se întoarcă la El. Scriind acest articol mi-am amintit de acea predică și de frumusețea mesajului cel conținea.

De asemenea cred că și apostolul Pavel atunci când a scris acele versete din cartea Romani pe care eu le-am consemnat a avut în minte imensitatea harului prin care Iisus Hristos se apropie de fiecare dintre noi pentru a ne oferi darul mântuirii.

De altfel apostolii au predicat acest mesaj ce a zguduit din temelii imperiul roman. Mesaj pe care apostolul Petru l-a enunțat atât de sublim: „În nimeni altul nu este mântuire căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.

„...căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”

(Faptele Apostolilor 4;12; 1 Petru 1; 18,19)

Iar eu rămân uimit în fața iubirii divine ce îmi oferă viața veșnică în dar.

Și îmi pun întrebarea:

Oare ce altceva din cele mai mărețe visuri ale noastre poate sta alături de posibilitatea ce o avem la dispoziție de a trăi în eternitate, împreună cu Cel ce s-a jertfit pe crucea calvarului pentru noi?

Marele binefăcător (3)

Viața noastră nu ar fi posibilă fără continua purtare de grijă a lui Dumnezeu pentru noi. Primim împreună cu darul vieții atât de multe alte daruri și binecuvântări din mâna cea bună a lui Dumnezeu după cum spunea Neemia.

Dar oare câți dintre noi ridicăm cel puțin uneori ochii spre ceruri pentru ai mulțumi în mod tainic în inimile noastre Marelui Binefăcător ce ne înconjoară cu îndurarea Sa, și ne oferă darurile și binecuvântările Sale?

În Evanghelia după Luca (17;11-19) stă scris:

„Iisus mergea spre Ierusalim, și a trecut printre Samaria și Galileea.

Pe când intra într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși.

Ei au stătut departe, și-au ridicat glasul, și au zis:

„Iisuse, Învățătorule, ai milă de noi !”

Când i-a văzut Iisus, le-a zis:

„Duceți-vă și arătați-vă preoților !”

Și pe când se duceau, au fost curățiți.

Unul din ei, când s-a văzut vindecat, s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. S-a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, și I-a mulțumit. Era Samaritean. Iisus a luat cuvântul, și a zis:

„Oare n-au fost curățiți toți cei zece?

Dar ceilalți nouă unde sunt?

Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?”

Apoi i-a zis:

„Scoală-te și pleacă, credința ta te-a mântuit.”

Acest pasaj biblic, ne relatează o întâmplare plină de dramatism și suferință umană, ni se înfățișează istoria a zece oameni suferinzi ce aveau o uriașă nevoie de ajutor.

În vremurile acelea lepra era considerată ca o pedeapsă divină ce căzuse peste cei ce păcătuiseră foarte mult. Leproșii locuiau în locuri izolate de restul societății, în condiții foarte mizere, și în tot acel cadru de boală, suferință, mizerie în care își desfășurau ei viața pătrunde până la ei vestea despre Marele Vindecător, ce ajuta pe oricine era lovit de suferință. Nu conta clasa socială, nici păcatele comise, ba mai mult de atât chiar dacă făceai parte dintre păgâni primeai ajutor, exista o singură condiție să crezi că El putea face acel lucru pentru tine, și mai mult de atât se spunea despre El că se făcea pe Sine una cu Dumnezeu și putea chiar să ierte păcatele oamenilor. Ba mai mult cei ce primiseră iertarea oferită de Învățătorul din Galileea simțiseră cum poverile de pe sufletul lor dispar, iar în inimile lor rănite de altădată se instaurează credința, speranța, și dragostea.

Un timp leproșii au discutat între ei opinând fiecare despre Iisus, marea întrebare ce-i frământa pe ei era: „Oare îi va ajuta și pe ei? Este atât de mare îndurarea Sa încât să se coboare și până la ei, cei de pe ultima treaptă de la periferia societății? Dar dacă îi va respinge așa cum făceau ceilalți Rabini privindu-i cu dispreț și considerându-i ca loviți de judecata divină? Hotărând să-și asume riscul, ei călătoresc destul de greu pentru că oamenii îi ocărau și alungau de frică să nu fie contaminați de lepră. Într-un târziu ajung în fața Profetului din Galileea, și cred că ei ca mai toți contemporanii lui Iisus rămân uimiți de simplitatea și umilința Sa, dar în același timp în trăsăturile Sale se distinge marea unui împărat.

Când se întâlnește cu cei zece Iisus se îndrepta spre Golgota pentru a fi crucificat. Era ultima Sa călătorie spre Ierusalim, pe timpul acelei călătorii avea să mai viziteze câteva localități ce erau prin preajma Ierusalimului pentru a răspunde personal la nevoile disperate ale unor oameni.

Marea întrebare care i-a frământat pe contemporanii lui Iisus și care a produs frământare în rândul fiecărei generații ce s-a perindat de atunci pe fața pământului până în zilele noastre este:

Cine a fost acest om?

Pentru iudeii din vremea Sa, din punct de vedere omenesc le era greu să creadă că acel bărbat tânăr, plin de putere, cu fața Sa ce reflecta dragostea agape, și dând dovadă de atâta înțelepciune ce reieșea din cuvântările ce El le ținea oamenilor, să creadă că era Fiul lui Dumnezeu.

Doar un Învățător ar fi fost mai ușor de acceptat, și un Profet mai ales dacă și-ar fi schimbat mesajul și ar fi predicat ideile populare pe care Rabinii în fiecare Sabat le predicau la Sinagogă.

Atunci ar fi fost mai ușor de acceptat persoana și lucrarea Sa, și m-ai ales dacă s-ar fi detașat de cei proscriși și i-ar privi cu dispreț, de asemenea și pe păgâni trebuia să-i lase în afara îndurării lui Dumnezeu. Dacă El ar fi îndeplinit măcar aceste criterii ale lor, atunci cu siguranță ei s-ar fi grupat în jurul Lui. Dar așa cu mesajele și declarațiile Lui despre Sine însuși îi scandaliza, nu puteau suporta și accepta așa ceva. Cum îndrăznea El să le dărâme ideile lor atât de îndrăgite?

Dar noi cei de astăzi ce trăim în timpuri atât de moderne, în plin progres tehnologic și științific, noi cum Îl percepem pe Cel ce a declarat despre Sine însuși:

„Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

(Ioan 8-12)

Pentru că eu constat că deși trăim în secolul XXI dacă ar fi să definesc într-un fel anume lumea noastră i-aș spune lumea suferinzilor, și mai mult de atât constat că avem o mai mare nevoie de lucrarea harului în inimile și viețile noastre decât contemporanii lui Iisus.

De multe ori îmi dau perfect seama că dacă Dumnezeu nu mi-ar atinge în mod delicat inima cu harul Său, îndrumându-mă să urc pe culmi mai înalte ale dezvoltării spirituale, m-aș prăbușii jos de tot în abisurile răutății umane.

Dar revenind la cei zece bărbați ajunși în fața lui Iisus, ce într-un mod disperat își expun cererea lor, în Evanghelia după Luca ni se relatează că au fost vindecați în timp ce fuseseră trimiși să se arate preoților și să îndeplinească tot ce era prescris în legea mozaică când un lepros se vindeca de boala lui. Vindecarea lor a venit în urma unui act al credinței, toți au crezut privind-L pe Iisus ca om cum stătea în fața lor și tratându-i cu o bunătate divină. Pe drum după ce au fost vindecați, doar unul dintre ei se întoarce, era Samaritean, ceilalți nouă erau iudei și ca fii ai lui Avraam considerau că li se cuvine îndurarea lui Dumnezeu.

Dar cel de-al zecelea bărbat era Samaritean exclus de iudei de la privilegiile îndurării divine, și văzându-se curățit de lepra lui începe să înțeleagă câte ceva din imensitatea harului, și hotărăște să se întoarcă pentru ai mulțumii lui Iisus pentru darul sănătății. În acest pasaj biblic ni se relatează că el s-a aruncat cu fața la pământ în fața lui Iisus exprimându-și astfel recunoștința sa.

Și atunci acest om primește încă un dar pe care cei nouă nu l-au primit pentru că nu au dorit să se reîntoarcă.

Ei își recăpătaseră din nou darul sănătății și viața le stătea înaintea, aveau mari planuri de viitor în care Marele Vindecător nu mai intra, doar dacă s-ar fi abătut o altă nenorocire asupra lor, o, da atunci ar fi știut în grabă unde să-L caute, pe acele drumuri prăfuite ce duceau spre Ierusalim. Dar până atunci la ce să-și piardă ei vremea cu contemplarea lui Mesia, m-ai importante erau darurile și binecuvântările Sale.

Da, din acest punct de vedere acest Iisus era foarte interesant, cu ce generozitate venea în întâmpinarea nevoilor umane.

Iar acel Samaritean acolo în fața lui Iisus primește datorită credinței și recunoștinței sale și darul mântuirii. Oare astăzi lucrurile sunt diferite? De câte ori nu alergăm doar după binecuvântările divine ce ne fac viața mai plăcută și îi întoarcem spatele lui Iisus. Vestea bună a Evangheliei este că cel ce este Dumnezeu în mod deplin și Om în mod deplin, are aceeași bunătate și astăzi pentru noi oamenii.

Ba mai mult încă, oferă cu generozitate darul mântuirii tuturor celor ce-l doresc.

*„Căci este un singur Dumnezeu,
și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni:
Omul Iisus Hristos,
care S-a dat pe Sine însuși,
ca preț de răscumpărare pentru toți...”*

*„Fiindcă plata păcatului este moartea:
dar darul fără plată al lui Dumnezeu
este viața veșnică în Iisus Hristos,
Domnul nostru.”*

(Timotei 2;5-6: Romani 6-23)

Marele binefăcător (4)

Zi de zi în viețile noastre, Dumnezeu revarsă minunatele sale binecuvântări, făcându-ne viața cât mai plăcută. Sfintele Scripturi ni-L prezintă pe Dumnezeu ca pe un Mare Binefăcător al omenirii. Iisus în timpul lucrării sale publice a căutat să-L prezinte pe Dumnezeu în adevărata Sa lumină, răsturnând astfel toate interpretările eronate pe care iudeii le aveau. Cred că una din cele mai frumoase imagini ale lui Dumnezeu ce se desprinde din învățăturile lui Iisus, este aceea a unui Mare Dăruitor ce se apleacă de pe tronul Său, pentru ai binecuvânta pe oameni. Noi primim din partea Sa binecuvântări materiale și spirituale, iar pe deasupra ni se insuflă în inimile noastre, ce adesea sunt tulburate, speranță într-un viitor etern. Într-un minunat pasaj, evanghelistul Matei ne spune:

*„Cine este omul acela dintre voi, care,
dacă-i cere fiul său o pâine,
să-i dea o piatră?
Sau dacă îi cere un pește să-i dea un șarpe?
Deci, dacă voi, care sunteți răi,
știți să dați daruri bune copiilor voștri,
cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri,
va da lucruri bune celor ce i le cer!”*

(Matei 7; 9-11)

Iisus ne așează în acest pasaj prin contrast iubirea părintească cu iubirea divină. Ni se spune că de regulă părinții oferă lucruri bune copiilor atunci când aceștia le cer.

Cel puțin orice părinte dorește să ofere copiilor săi cele necesare vieții. Ni se oferă ilustrația cu pâinea și peștele, subliniindu-se ideea că în locul acestor alimente nimeni nu îi va da copilului său o piatră sau un șarpe.

Apoi în mod surprinzător Iisus afirmă:

„Deci dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri...”

El ne spune că suntem răi, și dacă privim lumea din jurul nostru, ne dăm seama de veridicitatea acestei afirmații.

Probabil că niciodată în istoria omenirii răutatea și egoismul uman, nu au fost mai pe deplin manifestate.

Iar dacă privim în inimile noastre constatăm că suntem nespus de răi și păcătoși. În acest sens profetul Ieremia a făcut o afirmație care nu este altceva decât o radiografie exactă a inimii omenești:

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?”

„Eu, Domnul, cercetez inima și cerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.”

(Ieremia 17; 9-10)

De cele mai multe ori, atunci când dorim să facem binele, constatăm cu stupeoare că avem de dat o bătălie teribilă în interiorul nostru cu răutatea și egoismul din noi.

Avem nevoie ca harul minunat al lui Hristos să se reverse în noi, pentru a putea să ne învingem pe noi înșine și să putem înfăptui binele.

Apoi Iisus după ce ne vorbește de purtarea de grijă părintească a oamenilor față de copiii lor, ne îndreaptă privirile spre izvorul tuturor binecuvântărilor noastre, afirmând cu tărie că Dumnezeu va da lucruri bune tuturor celor ce i le cer.

Sunt oameni ce își trăiesc viața departe de Dumnezeu, și totuși primesc neîncetat mari binecuvântări ce se revarsă în viețile lor.

Această categorie de oameni, nu înțelege, sau nu vrea să înțeleagă că orice dar minunat vine de la Marele Binefăcător ce pe deasupra tuturor binecuvântărilor ce le oferă din abundență oamenilor necredincioși, îi iubește cu o dragoste veșnică.

De asemenea Iisus ne spune că Dumnezeu va da lucruri bune celor ce i le cer, deci cu atât mai mult pentru cei ce se apropie de El și cer, aceștea vor primi lucruri minunate de la Marele Dăruitor a oricărui dar prețios ce se revarsă în viețile noastre.

Apostolul Iacov ne transmite și el într-un mod fascinant același lucru:

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se dela Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.”

(Iacov 1;17)

Evanghelistul Luca, mai adaugă un lucru foarte interesant și anume:

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștrii, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

(Luca 11;13)

Cele patru Evanghelii sunt complementare, de aceea în acest verset găsim ceva în plus. Iisus ne promite că Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer.

Cine este Duhul Sfânt?

Din Sfintele Scripturi putem înțelege că este a treia persoană a Sfintei Treimi, dar ne este descoperit doar în parte, de fapt Dumnezeirea este o taină, ca și lucrarea mântuirii pe care nu o putem înțelege și explica decât în parte.

Înainte de a pleca din această lume la Tatăl, Iisus a făgăduit apostolilor, și nouă tuturor ce vom crede în El, darul Duhului Sfânt numindu-l Mângâietorul.

Și într-adevăr Iisus ca cel ce ne-a creat, știa că inimile noastre rănite de greul acestei lumi au nevoie de lucrarea unui Mângâietor pentru a fi vindecate, restaurate, alinate, în durerile ce le poartă. Inimile noastre de carne, ce uneori au răni adânci, pe care le ferim de privirile oamenilor, sau purtăm în noi dureri, pe care uneori ne este rușine să le mărturisim înaintea oamenilor.

Dar dacă ne deschidem aceste inimi rănite în fața puterii divine, atunci putem fi vindecați, și putem să ridicăm capetele pentru a putea privi peste valurile vieții ce uneori ne lovesc nemiloase.

Dacă îi permitem Mângâietorului, El ne poate înviora sufletele noastre obosite, și de asemenea insufla speranța mântuirii în inimile noastre slabe și păcătoase, ce au nevoie de restaurare.

Duhul Sfânt pe toate căile ne educă pentru cer atunci când îi permitem.

De asemenea ne dăm seama tot mai mult că lumea ce ne înconjoară ne conturează la orizont un viitor tot mai sumbru, culorile în care ne este zugrăvit acest viitor ne înspăimântă, și mai mult de atât vuietul puternic al valurilor vieții ne înfricoșează.

Lumea noastră a devenit ca o mare agitată și vuietul ei uneori ne răpește bucuria de a trăi, iar viitorul nostru privit doar prin prisma umană este cu adevărat foarte sumbru.

Iar atunci când coborâm în valea lacrimilor și a suferinței, și experimentăm încercări extreme, ei bine ajunși în acel punct doar dacă cerem și dorim Dumnezeu își poate revărsa puterea Sa restauratoare în ființele noastre.

Vestea bună este că Tatăl nostru ceresc nu ne va abandona, și nici viața noastră pe acest pământ nu se va sfârși în haos sau în distrugere. Există un minunat plan al salvării pentru noi oamenii, punctul culminat al acestui plan fiind Golgota, cu jertfa ei imensă, cu iubirea Sa tainică neînțeleasă, la care privim cu nedumerire întrebându-ne:

De ce ne iubește Dumnezeu atât de mult?

Pentru ce a riscat El atât de mult în persoana Fiului Său?

Privind la această lume nedreaptă în care ne desfășurăm viața, vedem cum uneori binele și dreptul celor săraci este călcat în picioare de stăpânii acestei lumi, ne revoltăm, gândindu-ne:

De ce nu intervine Dumnezeu?

De ce nu face dreptate?

De ce tolerează toate aceste lucruri?

Însă, să nu uităm că trăim în mijlocul mării controversate dintre Hristos și Satana, iar uneori Dumnezeu este limitat de libera alegere a oamenilor ce îi aleg pe demoni precum conducători ai lor.

Sfintele Scripturi ne asigură că deasupra lumii noastre aflată într-o deosebită frământare în aceste vremuri grele în care trăim, se află Dumnezeu ce de pe tronul său se apleacă încă în chip minunat asupra fiecărei ființe omenești, spunându-i povestea iubirii de la Golgota, pentru că inima Sa dorește ca să își strângă la pieptul Său copiii Săi cei răzvrățiți. Singura noastră cale pentru un viitor luminos mai rămâne întoarcerea în brațele Tatălui nostru ceresc, dincolo de brațele Sale nu există decât întuneric și moarte. Să medităm în aceste vremuri grele pe care cu toții le străbatem, la Marele nostru Binefăcător și să ne lăsăm pătrunși de imensa Sa iubire.

Măreția unei parabole

Capitolul cincisprezece din Evanghelia după Luca, începe cu două versete ce au un mesaj minunat pentru noi.

Ne este descrisă în aceste versete, nemulțumirea cărturarilor și a fariseilor pentru că Iisus Hristos se apropia prea mult de oamenii păcătoși.

Îmi place cum evanghelistul Luca ne redă acest fapt:

*„Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Iisus ca să-L asculte.
Și fariseii și cărturarii cărteau și ziceau:
„Omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei.”*

(Evanghelia după Luca 15:1-2)

Vameșii formau o categorie de oameni foarte desconsiderată pe vremea lui Iisus în Israel, pentru că se pusese în slujba romanilor și pe lângă faptul că luau acele taxe vamale îi mai jupuiau și pe oameni, de aceea erau foarte desconsiderați.

De asemenea, evanghelistul Luca ne spune că împreună cu vameșii, și alți oameni păcătoși se apropiau de Iisus pentru al asculta. Pentru că simțeau că El îi iubea așa cum nimeni nu îi iubise vreodată în viață, și mai ales își dădeau seama că El dorea să îi salveze, ba mai mult, le vorbea despre un loc și pentru ei în împărăția cerurilor.

Se pare că acest mesaj plin de iubire răscumpărătoare a lui Iisus, i-a deranjat pe oamenii religioși ai timpului Său, pentru că ei nu puteau concepe împărăția cerurilor ca pe un loc unde să intre vameși și tot felul de păcătoși răscumpărați prin har.

Nu puteau înțelege o astfel de iubire ce practic demola toate criteriile lor după care oamenii erau acceptați sau respinși de Dumnezeu.

Oare astăzi lucrurile sunt diferite?

Reușim noi oare să înțelegem iubirea lui Hristos pentru neamul omenesc păcătos?

Cred că acest capitol din Evanghelia după Luca, evidențiază foarte bine iubirea răscumpărătoare a lui Dumnezeu pentru oamenii căzuți ce își trăiesc viața departe de Dumnezeu, unde Iisus ne prezintă trei parabole:

cea a oii pierdute ce îi reprezintă pe oamenii ce sunt departe de Dumnezeu, dar își dau seama că sunt pierduți și își caută drumul spre casă. Oaia pierdută zbiară în noapte dorind ca Păstorul să o audă și să o găsească, pentru că nu cunoaște drumul spre staul.

Apoi ne este prezentată parabola banului de argint pierdut, ce îi reprezintă pe acei oameni ce se dedau plăcerilor păcătoase și urmează în totul tot un stil de viață plin de secularism, ignorând astfel chemarea duioasă a lui Hristos la mântuire.

Iar când unor astfel de oameni li se spune că sunt pierduți și morți din punct de vedere spiritual, ei râd și afirmă că nu sunt pierduți și că totul este bine în viața lor.

Cea de a treia parabolă a fiului pierdut, cred că răspunde foarte bine la întrebarea:

„Cum este Dumnezeu?”

În această parabolă ne este prezentată acea categorie de oameni ce au trăit cândva o viață spirituală, sau bucurat un timp în iubirea lui Dumnezeu, și apoi învinși de atracțiile păcatului i-au întors spatele lui Dumnezeu.

Însă după un timp au constatat că consecințele păcatelor lor sunt amare, și au pornit din nou spre Dumnezeul care nu obosește iertând.

Iisus a fost un mare povestitor, oricine citește parabolele Sale își dă seama de acest lucru. De altfel, se pare că noi oamenii suntem foarte atrași de o poveste bine întocmită și frumos povestită.

Iar Iisus a așezat adevărurile Planului de Mântuire sub forma unor parabole pentru a ne capta și a ne mișca inimile.

Prima parabolă este cea a oii pierdute, unde ni se spune:

„Dar El le-a spus pilda aceasta:

„Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută până când o găsește? După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri; și, când se întoarce acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: „Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.”

(Evanghelia după Luca 15: 3-6)

Comentatorii Noului Testament, ne spun că Iisus când a rostit cele trei parabole menționate în capitolul cincisprezece se afla în zona muntoasă a Pereii, și mai avea doar două luni până a fi crucificat.

În mare parte populația din acea zonă era săracă, iar pentru ei o turmă de o sută de oi însemna foarte mult, și mulți din ascultătorii Săi își aduceau foarte bine aminte de modul cum ei procedaseră atunci când pierduseră o oaie. Pentru că păstoritul era una din ocupațiile oamenilor din acea zonă muntoasă.

Această parabolă ne vorbește de o anumită categorie de oameni ce își dau seama că sunt pierduți, dar nu au puterea de a găsi drumul spre Tatăl Ceresc.

Parabola ne învață că Dumnezeu îi caută pe astfel de oameni, pătrunzând în noaptea vieții lor pentru ai salva. La fel cum îl căuta pe Adam în Eden după păcătuire când acesta se ascunsese, însă ecoul acelei întrebări a lui Dumnezeu:

„Unde ești?”

Ajunge până la noi astăzi.

Este foarte bine relevată aici preocuparea lui Dumnezeu pentru omul pierdut în noaptea păcatului.

Vestea bună este, că în întunericul acestei lumi și în adâncimile durerii sufletului omenesc, Iisus pătrunde pentru a ne salva și mântui din păcatele noastre.

Această parabolă este o demonstrație măreață a Planului de Mântuire, ne este revelată aici minunata iubire a lui Dumnezeu pentru o lume păcătoasă. Profunzimea Planului de Mântuire ne este dezvăluită în toată grandoarea, îl vedem pe Iisus pătrunzând în noaptea suferinței umane pentru ai căuta pe cei pierduți, pe cei ce cu disperare își caută drumul spre casă dar nu și-l pot găsi singuri.

Ne este evidențiată aici neputința umană atunci când este vorba de mântuire, noi nu ne putem mântui singuri și nu putem face fapte bune pentru a câștiga favoarea lui Dumnezeu.

Parabola ne învață că mântuirea se obține doar prin ceea ce Iisus a realizat la cruce pentru noi. Iar faptele bune sunt roadele mântuirii, lucrate în viața noastră de Duhul Sfânt.

Din această parabolă străbate puternic spre noi vestea bună a mântuirii, și imaginea lui Iisus ce străbate noaptea păcatului omenirii, pentru a căuta să salveze suflete pierdute.

El a coborât din universul Său imens, de la tronul lui Dumnezeu pentru a ne mântui, fiind acoperit de ocară și umilință, însă El a avut în minte bucuria din ceruri pentru cei salvați, de aceea nimic nu a putut să-L oprească din drumul Său spre cei pierduți.

Păstorul din parabolă, după ce își găsește oaia o pune cu bucurie pe umeri, nu o dojenește și nici măcar nu o silește să meargă înapoi, ci o ridică pe umeri și străbate noaptea pentru a o readuce înapoi în staul.

Avem aici o imagine nespus de frumoasă, a ceea ce înseamnă lucrarea mântuirii în viața celor ce acceptă că sunt pierduți din punct de vedere spiritual și simt că au nevoie de Hristos.

Parabola oii pierdute se sfârșește cu bucuria Păstorului care îi cheamă pe prietenii și vecinii săi, spunându-le să se bucure împreună cu El pentru că a găsit oaia pierdută.

Și de la bucuria de pe pământ suntem transportați la bucuria din ceruri, unde ni se spune că este bucurie pentru orice suflet salvat din noaptea păcatului.

Este frumos acest tablou al bucuriei cu care parabola culminează pentru a ne face să înțelegem că cerul întreg este implicat în salvarea omului, și că există o mare bucurie pentru cei pierduți ce acceptă să fie purtați de Iisus spre casa Tatălui Ceresc.

Minunat este faptul că mântuirea este foarte mult asociată cu bucuria în ceruri și pe pământ, pentru că ceea ce era pierdut a fost găsit. Această întoarcere a celui pierdut generează bucurie, și o adevărată sărbătoare a mântuirii în ceruri.

De aici eu înțeleg că a conlucra cu Dumnezeu în lucrarea de salvare a celor pierduți, înseamnă a intra de asemenea în bucuria Sa. Viața uneori ne copleșește cu probleme de tot felul ce uneori ne umplu inimile de stres, însă dacă dorim partea noastră în această viață, poate fi și bucuria ce se coboară de la Dumnezeu în inimile noastre.

Minunat este faptul că și astăzi Iisus încă îi mai caută pe cei pierduți pentru ai conduce pe calea mântuirii.

Natura umană

Pe măsură ce pășesc pe drumul maturității, înțeleg tot mai bine faptul că omul are o teribilă capacitate de a înfăptui răul.

De asemenea înțeleg tot mai mult că atunci când minunatul har al lui Hristos ne atinge inima putem să ne înălțăm deasupra condiției noastre umane, și să urmăm binele.

Cred că omul despărțit de Dumnezeu nu poate urma binele, pentru că în adâncul ființei noastre există o forță teribilă ce ne împinge să facem răul. Privind lumea ce ne înconjoară îmi dau seama tot mai mult de acest adevăr pe care Biblia îl consemnează, de aceea avem nevoie ca harul lui Dumnezeu să supună tendințele și înclinațiile spre rău ale naturii noastre degenerate de păcat.

Oricine dorește să pășească pe căile binelui cunoaște această teribilă luptă dintre firesc și duhovnicesc, ce străbate mintea și viața fiecărui om. O, ce mister rămâne pentru noi faptul că Iisus a avut o dublă natură, divină – umană și totuși a fost Fiul lui Dumnezeu Cel neprihănit!

Pe când noi simțim cum fără harul Său ne prăbușim într-un abis al răutății umane.

Există în natura noastră ceva teribil, o înclinație înfricoșătoare spre a ne răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și a legilor sale.

Despărțit de harul lui Hristos, nimeni nu poate înfăptui binele și păși pe calea mântuirii. Privesc în lumea de azi și observ cu câtă cruzime uneori omul își tratează semenii și îmi dau seama tot mai mult că în natura omului există ceva monstruos.

Doar Dumnezeu ne poate elibera, doar El ne poate face să urcăm pe culmi luminoase. Atunci când un om privește spre măreția caracterului lui Hristos, raze luminoase pătrund în mintea sa, și atunci acel om începe să își vadă abisul din adâncul ființei sale.

Este atât de greu pentru unii oameni să devină conștienți că au o enormă capacitate de a face rău, și de faptul că de multe ori înfăptuiesc răul cu plăcere.

Trăind departe de Dumnezeu, suntem cu toții înfrânți de puterile întunericului. Pe de altă parte nu contest faptul că există oameni ce au o educație bună și fac anumite fapte bune și totuși ei nu cred în Dumnezeu, însă doresc să subliniez faptul că și cel mai minunat om din această categorie oricând poate săvârși mari atrocități.

Realitatea care mă înfioară cel mai mult este faptul că sunt oameni ce nu sunt conștienți de capacitatea lor teribilă de a face rău.

De asemenea, istoria ne învață ce s-a întâmplat atunci când oameni plini de cruzime au ajuns la putere, modul cum ei i-au tratat pe semenii lor ne înfioară, privind în istorie vedem la ce atrocități au putut să ajungă [Iosif Visarionovici Stalin](#) sau [Adolf Hitler](#).

Dar revenind la zilele noastre, la aceste timpuri moderne marcate de exploatarea omului de către om. Timpuri ce reprezintă un tablou viu a ceea ce omul poate face atunci când alege să trăiască fără Dumnezeu, și nu mă gândesc numai la toată viața umană axată pe plăceri păcătoase. Ci la dorința ascunsă, dar care iese la iveală a unor oameni ce devin puternici din punct de vedere politic sau economic.

Ei bine, această dorință de aș călca aproapele în picioare, pe care acest soi de oameni o aduc la îndeplinire cu multă satisfacție atunci când au ocazia. Ceva tragic se întâmplă cu natura umană pentru că în adâncul ființei noastre există atâta perversitate morală. Iar atunci când pornim pe căile răutății niciodată nu știm unde ne vom opri.

David a comis adulter, apoi crimă, dacă nu intervenea Dumnezeu în viața lui prin intermediul profetului Natan, cine știe unde ar fi ajuns. Solomon a comis și el păcate mari și apoi spre finalul vieții sale după ce s-a convertit a mărturisit că era cât pe ce să se piardă.

Noi avem o uriașă nevoie de harul lui Hristos, pentru că altfel ne prăbușim în abisurile răutății. În domeniul religiei, istoria ne învață că atunci când oamenii religioși au dat la o parte harul lui Hristos, au comis cele mai înspăimântătoare crime împotriva umanității.

Avem ca exemplu istoria evului mediu întunecat, cu tot ceea ce a făcut inchiziția care a torturat și martirizat oameni ce se închinau lui Dumnezeu într-un alt mod decât cel stabilit de biserica romano-catolică.

Apoi a venit **Martin Luther** cu reforma sa, înălțându-l pe Hristos înaintea oamenilor, și astfel Dumnezeu a deschis omenirii un nou drum spre eliberare de toate superstițiile și ororile omenești.

De altfel **Golgota** cu jertfa ei tainică reprezintă remediul pentru răutatea umană.

Ce, minunat este atunci când harul lui Hristos se revarsă în inimile noastre, în atingerea divinului cu umanul are loc transformarea inimii omenești despre care profetul Ieremia ne spune:

*„Inima este nespus de înșelătoare
și de deznădăjduit de rea,
cine poate s-o cunoască?”*

Avem nevoie să contemplăm iubirea de la calvar pentru a deveni altfel de oameni, pentru a demonstra că prin har într-o lume a păcatului și a răutății se poate trăi și altfel, învățând de la Hristos să ne iubim semenii. Ce minunat este faptul că iubirea divină se poate coborî în orice inimă omenească vindecându-i rănilile.

Lucrarea mântuirii este o lucrare de educație, suntem invitați să trecem de la răutate și ură la iubire și bunătate.

Avem nevoie să conlucrăm cu Hristos, și atunci tot acest minunat proces va începe în viața noastră.

Mai presus de orice altceva trebuie să învățăm ce este iubirea, și acest lucru îl putem face doar contemplând persoana și viața lui Iisus din Nazaret. Abia atunci în mod sincer începem să ne iubim semenii și să vedem viața de aici nu ca pe o ocazie în care să păcătuim cât mai mult, dimpotrivă ca pe o ocazie de a intra în școala lui Hristos, unde să ne pregătim pentru eternitate.

Pentru că cel mai minunat dar pe care Dumnezeu prin Hristos l-a oferit omenirii este viața veșnică.

*„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,
că a dat pe singurul Lui Fiu,
pentru ca oricine crede în El,
să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”*

Acesta este unul din versetele ce exemplifică cel mai bine dragostea divină și se găsește în Evanghelia după Ioan 3-16, despre care **Charles Spurgeon** spunea că este ca un testament lăsat omenirii prin care orice om primește o moștenire și anume viața veșnică, iar în cuvântul lume, el spunea că și-a găsit și numele lui scris, și că de fapt acolo este scris numele oricărui om.

Nu putem întoarce spatele unei iubiri ce depășește capacitatea noastră de a raționa, de aceea iubirea agape nu va fi înțeleasă niciodată în totalitate prin prisma gândirii omenești.

Dragostea lui Hristos este mai presus de tot ceea ce noi ne putem imagina sau gândi, pentru că se coboară de la tronul lui Dumnezeu.

Începem în această viață să înțelegem licăriri ale acestei iubiri, ba mai mult să reflectăm câte puțin din această imensă iubire ce poate schimba cele mai diforme caractere atunci când este lăsată să facă o asemenea lucrare.

Astăzi străbătând aceste vremuri grele pe care cu toții le trăim, avem marele privilegiu să conlucrăm cu Divinitatea pentru a fi oameni în inima cărora sălășluiește bunătatea și iubirea, învingând astfel răutatea și ura. Toată această minunată lucrare ce se desfășoară tainic în inima omului o poate realiza doar Hristos prin harul Său.

Iar efectele acestei lucrări devin vizibile, atunci când iubirea agape începe să se reverse de la tronul lui Dumnezeu în inimile noastre care altădată nu erau decât o locuință a răutății, și unde iubirea începe să troneze aducând bucuria de a trăi și a fi utili.

Iată ce minunat standard aşează Dumnezeu înaintea noastră pentru a deveni altfel de oameni, pentru că pe străzile noului Ierusalim va umbla o umanitate ce a fost renăscută prin har.

De asemenea trebuie să înţelegem că Dumnezeu nu ne va mântui așa cum suntem, ci trebuie să aibă loc o lucrare de transformare în inimile noastre, ce uneori sunt apăsate și trudite de tot greul acestei lumi și de asalturile Diavolului care este autorul răului.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că există o cale a salvării pentru noi!

Deci să pășim cu încredere pe această cale, învățând cum să umblăm cu Dumnezeu și să contemplăm iubirea divină ce într-o zi în trecutul istoriei noastre s-a întrupat și a devenit omul Iisus din Nazaret.

Neînțeleasa parabolă

Parabolele rostite de Iisus sunt pline de înțelepciune, citindu-le descoperim care sunt gândurile lui Dumnezeu privitoare la noi. Dar mai mult de atât, aceste parabole ne descoperă, cum este Dumnezeu. Iar această descoperire a caracterului lui Dumnezeu prin intermediul parabolilor, ne uimește și pune pe gânduri, pentru că chipul lui Dumnezeu ce se desprinde din parabole este atât de diferit de ceea ce noi am crezut despre El.

Dar mai ales modul cum Dumnezeu tratează ființele umane este într-un contrast evident cu cel al unor oameni religioși de a-i trata pe cei de la periferia societății, sau ne lovește în ideile noastre preconceptuate despre cum trebuie să ne comportăm cu cei din lumea celor de jos.

Parabolele lui Iisus pun pe gânduri mințile cele mai strălucite și de asemenea oferă lecții spirituale celor mai umili.

Dacă le studiem cu respect și venerație descoperim profunzimi nebănuite ale Planului de Mântuire. Pur și simplu atunci când aceste profunzimi încep să se deschidă în fața minții noastre, rămânem uimiți de adâncimea acestor parabole, care la o privire fugară ar putea da impresia că sunt niște povestiri simple.

Ele cuprind adevăruri vaste ce ne angrenează toate forțele intelectuale și spirituale atunci când ne străduim să înțelegem lecțiile ce le conțin. De-a lungul anilor, la diferite intervale de timp, în mod special m-am aplecat asupra unei parabole ce mie mi s-a părut una dintre cele mai interesante.

Am observat că de fiecare dată ce studiam această parabolă plecam îmbogățit spiritual și pe deplin conștient că nu am captat tot adevărul cuprins acolo.

Ba mai mult de atât, unele lucruri pe care eu credeam că mi le transmitea parabola a trebuit să le abandonez la o aprofundare mai temeinică a textului biblic, dându-mi seama că înțelesesem greșit unele aspecte ale parabolei.

În realitate mi-am dat seama că de fapt încă mai aveam nevoie să înțeleg mai bine adevărurile acelei parabole, care la timpul când a fost spusă pentru prima dată, ucenicii nu au înțeles-o și au cerut explicații în particular de la Iisus, și de asemenea mulțimile ce au ascultat-o nu au reușit să capteze adevărurile cuprinse în ea.

De câte ori explorez această parabolă, realizez faptul că, cu Iisus ce este de neînțeles devine lămurit, însă am nevoie să nu mă grăbesc eu să trag concluzii ci să mă las învățat de Duhul Sfânt, și chiar dacă uneori îmi vine greu să renunț la ideile mele preconceptuate trebuie să o fac pentru a mă putea bucura de contemplarea adevărului în toată gloria lui.

În Evanghelia după Matei 13: 24-30 ne este relatată această parabolă:

„Iisus le-a pus înaintea o altă pildă, și le-a zis:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina.

Robii stăpânului casei au venit, și i-au zis:

„Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are dar neghină?”

El le-a răspuns:

„Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.”

Și robii i-au zis:

„Vrei dar să mergem s-o smulgem?”

„Nu”, le-a zis el,

„ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor:

„Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.”

De la bun început această parabolă naște câteva întrebări și anume:

Cum este posibil ca un Dumnezeu Atotputernic să lase binele și răul să coexiste împreună?

De ce nu distruge El răul?

De ce după ce seamănă sămânța bună, nu îl oprește pe Satana să semene neghină în ogorul unde a fost semănat grâul?

Cel ce seamănă sămânța cea bună este Iisus Hristos.

Țarina este inima omului, parabola ne transmite adevărul că lumea noastră este un imens câmp de bătaie între lumină și întuneric.

De altfel Iisus într-o altă ocazie a spus că împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru. El s-a referit la minunata împărăție a harului ce pătrunde în inimile oamenilor prin intermediul Evangheliei.

Însă marea dramă este că în aceeași inimă unde cad semințele Evangheliei și Cel rău își aruncă și el sămânța. Iar în ogorul inimii pot crește și grâu și neghină.

Această parabolă ne transmite adevărul că noi toți suntem un conglomerat de bine și rău cu o diferență că unii tindem spre bine, iar alții dintre noi ne complacem în înfăptuirea răului.

Vestea bună a parabolei este că toți ne aflăm în împărăția harului, fie că lăsăm ca semințele acestei împărății să aducă rod, sau le înăbușim să nu rodească în inimile noastre frumoasele roade ale mântuirii. Supuși fiind legilor eredității care au cuprins natura umană, și degenerați din punct de vedere moral, dacă nu ar fi imensitatea harului, nu am fi decât un prielnic teren pentru ca semințele aruncate de Diavol să rodească cu putere în noi. Însă harul face diferența, pentru că dacă conlucrăm cu Divinitatea, atunci și doar atunci fascinanta împărăție a harului se instaurează în noi.

Și așa cum spunea un scriitor, păcatul atunci numai este oaspetele de seamă din inima și viața noastră, ci un intrus cu care harul se luptă pentru al învinge și alunga. Iar oaspetele de seamă este harul ce ne aduce iertare și restaurare din punct de vedere spiritual.

Parabola grâului și a neghinei ne învață toate aceste lucruri și mai ales ridică o mare întrebare ce a stârnit mereu dezbateri furtunoase și anume:

Cine sunt oamenii cuprinși în categoria grâului, și cine sunt acei oameni pe care parabola îi cataloghează ca neghină?

Sau putem numi la ora actuală o categorie de oameni ce sunt fiii Celui rău și o altă categorie ce sunt fii ai împărăției slavei?

Dar pentru a ajunge să găsim răspunsul la această întrebare să urmărim puțin narațiunea acestei parabole.

Ni se povestește de un ogor, de Stăpânul ogorului ce seamănă, sămânța cea bună, și de un vrăjmaș ce vine și el pe furiș noaptea și își aruncă sămânța sa pentru a împiedica o recoltă îmbelșugată.

Mai mult de atât în aceeași Evanghelie după Matei la cererea ucenicilor, Iisus explicând această parabolă ne deschide și mai mult panorama învățăturilor cuprinse în acest text biblic.

Citind această narațiune biblică eu înțeleg că harul lui Hristos modelează în om chipul divin, iar pe de altă parte prin toate mașinațiile lui diabolice Diavolul încearcă să stagneze și să împiedice această uimitoare lucrare a harului.

Inima omului este terenul pe care se dă această teribilă bătălie cu consecințe veșnice. Parabola grâului și a neghinei, ne aduce în față un mare adevăr, pe care eu atunci când l-am descoperit am fost uimit de profunzimea ce o cuprinde. Mă refer la răbdarea lui Dumnezeu, ce oferă mijloacele necesare pentru ca grâul și neghina să crească împreună în același ogor.

Din cadrul acestei parabole se desprinde o întrebare și anume: De ce nu a lăsat Dumnezeu pe slujitorii Săi să smulgă neghina? Ca să înțelegem de ce nu permite Dumnezeu ca neghina să fie smulsă, atunci când creșterea ei este la început trebuie să înțelegem în primul rând neghina ca o sămânță a răului aruncată de Satana în inimile oamenilor. Mulți dintre noi suntem un conglomerat de grâu și neghină. În inima noastră din cauza acestei realități zi de zi se dă o luptă teribilă în adâncul ființei noastre.

Pe când unii oameni au înăbușit semințele adevărului să rodească în inimile lor, și au lăsat astfel loc deplin pentru ca semințele răului să aducă rod deplin în viața lor.

Și sunt și oameni care au învățat ca prin har să anihileze semințele răului, ce cad uneori și în viața lor și, conlucrează cu Divinitatea pentru a aduce în caracterul lor roadele Duhului Sfânt precum:

„...dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.

(Galateni 5; 22-23)

Cu toții primim darul vieții zi de zi, apoi lumina soarelui, aer, hrană și toate celelalte daruri necesare vieții.

De asemenea pe lângă toate aceste minunate daruri, Dumnezeu ne înconjoară cu harul său minunat invitându-ne să primim mântuirea Sa. În Sfintele Scripturi Dumnezeu este înfățișat ca un Tată ce își caută fii rătăcitori ce fiind înzestrați cu anumite aptitudini și talente aleg să-și trăiască viața departe de El. Iar Dumnezeu rabdă astfel de atitudini de răzvrătire împotriva Sa, înconjurându-i în continuare pe astfel de oameni cu iubirea Sa.

Eu nu înțeleg pe deplin cum poate Dumnezeu să fie atât de îndurător și iertător cu cei nemulțumitori și răi.

Un exemplu în acest sens îl găsim pe paginile celor patru Evanghelii, prin modul cum Iisus l-a tratat pe Iuda timp de trei ani și jumătate, cât timp Iuda a stat în preajma Sa.

Nu l-a muștrat decât la urmă. Iisus a căutat mereu să-i ofere lui Iuda bunătatea Sa, sperând să-l recupereze și să facă din el un apostol al Său de talia lui Pavel. Iuda a fost acolo cu Iisus, a văzut minunile săvârșite de El pentru cei suferinzi, a auzit cuvântările lui Hristos pline de cuvinte de iubire și speranță pentru întreg neamul omenesc.

L-a privit ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al omului, i-a văzut fața, ochii, gesturile, l-a văzut aplecându-Se lângă cei îndurerăți și spunându-le cuvinte de mângâiere, l-a văzut predicând Evanghelia celor păcătoși și adresându-le mesaje de speranță și iubire.

Ba mai mult de atât, Iuda a fost primul dintre ucenici căruia Iisus i-a spălat picioarele, și în timp ce îi erau spălate picioarele cred că și inima lui Iuda a simțit atingerea iubirii divine.

Însă el a permis ca hibeles din ființa lui să-l învingă, el a lăsat ca sămânța aruncată de Satana în inima lui să rodească, și în final acest lucru i-a adus pieirea. De admirat compasiunea și iubirea lui Iisus față de Iuda, cu câtă răbdare zi de zi îl accepta Mântuitorul pe acest ucenic oferindu-i șansa de a deveni grâu în grânarul ceresc.

Cu metode diferite și astăzi, Dumnezeu se ocupă de fiecare locuitor al planetei pământ în parte pentru ca minunatele Roade ale Duhului să se dezvolte în inima și viața fiecăruia.

În final, unii oameni se vor identifica atât de mult cu roadele împărăției întunericului, încât vor fi numiți fiii Celui Rău.

Există pericolul pentru noi toți în a lăsa ca semințele răului să încolțească în noi și să aducă roade în viața noastră.

Și unii oameni încep să iubească astfel de roade preamărind un stil de viață contrar a tot ceea ce Sfintele Scripturi ne învață despre modul cum trebuie să ne trăim viața. După ce ne vorbește despre cum tolerează mult timp Dumnezeu astfel de caractere, parabola ne spune ceea ce se va întâmpla în final în cadrul mării controversate dintre Hristos și Satana în care noi toți suntem cuprinși. Pentru că planeta pământ este locul unde marea luptă se desfășoară, și mai mult de atât trebuie să înțelegem că în dreptul fiecăruia dintre noi se dă o luptă între lumină și întuneric. Întrebarea care se pune este cine va cuceri inima noastră, iubirea lui Dumnezeu sau atracțiile păcatului prezentate de Satana în atâtea forme. După ce au auzit parabola, ucenicii au fost foarte nedumeriți și după ce Iisus a dat drumul mulțimilor, iar ei au rămas singuri cu El au cerut explicații dorind să înțeleagă, care erau adevărurile cuprinse în parabolă.

Dar să urmărim firul raportului biblic:

„Atunci Iisus a dat drumul noroadelor, și a intrat în casă.

Ucenicii Lui s-au apropiat de El, și I-au zis:

Tâlcuiește-ne pilda cu neghina din țarină.

El le-a răspuns:

„Cel ce seamănă sămânță bună, este Fiul omului.

*Țarina este lumea, sămânța bună sunt fiii împărăției,
neghina sunt fiii Celui rău.*

*Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul,
secerișul este sfârșitul veacului,
secerătorii, sunt îngerii.*

*Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc,
așa va fi și la sfârșitul veacului.*

*Fiul omului va trimite pe îngerii Săi,
și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile,
care sunt pricină de păcătuire
și pe cei ce săvârșesc fărădelegea,
și-i vor arunca în cuptorul aprins,
acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.*

*Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele
în Împărăția Tatălui lor.*

Cine are urechi de auzit, să audă.”

(Evanghelia după Matei 13;36-43)

Lumea noastră este marele câmp unde cad cele două feluri de semințe, dar mai precis semințele sunt sădite în ogorul inimii. Există un contrast evident, Dumnezeu sădește cu har și iubire, pe când Diavolul vine pe furiș și își aruncă sămânța, este tot o formă de a sădi însă vine noaptea pe ascuns, este de fapt o lecție pentru noi.

Nu vedem confederația răului, în schimb vedem efectele lucrării duhurilor rele în lumea noastră.

Viața spirituală implică un risc pentru că zi de zi suntem asediați de Diavol pentru a fi învinși din punct de vedere spiritual.

Adevărul pe care parabola ni-l transmite este că grâul la un moment dat poate deveni neghină, și neghina la rândul ei poate deveni grâu.

Pare paradoxală la o primă vedere această afirmație, în lumea agricolă nu este posibil așa ceva ca neghina să devină grâu, și nici grâu nu devine niciodată neghină, însă din punct de vedere spiritual acest lucru este posibil.

Am să încerc să mă explic prin intermediul a două exemple.

Împăratul Solomon a început în dimineața vieții sale destul de bine să umble cu Dumnezeu. Ba mai mult de atât, Dumnezeu i s-a arătat și într-un mod deosebit a fost înzestrat cu înțelepciune pentru a putea conduce poporul Israel.

Un timp totul a mers foarte bine, se părea că întreaga viață a lui Solomon se va derula ca viața unui om ce dorea să-L onoreze pe Dumnezeu.

Însă citim pe paginile Sfințelor Scripturi că au urmat acei ani de apostazie, de coborâre de la standardele divine. Și a existat riscul ca viața lui Solomon să se încheie în acea stare de decădere, departe de Dumnezeu. Însă spre finalul vieții sale, Solomon își dă seama de nebunia sa, adică în cărțile pe care el le-a scris a considerat nebunie acea atitudine a sa de a-i întoarce spatele lui Dumnezeu.

El se convertește și scrie o întreagă confesiune a întoarcerii sale, și a nebuniei unei vieți trăite departe de Dumnezeu în cartea sa filozofică intitulată *Eclesiastul*.

Un al doilea exemplu, este regele Manase despre care atunci când citesc mă ia groaza despre câte păcate a comis, a adus pe cei ce chemau duhurile rele, a umplut Ierusalimul de sânge, la ucis chiar și pe profetul Isaia. Părea că toată viața acestui om nu era decât un triumf total al forțelor răului în inima sa. Influența pe care Manase a exercitat-o pe timpul domniei sale asupra poporului a fost nespus de rea.

Dar are loc un eveniment neașteptat în viața acestui rege, este luat în robie de asirieni și dus în Babilon.

Interesant este faptul că atunci când domnea cu putere la Ierusalim și făcea foarte mult rău, raportul biblic ne spune:

*„Domnul a vorbit lui Manase și poporului său,
dar ei n-au vrut să asculte.*

*Atunci Domnul a trimis împotriva lor
pe căpeteniile oștirii împăratului Asiriei,
care au prins pe Manase și l-au pus în lanțuri.*

L-au legat cu lanțuri de aramă, și l-au dus la Babilon.

*Când a fost la strâmtoare, s-a rugat Domnului Dumnezeuului lui,
și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeuului părinților săi.*

*I-a făcut rugăciuni, și Domnul lăsându-Se înduplecat,
i-a ascultat cererile,*

și l-a adus înapoi la Ierusalim în împărăția lui.

Și Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu.”

(2 Cronici 33;10-13)

Rapoartele istorice și comentariile biblice ne relatează despre asirieni că erau foarte cruzi. Iar despre modul cum erau legați captivi în lanțuri ni se relatează:

*„În lanțuri pe care unii îi interpretează ca fiind spini trecuți prin
nasul sau obrazii captivilor pentru a-i duce cu o funie.
Basoreliefurile asiriene cuprind imagini cu captivi duși de cârlige
trecute prin buzele sau nările lor. (Cel mai probabil că în acest
mod a fost dus și Manase la Babilon.)*

*Babilonia făcea parte pe atunci din imperiul asirian, și câțiva
dintre împărații asirieni cu titlul de împărat al Babilonului au
domnit atât peste Babilon, cât și peste propria lor națiune,
Asiria. Așa se face că un împărat asirian putea să-l ducă rob pe
un rege al Iudeii la Babilon și nu la Ninive.”*

Însă acolo în Babilon, Manase începe să vadă viața altfel și își dă seama de faptul că Dumnezeu în toți acei ani de apostazie pe care el ia trăit, l-a iubit și l-a așteptat să se întoarcă precum un fiu risipitor. Impresionant cum acest rege se întoarce la Dumnezeu și cum este readus la Ierusalim și încearcă să repare răul pe care l-a săvârșit.

Dar mai mult de atât Manase începe să-l cunoască pe Dumnezeu, se apropie ca un fiu rătăcitor pentru a se împrieteni cu Tatăl său Ceresc, ce l-a așteptat atât de mult timp să se întoarcă în brațele iubirii divine.

Eu sunt un om limitat și nu pot înțelege pe deplin răbdarea divină și atitudinea lui Dumnezeu ce oferă atâtea ocazii oamenilor pentru a se întoarce la El. De asemenea nu este bine să călcăm în picioare la nesfârșit chemarea duiosă a lui Dumnezeu la mântuire, și nici să ne jucăm cu răbdarea Sa, pentru că pot veni consecințe neplăcute asupra noastră. De altfel parabola ne arată un contrast evident între sfârșitul celor răi și celor buni. Parabola ne descrie două categorii de oameni, pe cei ce au conlucrat cu harul lui Hristos pentru a fi salvați, și pe cei ce au respins mereu bunătatea divină și ocaziile oferite atât de generos de Dumnezeu pentru ca oamenii asemenea lui Manase să se întoarcă la El. Să medităm la atitudinea lui Iisus de la Golgota, atunci când cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile soldaților romani ce urmau să-i răstignească, Iisus și-a întins mâinile de bună voie pentru a fi crucificat spunând:

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”

Din aceste cuvinte ale Sale înțelegem bunătatea și iubirea Sa ce ne înconjoară uneori toată viața noastră, așteptând să ne întoarcem la El.

Dar nu este bine să respingem la nesfârșit dragostea lui Dumnezeu, pentru că parabola ne vorbește și despre dreptatea divină ce se va manifesta în acel timp când îngerii lui Dumnezeu îi vor separa pe oameni, iar cei ce sau identificat cu păcatul și confederația răului, vor avea parte de judecata executivă.

Parabola se încheie cu un tablou luminos, și ne vorbește despre strălucirea pe care o vor avea cei mântuiți în împărăția slavei.

Trupurile lor ce au moștenit toată ereditatea și degenerarea ce s-a abătut aspra neamului omenesc de la o generație la alta, la a doua venire a lui Hristos în glorie vor fi proslăvite și se vor înălța cu Iisus la ceruri pentru a începe eternitatea.

Deosebit de frumoasă este lucrarea mântuirii în favoarea omului, mai ales finalitatea acestei lucrări. Minunate sunt privilegiile ce se întind în fața noastră prin prisma harului lui Hristos.

Deși trăim în această lume plină de răutate în care se văd efectele lucrării răului, și totul în jurul nostru uneori este plin de întuneric.

Promisiunile lui Dumnezeu privind viitorul omenirii pe mine mă fascinează, și îmi dau seama că trebuie ca în ciuda tuturor defectelor mele să conlucrez cu Divinitatea și să accept lucrarea harului în viața mea pentru ca într-o zi să mă pot bucura de minunățiile Canaanului Ceresc.

Frumusețea Psalmilor

Orice cititor asiduu al Bibliei știe că în mod special Cartea Psalmilor abundă în versuri frumoase, inspirate ce redau într-un mod impresionant cât de mult ne înconjoară Dumnezeu cu bunătatea Sa.

*„Lăudați pe Domnul căci este bun,
căci în veac ține îndurarea Lui!”*

Dincolo de astfel de gânduri ce redau măreția bunătății divine ce se întinde peste toți oamenii indiferent de rasă, cultură, religie, culoarea pielii sau poziție socială, Cartea Psalmilor ne descrie natura umană în diferite ipostaze. În mod special David prin intermediul versurilor redă în mod admirabil simțămintele sale uneori de agresivitate împotriva vrăjmașilor săi, de durere sau deznădejde în fața unor situații desperate în care din punct de vedere omenesc el nu mai vedea ieșire, iar apoi în mod uimitor trecerea de la aceste sentimente negative la lumină.

Citind cu atenție Psalmii lui David, observăm cum el își exprimă cu exactitate stările sale interioare, uneori de zbulcium sufletesc, alteori de extaz spiritual. Din Psalmii săi învăț ce poate face puterea Lui Dumnezeu cu mine atunci când îmi deschid inima în fața iubirii divine. David a expresat într-un mod atât de înalt ce înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu, și mai ales este bine de urmărit în Psalmii săi, acea trecere de la stări deplorabile la o urcare impresionantă pe culmi spirituale.

Una din lecțiile pe care le-am învățat din viața lui David, a fost aceea că pentru a scrie nu ai nevoie de un anumit grad de confort, și că lucrurile trebuie să îți meargă bine ca să poți scrie, nu ci din contră, David a scris cei mai frumoși psalmi ai săi în mijlocul încercărilor, amenințat cu moartea de Saul cel prigonea și căuta să îi ia viața, însă în mod uimitor prin providența Sa, Dumnezeu îl ocrotea.

Și în acele momente sub îndemnul inspirației divine David a scris despre eliberare, încredere în promisiunile divine, și mai ales despre tainica providență divină ce lucrează într-un mod atât de minunat.

Un alt lucru ce mă impresionează când citesc Psalmii săi, este sensibilitatea lui spirituală, deși a trăit în vremuri grele marcate de violență, a fost de asemenea un om de război, cred că prin intermediul comuniunii cu Dumnezeu a avut acea sensibilitate și mărinimie sufletească ce răzbate din versurile sale scrise sub inspirație divină.

Viața lui David este formată din câteva etape interesante: ca tânăr păstor neînfricat, uneori înfruntând leul și ursul pentru aș proteja oile, apoi un luptător pentru cauza poporului ales, de asemenea pribeag, fugar, persecutat de Saul și ocrotit în mod providențial de Dumnezeu, apoi toate acele conflicte și lupte prin care el trece în niște vremuri pline de violență și vărsare de sânge.

De asemenea Cartea Cărților ne descrie încoronarea sa ca rege, și menționează cu fidelitate căderile sale, apoi pocăința sa și întoarcerea către Dumnezeu din toată inima (Psalmul 51).

În urma tuturor experiențelor prin care trece, David ne descrie în versuri minunate cum ajunge el să înțeleagă umblarea cu Dumnezeu și viața. Cartea Psalmilor este plină de frumusețe spirituală, fericiți sunt oamenii ce pot citi și înțelege toată măreția versurilor scrise de autorii psalmilor sub inspirație divină. Mai ales prin intermediul experiențelor trăite de David, și așezate într-un mod impresionant în versuri, descoperim capacitatea Lui Dumnezeu de a ne izbăvi, mai ales atunci când din punct de vedere omenesc nu mai vedem nici o ieșire.

*„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru,
un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.
Domnul oștirilor este cu noi.
Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.*

(Psalmul 46-1;11).

Într-o sâmbătă dimineață, eram într-o clădire înaltă, spațioasă, cu geamuri mari, atenția mi-a fost atrasă de o vrăbiuță ce zburase de afară acolo. Era într-o cameră mare, cu multe geamuri, și se izbea cu putere încercând să zboare afară.

Instinctul ei de zbor spre libertate, îi spunea să încerce tot mai cu putere și de fiecare dată se izbea tare în sticla groasă a geamurilor.

Vedea cerul albastru senin, și nu putea înțelege că e oprită de sticla geamurilor. M-am dus ușor la celălalt capăt al camerei, și am deschis larg un geam, apoi m-am întors înapoi, și am început să gonesc vrăbiuța spre geamul deschis, însă în drumul ei se izbea și cu mai multă putere în sticla geamurilor închise.

Peste ceva timp ajunse în sfârșit în locul unde era acel geam deschis și fâlfâi din aripioarele ei zburând spre libertate.

Am observat că în momentul când a zburat afară, ciripitul ei nu mai era disperat, ci voios plin de acel dor de libertate împlinit.

Am privit cum a zburat fâlfâind din aripioarele ei până pe streășina unei clădiri din apropiere, apoi a întors căpșorul ei privind câteva clipe spre locul unde până mai înainte fusese prizonieră, după un timp își luă zborul spre libertate.

Deși slabă într-un anumit mod această ilustrație reflectă unul din mesajele pe care Cartea Psalmilor ni-l transmite, și anume, purtarea de grijă a Lui Dumnezeu pentru noi. Mâna Sa cea bună ne poate izbăvi din cele mai mari crize prin care la nivel individual putem trece, bineînțeles întotdeauna Dumnezeu va lucra conform înțelepciunii Sale ce este atât de mare și de necuprins comparată cu a noastră.

David a trăit astfel de experiențe, mereu și mereu în perioada când era fugar, urmărit fiind de Saul în mod providențial era scăpat.

De asemenea din Psalmul 23 mai învățăm o lecție că atunci când trecem prin valea umbrei morții, unde încercările sunt mari Dumnezeu nu ne va scoate de acolo scutindu-ne de suferință, ci prezența Sa va fi cu noi ca să putem merge înainte pe drumul credinței ce uneori este spinos.

Dumnezeu lucrează în mod tainic, neînțeles de noi, uneori ne izbăvește imediat, alteori îngăduie suferința în viețile noastre, și o folosește ca un instrument pentru a ne modela caracterele și a ne învăța adevăratele lecții de credință, asta înseamnă pedagogie divină.

Deși uneori lui David îi venea greu să se supună, el a înțeles că era pentru binele lui să o facă. Este uimitor faptul că nici chiar atunci când din cauza păcatelor sale, a avut de suferit consecințe neplăcute, prezența Lui Dumnezeu l-a susținut îndemnându-l să pășească pe cărările binelui. Prin comuniunea cu Dumnezeu, David a simțit în inima sa ce înseamnă ca în mijlocul necazurilor atunci când problemele te asaltează să simți mângâierea divină.

Mai mult, el a simțit mai presus de orice acea sete a sufletului său după Dumnezeu și a redat atât de frumos acest simțământ al său în (Psalmul 42,1-2).

*„Cum dorește un cerb izvoarele de apă,
așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!
Sufletul meu însetează după Dumnezeu,
după Dumnezeul cel viu;
când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu ?”*

Umblarea cu Dumnezeu pentru David a însemnat o reală fericire, deși a avut parte de mari suferințe, de asemenea a primit și multe binecuvântări, a gustat viața din belșug. Însă din Psalmii săi înțelegem că cea mai mare fericire a găsit-o în comuniunea cu Dumnezeu.

De aceea doresc să subliniez că doar prezența Lui Dumnezeu în inimile noastre aduce adevărata bucurie și odihnă spirituală în viață.

Orice altceva vom căuta pentru al înlocui pe Dumnezeu, deși poate vom avea unele rezultate imediate, în final se vor dovedi nefaste pentru sufletul nostru.

De asemenea, David a scris din perspectiva unui om ce a prins câteva licăriri ale destinului măreț și veșnic, cel așteaptă pe omul ce se încrede în Dumnezeu.

Iar într-un mod impresionant în Psalmii 22 și 24 ne sunt descrise suferințele, umilința și proslăvirea Lui Mesia, toată lucrarea Sa de a mântui oameni din orice popor. Lectura Psalmilor și rugăciunea ne vor aduce liniște sufletească și eliberare de poverile vieții ce ne apasă și ne strivesc uneori.

Contemplând frumusețea spirituală a Psalmilor, vom fi înnobilați și vom avea gânduri curate, aspirând tot mai mult la lucrurile cerești. Însă cred că în urma lecturii Psalmilor, vom simți prezența Lui Dumnezeu însoțindu-ne pas cu pas pe cărările vieții. Nu există nimic mai de preț pentru un om, ca prezența Lui Dumnezeu în inima și viața sa.

*„Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!
La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost.
Se satură de belșugul Casei Tale,
și-i adapi din șuvoiul desfătărilor Tale.
Căci la Tine este izvorul vieții;
prin lumina Ta vedem lumina.”*

(Psalmul 36, 7-9)

Greutatea vieții

Uneori greutatea ne apasă pe umeri și ne pătrund în suflet, și astfel pierdem orice bucurie din viața noastră. În astfel de momente culoarea vieții devine puternic nuanțată în nefericire.

Dar trebuie să ne adunăm toată forța interioară și să pornim înainte înfruntând toate vicisitudinile, pentru că suntem angrenați în alergarea vieții. Cei de făcut atunci când călătoria vieții devine grea, și zilele noastre sunt rele?

Pe paginile cărții Geneza ne este descrisă viața unui om ce într-un anumit context când este adus în fața lui Faraon face o declarație despre viața lui, la care eu am meditat mult.

„Iosif a adus pe tatăl său Iacov,

și l-a înfățișat înaintea lui Faraon.

Și Iacov a binecuvântat pe Faraon.

Faraon a întrebat pe Iacov:

„Care este numărul anilor vieții tale?”

Iacov a răspuns lui Faraon:

„Zilele anilor călătoriei mele sunt o sută treizeci de ani.

Zilele anilor vieții mele au fost puține la număr și rele,

și n-au atins zilele anilor vieții părinților mei,

în timpul călătoriei lor.”

Iacov a binecuvântat iarăși pe Faraon,

și a plecat dinaintea lui Faraon.”

(Geneza 47;7-10)

Iacov concepe viața ca o călătorie spre o destinație, și anume, spre fascinantul oraș descris în cartea Apocalipsei numit Noul Ierusalim, construit de Dumnezeu pentru toți cei ce-L iubesc. Moise, scriitorul Genezei a acordat atunci când a descris viața lui Iacov un spațiu mai mare decât al altor mari oameni ai credinței.

Probabil și datorită faptului că viața lui Iacov reflectă foarte mult cum este natura umană și cât de vulnerabili suntem, iar pe de altă parte prin prisma vieții acestui patriarh primim o lecție despre capacitatea omului de a face față necazurilor.

Ceea ce pe mine mă fascinează cel mai mult când citesc viața acestui patriarh, este modul cum Dumnezeu intervine mereu și mereu în viața acestui om. Ba mai mult, el are și câteva întâlniri cu Dumnezeu și îi sunt oferite promisiuni fascinante, pentru ca Iacov să pornească în călătoria vieții animat de speranță creștină.

În tinerețea sa, după ce își înșală tatăl și fratele cu ajutorul mamei sale pentru a primi toate binecuvântările și privilegiile întâiului născut, este nevoit să suporte unele consecințe dureroase. Și pleacă ca fugar spre Padan-Aram la Laban, fratele mamei sale.

Iar pe drum ostenit și îndurerat se culcă cu capul pe o piatră, și visează acel vis impresionant în care vede o scară și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se de la pământ spre cer pe acea scară iar în vârful scării pe Iisus Hristos.

De fapt ceea ce el vede în acea ocazie în vis, nu era altceva decât o reprezentare ilustrativă a Planului de Mântuire. Iacov începe să înțeleagă că în ciuda imaturității sale Dumnezeu nu îl părăsise, ci era cu el, îl ocrotea și călătorea alături de el în aspra călătorie a vieții sale.

Pe paginile scripturii citim apoi despre anii de muncă ai săi în slujba lui Laban despre care el mai târziu avea să declare:

*„Iată, am stat la tine douăzeci de ani;
oile și caprele nu ți sau stârpit,
și n-am mâncat berbeci din turma ta.
Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare:
eu însumi te-am despăgubit pentru ele;
îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua,
sau ce mi se fura noaptea.
Ziua mă topeam de căldură,
iar noaptea mă prăpădeam de frig,*

*și-mi fugea somnul de pe ochi.
Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta,
ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale,
și șase ani pentru turma ta,
și de zece ori mi-ai schimbat simbria.
Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeu tatălui meu,
pe Dumnezeu lui Avraam,
pe acela de care se teme Isaac,
mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale.
Dar Dumnezeu a văzut suferința mea
și osteneala mâinilor mele,
și ieri noapte a rostit judecata.”*

(Geneza 31;38-42)

De asemenea căsătoriile sale ce au fost atât de departe de idealul lui Dumnezeu în ceea ce privește viața de familie. Atunci când fuge de la Laban, și acesta îl urmărește, este interesant modul cum Dumnezeu intervine în favoarea lui Iacov pentru al ocroti. Apoi același lucru se întâmplă în momentul când el se întâlnește cu Esau, din nou Dumnezeu în mod providențial intervine pentru ai cruța viața. Dar înaintea întâlnirii cu fratele său, are loc un eveniment important în viața sa și anume, acea noapte de la pârâul Iaboc unde singur și înfricoșat rămâne pentru a se ruga, se temea de răzbunarea fratelui său Esau, pe care îl înșelase în tinerețea sa, iar acesta îl amenințase cu moartea. Și în acea noapte Iacov se întâlnește cu Iisus Hristos și luptă până în zori cu El, mărturisindu-și păcatele și cerând binecuvântarea Sa, și reușește prin har să învingă în acea luptă a credinței din noapte.

Revenind la declarația sa pe care o face atunci când fiul său Iosif îl aduce în fața lui Faraon. Eu înțeleg că Iacov stând acolo în sala tronului lui Faraon, avea în spatele său o viață dură de nomad.

Umblase cu turmele sale din loc în loc prin țara Canaanului căutând apă și pășune, pentru oile și vitele sale.

Îndurase atâtea privațiuni ale vieții, văzuse furia turbată a fiilor săi ce măcelăriseră atâția oameni, atunci când fiica lui Dina fusese siluită. Trăise cu un dramatism teribil pierderea lui Iosif, când ceilalți fii ai săi îi aduseseră haina acestuia muiată în sânge.

Apoi după ani de durere când îl revăzuse pe Iosif, înțelesese mașinațiile meschine ale celorlalți fii ai săi.

De asemenea, este interesant de studiat atitudinea iertătoare a lui Iosif față de frații săi, ce ne dezvăluie un mare adevăr revelat pe paginile scripturii și anume, faptul că trebuie să răsplătim răul cu bine, și să nu uităm că răzbunarea este a lui Dumnezeu.

Pe tron în fața lui Iacov stă Faraon monarhul Egiptului, care l-a data aceea reprezenta tot ceea ce am putea numi progres și civilizație. Și totuși Iacov este cel ce îl binecuvintează pe Faraon.

Interesant Dumnezeu Cel Atotputernic este de partea celor de jos, ce duc o viață umilă de nomazi. De altfel în unele momente grele ale vieții lui Iacov, Dumnezeu se apropie de el și îi spune lucruri care acum când le citesc și analizez mă uimesc.

*„Dumnezeu S-a arătat iarăși lui Iacov,
după întoarcerea lui din Padan-Aram,
și l-a binecuvântat.*

Dumnezeu i-a zis:

*„Numele tău este Iacov;
dar nu te vei mai chema Iacov,
ci numele tău va fi Israel.”*

Și i-a pus numele Israel.

Dumnezeu i-a zis:

„Eu sunt Dumnezeu Cel Atotputernic.

*Crește și înmulțește-te;
un neam și o mulțime de neamuri se vor naște din tine,
și chiar împărați vor ieși din coapsele tale.*

*Ție îți voi da țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac,
și voi da țara aceasta seminței tale după tine.”
Dumnezeu S-a înălțat dela el, în locul unde îi vorbise.”*

(Geneza 35;9-13)

În repetate rânduri i se promite prezența lui Dumnezeu cu el și binecuvântarea și ocrotirea Sa. De altfel este minunat să citim aceste promisiuni din cartea Genezei, să medităm la ele iar prin credință să cerem împlinirea lor în viața noastră.

Iacov și-a parcurs călătoria vieții sale animat de astfel de promisiuni divine, deși el a trăit pe tot parcursul vieții sale ca străin și pelerin în țara Canaan. Însă ca și Avraam, la orizontul speranțelor sale a avut mereu în mintea sa Noul Ierusalim, și viața pe noul pământ în lumea celor mântuiți, o lume nouă total diferită de lumea lui Iacov și de societatea post-modernă în care noi ne desfășurăm viața.

Și totuși el, în mod sincer a spus că zilele vieții lui au fost rele și umbrite de nefericire în parte, și datorită unor fapte ale sale ce nu corespundeau cu standardele divine pe care el le cunoștea.

De aceea l-au lovit consecințe amare pe care a putut să le suporte și înfrunte, doar cu ajutorul prezenței lui Dumnezeu.

Apoi ca purtător de lumină prin întunericul spiritual al vremii sale, a simțit din plin asediile furibunde ale Diavolului.

Viața lui Iacov a fost o viață de luptă, cu puține licăriri de fericire și umbrită în mare parte de zilele rele. Uneori părea că greutatea vieții îl va zdrobi și-i va stinge orice firicel de viață spirituală din interiorul ființei sale, însă atingerea delicată a imensei îndurări divine, îl readucea din nou să trăiască cu speranță în mărrețul viitor pregătit de Dumnezeu dragostei pentru noi toți.

De asemenea, el a profetizat despre prima venire a lui Mesia pe care a salutat-o cu bucurie de departe, și a trăit ca un pelerin purtător al făgăduinței mesianice ce i-a fost descoperită.

Lăsând în urmă viața lui Iacov ce de atâta timp cuprins de somnul morții, doarme în pulberea pământului până la înnoirea tuturor lucrurilor. Să privim la viețile noastre ce în paginile trecutului nostru au poate încrustate zile rele, sau poate că prezentul ce îl trăim ne este umbrat puternic de nefericire și necazuri.

Ori poate că trăim cu răni interioare ce bătăliile vieții ni le-au făcut în suflet. Însă să nu uităm că aceste răni se pot vindeca și cicatriza doar atunci când puterea vindecătoare a lui Iisus le atinge.

Tabloul în care ne desfășurăm viața deși are și mici oaze de bucurie, în mare parte este sumbru, nuanțat în culorile tristeții și ale îngrijorărilor. În parte datorită faptului că o mare parte a lumii se zbate într-o criză morală și economică teribilă, iar așa cum se observă România nu mai dă nici un semn că lucrurile ar putea lua o întorsătură pozitivă pentru oamenii de rând.

În țările mai bogate ale occidentului pentru a câștiga câțiva euro, uneori suntem exploatați și ne confruntăm cu un sistem politic, social, economic, foarte dur unde dacă nu reușești să te integrezi ești strivit imediat ca de un tăvălug uriaș ce strivește tot ceea ce îi este ostil.

Pe de altă parte societatea post modernă începe să fie tot mai vulnerabilă atacurilor teroriste ce curmă vieți de oameni nevinovați.

Și îmi pun întrebarea cum cred că cei mai mulți și-o pun și anume: Cum este posibil ca astfel de lucruri să se întâmple?

Dar să nu uităm că trăim în contextul marii lupte dintre bine și rău.

De altfel lumea noastră pe zi ce trece se destramă tot mai mult, și aproape totul devine tot mai nesigur. Privind la lucrurile pământești ne dăm seama că nimic nu este de durată, privind la liderii diferitelor țări puternice, ne dăm seama că sunt oameni supuși greșelii, iar uneori fac mașinații meschine în spatele cortinei ce sunt în defavoarea noastră.

Practic din punct de vedere omenesc, nu avem în cine să ne punem încrederea, nimeni din această lume nu ne poate da speranță într-un viitor luminos.

Și atunci în forul nostru interior ne punem următoarele întrebări:

Spre cine să îndreptăm inimile noastre zdrobite de tot greul acestei lumi?

În mâinile cui să așezăm zilele noastre rele pentru a fi transformate în zile însoțite de bucuria și speranța divină?

Doar în Iisus Hristos, doar El rămâne vrednic de toată încrederea noastră.

Biblia ne vorbește în linii mari despre tot ceea ce trăim noi astăzi, aceste zile rele au fost profetizate cu mult timp înainte ca noi să existăm. Însă din tot acest tablou întunecos al zilelor de pe urmă despre care Sfintele Scripturi ne spun că vor fi vremuri grele, se desprinde un punct luminos, un eveniment cosmic măreț și anume, revenirea în glorie a lui Iisus Hristos pentru a pune capăt istoriei suferinței umane.

„Să nu vi se tulbure inima.

Aveți credință în Dumnezeu,

și aveți credință în Mine.

În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri.

Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.

Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.

Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc,

Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine,

ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

(Evanghelia după Ioan 14;1-3)

Avem marele privilegiu ca în mijlocul zilelor noastre rele să contemplăm acest tablou luminos, plin de speranță creștină.

Iisus ca Răscumpărător

Una din cărțile Bibliei ce ne oferă o istorie de luptă cu dificultățile vieții este cartea lui Rut. De asemenea această carte ne învață că orice tragedie ne-ar lovi, orice obstacol ne-ar sta în cale, nu trebuie să cedăm, ci să luptăm până la capăt. Finalul cărții se încheie într-o notă de triumf frumos, zugrăvită în cuvinte de autorul cărții, care conform tradiției iudaice se crede că ar fi profetul Samuel.

Povestea acestei cărți este a unei familii ce emigrează din Israel în țara Moabului. Ei pleacă din Betleemul lui Iuda pentru că era secetă în țară, și nu mai aveau cele necesare vieții.

Drumul emigrării în orice timp, în orice circumstanțe, nu a fost niciodată un drum ușor, ci uneori chiar foarte anevoios.

Și astăzi mulți pornesc pe acest drum în căutarea unui viitor mai bun.

Deși tot acest proces al emigrării poate fi foarte dureros și astăzi.

În alte timpuri a fost cu mult mai dureros, chiar tragic uneori.

Citind cartea lui [Ferreira de Castro](#) „Emigranții” am înțeles că tot procesul emigrării în acea epocă era mult mai dureros decât este de exemplu astăzi în vremurile noastre.

Autorul cărții Rut, ne relatează foarte simplu că nu mai era pâine în țara lui Israel, și de aceea Naomi împreună cu bărbatul ei și cu cei doi fii, emigrează în căutarea unui nou început.

Dar lucrurile nu ies deloc bine pentru această familie.

Prima dată moare bărbatul lui Naomi, apoi cei doi fii se căsătoresc cu femei moabite, și după un timp mor și ei.

Se pare că pe această femeie tragediile o lovesc crunt.

Iar într-un astfel de context îndurerată fiind, ea decide să se întoarcă în țara ei, pentru că aude că vremurile grele trecuseră.

Dorește să se despartă de cele două nurori ale ei, însă Rut, una din cele două, nu dorește decât să o urmeze, și face chiar o declarație impresionantă de credință:

*„Nu sta de mine să te las,
și să mă întorc de la tine!
Încotr-o vei merge tu voi merge și eu,
unde vei locui tu, voi locui și eu;
poporul tău va fi poporul meu,
și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu;
unde vei muri tu, voi muri și eu,
și voi fi îngropată acolo.
Facă-mi Domnul ce o vrea,
dar nimic nu mă va despărți de tine
de cât moartea!”*

(Rut 1;16-17)

Din aceste versete străbate ca un fascicul de lumină, misiunea pe care iudeii o aveau de a propovădui Evanghelia la neamuri.

Autorul cărții Rut, ne descrie un frumos tablou al iubirii și înțelegerii dintre o soacră și nora ei.

Probabil că în zilele noastre este mai greu de găsit așa ceva.

Apoi pe scurt, ne este descris modul cum Boaz, o rudă apropiată după obiceiul vremii, răscumpără moștenirea lui Elimelec bărbatul mort al lui Naomi și se căsătorește cu Rut.

Fascinant este faptul că Boaz și Rut, aveau să fie străbunicii lui David, iar pe linia genealogiei lui David, avea să se nască Mesia.

Dincolo de cadrul cultural și istoric al cărții care ne interesează pentru a capta mesajul central al cărții Rut, de fapt mesajul cărții este răscumpărarea. Și de la răscumpărarea unei moșteniri și a unei femei descrisă în această carte, gândurile mă poartă spre una din marile teme ale Sfintelor Scripturi și anume, răscumpărarea noastră prin Hristos.

Pe paginile Vechiul Testament găsim descrisă această temă. Uneori sub forma unor făgăduințe mesianice, alteori sub forma unor întâmplări reale ca în cazul când i se cere lui Avraam să-și aducă propriul fiu ca jertfă pe un munte din țara Moria.

Iar în momentul când el era pe punctul de-al înjunghia, Dumnezeu intervine oferindu-i un berbec pentru jertfă, și salvează viața lui Isaac. De asemenea prin sanctuarul construit de Moise, tot acel serviciu al jertfelor de la cort nu era decât o ilustrație a Evangheliei în miniatură. Totul avea un rol didactic, oamenii trebuiau să privească la toate acele servicii și jertfe de animale ce se aduceau acolo, și să înțeleagă că mielul pascal îl simboliza pe Iisus Mântuitorul și Răscumpărătorul lumii, ce avea să vină pentru a izbăvi și răscumpăra neamul omenesc de sub domnia Satanei și a păcatului.

Dreptatea divină cerea moartea păcătosului, însă Iisus a venit să plătească prețul cu însuși viața Sa, și să devină Eliberatorul nostru. Se spune că unii dintre negrii din America de nord, când văd statuia lui **Abraham Lincon** spun că el este eliberatorul lor.

Tot așa din punct de vedere spiritual prin ceea ce a realizat la cruce în dreptul nostru, Iisus este baza salvării noastre.

Oamenii din vechime, priveau înainte prin credință spre Mielul lui Dumnezeu ce avea să vină pentru a se jertfi pentru păcatele lumii.

Noi, cei de astăzi, privim înapoi și îl vedem pe Hristos în istorie murind pe crucea calvarului pentru păcatele noastre.

Îmi place declarația de credință pe care Iov o face în timpul suferințelor sale:

*„Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu,
și că se va ridica la urmă pe pământ.
Chiar dacă mi se va nimici pielea,
și chiar dacă nu voi mai avea carne,
voi vedea totuși pe Dumnezeu.
Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor,
ochii mei îl vor vedea,
și nu ai altuia.
Sufletul meu tânjește de dorul acesta înlăuntrul meu.”*

(Iov 19 ; 25-27)

Din aceste versete se desprinde ideea că Iisus Hristos prin prisma naturii sale umane, este fratele neamului omenesc, ruda noastră cea mai apropiată cu drept de răscumpărare pentru noi.

După ce ne-a vorbit în diferite moduri despre această temă în Noul Testament, Dumnezeu se oferă ca jertfă pentru păcatele noastre în persoana Fiului Său. Pe paginile celor patru Evanghelii ni se descrie modul cum Iisus se jertfește pentru a deveni Răscumpărătorul nostru, și tot ce s-a pierdut prin Adam este recâștigat prin Iisus care este cel de-al doilea Adam. Prin intermediul epistolelor sale, apostolul Pavel se străduiește să ne facă să înțelegem această profundă temă a răscumpărării noastre din împărăția întinericului.

Într-un mod magistral, apostolul Pavel ne descrie lucrarea răscumpărării realizată în dreptul nostru: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi, - fiindcă este scris:

*„Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”,
pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam
să vină peste neamuri, în Hristos Iisus, așa ca, prin credință,
noi să primim Duhul făgăduit.”*

(Galateni 3; 13-14)

De fapt în epistolele sale, marele apostol al neamurilor dezbate pe larg această temă, în mod cu totul special în cărțile Romani și Galateni care nici astăzi nu sunt înțelese în toată profunzimea lor.

Să privim prin credință la Iisus ca Răscumpărător al nostru, pentru că doar prin El ni se deschide în față un orizont luminos pe care avem privilegiul să-l contemplăm, până vom începe eternitatea.

*„Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață:
întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat.”*

(Isaia: 44-22)

În casa olarului

În ultimul timp la orizontul existenței noastre se conturează tot mai mult un scenariu întunecos. Și tot mai mulți oameni își pun întrebarea: Ce va fi în viitor pentru că se prevede o criză economică de proporții universale? Ba mai mult de atât, instaurarea noii ordini mondiale ce îl va avea în prim plan pe Antihristul ce va impune un sistem de închinare nebiblic, și oricine se va încumeta să se împotrivescă acelei alianțe politice-economice-religioase pe care omul fărădelegii o va realiza, va fi persecutat și scos în afara legii.

Din punct de vedere omenesc va fi greu de rezistat în acele vremuri apocaliptice, însă Dumnezeu va fi cu copiii săi pentru ai izbăvi. Dar despre toate aceste lucruri voi scrie pe viitor.

În cadrul acestui articol doresc să aprofundez un pasaj din cartea lui Ieremia. Ce mă face să înțeleg că dincolo de tot scenariul sumbru pe care cei ce conduc lumea îl pregătesc demult în culise, dincolo de zbciumul acestei lumi haotice în care trăim, este foarte important să înțelegem că viața noastră trebuie să fie în mâinile lui Dumnezeu.

În cartea lui Ieremia 18; 1-6 ni se spune:
Cuvântul vorbit lui Ieremia din partea Domnului și care sună astfel:

*„Scoală-te și pogoară-te în casa olarului,
acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!”*

Când m-am pogorât în casa olarului, iată că el lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas cum i-a plăcut lui să-l facă. Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

*„Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta,
casă a lui Israel? zice Domnul.
Iată cum este lutul în mâna olarului,
așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel!...”*

Despre cum lucra un olar pe vremea lui Ieremia comentariile biblice ne spun următorul lucru: „Roata. Literal, „cele două roți”. Anumite roți din antichitate erau construite cu două discuri de piatră învârtindu-se unul deasupra celuilalt.

Cel inferior era pentru a pune în mișcare mașinăria cu piciorul; cel superior ținea bucata de lut căreia mâna olarului îi dădea forma în timp ce se rotea.

Ar trebui să ne lăsăm precum lutul în mâinile olarului, noi oamenii în mâinile lui Dumnezeu. Pentru că El dorește să modeleze inimile noastre pline de răutate după chipul Său. Ieremia a văzut cum olarul lucra pe roată și vasul ce îl modela chiar atunci nu i-a izbutit, și olarul a remodelat din nou acel lut și a reușit să facă un alt vas.

Este impresionantă lecția ce o primim din acest pasaj biblic. O, ce minunat poate lucra Dumnezeu în viețile noastre atunci când i le oferim! El poate modela cele mai diforme caractere refăcându-le după asemănarea Sa. Și poate crea frumusețe spirituală în acele vieți unde acum nu există decât moarte spirituală.

Sunt oameni ce încep în mod minunat să trăiască experiențe cu Dumnezeu, însă datorită unor circumstanțe ale vieții se prăbușesc și toată viața lor spirituală se transformă într-un eșec.

Dar dacă ei vor avea curajul să se ridice și să-și încredințeze din nou inimile lui Hristos pentru a fi remodelate, ei bine, atunci ceva minunat va putea fi creat în ființa lor, și vor avea parte de un nou început.

De asemenea sunt oameni ce umblă cu Dumnezeu și toate lucrurile le merg bine. Însă deodată anumite tragedii ale vieții în mod inexplicabil îi lovesc, fie pierderea unei ființe dragi, sau cu o boală necruțătoare, și în acele momente ei nu mai știu ce să mai creadă.

De fapt toate aceste momente grele ale vieții sunt ocazii prin care Marele Olar ne poate modela pentru veșnicie. Foarte mult în procesul mântuirii contează atitudinea omului, mă refer la dorința noastră de a conlucra cu Divinitatea.

O altă categorie de oameni, sunt cei ce aud chemarea duiosă a lui Dumnezeu la mântuire și se decid să asculte glasul divin ce îi cheamă la o viață nouă în Iisus Hristos. Dar vechiul lor anturaj, și toată atracția păcatului ce o întâlnesc la tot pasul în lumea noastră, îi împiedică să răspundă chemării lui Dumnezeu așa cum ei ar dori, și se împotmolesc în mlaștina păcatului.

Dar dacă ei doresc din nou să se ridice la o viață nouă și strigă după ajutor, atunci Marele Olar se va pleca spre ei și va lua inimile lor în mâinile Sale pentru a le modela după chipul Său.

Doar atingerea delicată a harului lui Hristos ne trezește mintea noastră ce uneori este ca fermecată de tot acest tărâm al păcatului în care ne ducem existența. Iar în momentul când conștientizăm atingerea minunată a harului în ființa noastră, începem să tindem după o viață spirituală și ne simțim uriașa noastră nevoie de a fi modelați după chipul divin.

În lumina frumuseții caracterului lui Hristos ne vedem inimile așa cum sunt în realitate, pline de răutate, și toată viața noastră o vedem înfășurată în întuneric spiritual. Și atunci dorim să fim izbăviți, să fim modelați, de acele mâini ce au modelat primul om din țărâna pământului, de acele mâini ce sau întins de bună voie la Calvar pentru ca astăzi noi să putem trăi, ba mai mult de atât, să putem avea speranța mântuirii. Posibilități mari există astăzi pentru orice om ce dorește să își unească viața cu Hristos.

Apostolul Pavel face o mare afirmație la care eu am meditat mult:

*„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi,
și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.”*

(Filipeni 2-13)

În acest verset ni se promite că inima noastră nestatornică și voința noastră slabă în a urma binele vor fi transformate, și vom deveni statornici în a urma binele pentru că o lucrare supranaturală va începe în ființa noastră. Ba mai mult de atât vom începe să găsim plăcere în lucrurile spirituale.

Vestea bună a acestui mesaj trimis prin Ieremia contemporanilor săi, nu a fost luată în seamă, pentru că acei oameni nu au dorit să se întoarcă la Dumnezeu, și ca urmare au avut parte de un final tragic. Ei bine acest mesaj este de mare actualitate și pentru noi, cei ce ne trăim viața plini de stres și alergând să facem și să avem cât mai mult pe acest pământ neglijând lucrurile spirituale, și dând o importanță prea mare lucrurilor materiale.

În fața noastră se deschide minunata perspectivă de a fi precum lutul în mâinile olarului. Trebuie să înțelegem un lucru și anume că înaintea lui Dumnezeu indiferent de statutul nostru în societate, nu suntem altceva decât lut în mâinile sale, pe care El îl poate modela după chipul Său. Este adevărat că uneori modelarea inimii omenești poate fi dureroasă, pentru că olarul frământă cu putere lutul în mâinile sale, pentru ai da forma ce o dorește. Și în tot acest proces al modelării trebuie să abandonăm răutatea și egoismul uman.

Avem marea posibilitate ca din mâinile Olarului să ieșim oameni noi, ce înțeleg care sunt lucrurile ce au cu adevărat valoare în viață. Și mai mult de atât să ne găsim un sens în această viață, ce uneori avem impresia că curge haotic.

Mesajul lui Ieremia se adresa în primul rând națiunii iudaice pentru ai conștientiza pe iudei de marea lor misiune ce o aveau de îndeplinit, acea de a fi lumina neamurilor.

De asemenea contemporanii lui Ieremia aveau nevoie să înțeleagă că starea inimii lor nu era plăcută înaintea lui Dumnezeu.

Timpul lor ca națiune favorizată a trecut, astăzi doar ca indivizi mai pot beneficia de mântuirea prin credință și har.

Însă mesajul transmis prin Ieremia are o mare actualitate și astăzi, pentru că în continuare Hristos dorește să modeleze inimile noastre și să sădească speranță în noi. Marele pericol pentru noi astăzi, este să nu fim zdrobiți de tot greul acestei lumi în care trăim.

Dar să nu uităm că o viață așezată în mâinile Marelui Olar înseamnă mari posibilități de dezvoltare spirituală, ba mai mult de atât, vom fi făcuți părtași la bucuria de a împărtăși tuturor vestea bună a mântuirii.

Lumea aceasta în care trăim va trece, tot ce este dureros și istovitor acum va avea un final, de altfel ni se spune că suferința nu va dura la nesfârșit în universul lui Dumnezeu.

Lumea celor mântuiți va fi fără durere și moarte, plină de plinătatea bucuriei ce numai cei ce trăiesc în lumina feței lui Dumnezeu o au. În final în fața noastră rămân doar două posibilități, ori să fim modelați de toate influențele păcatului ce ne asediază astăzi, sau să avem curajul să ne abandonăm precum lutul pe roată cu credința fermă că Marele Olar ne va modela asemenea frumuseții Sale.

Explorând orizonturi

De mic copil am fost fascinat de o priveliște a naturii, și anume mi-a plăcut să ies la câmp în locurile unde sunt spații deschise și să privesc în zare admirând întinderea orizontului ce mi se deschidea în față. Interesant cu trecerea timpului această plăcere a mea a sporit, s-a intensificat, simt și acum o nespusă plăcere să privesc acea linie a orizontului unde ai impresia că pământul și cerul se unesc.

Contemplarea acestui tablou plin de culori naturale cu acel contrast de culori între albastru, negru, verde, îmi produce o reală fericire. Cu scurgerea timpului, în viață am descoperit că poți rămâne fascinat și de alte orizonturi mai diferite dar mult mai grandioase pentru explorarea cărora a trebuit să-mi angrenez toate forțele intelectuale și spirituale.

Am simțit din totdeauna o adevărată pasiune pentru cunoașterea naturii umane, analizând omul am înțeles că indiferent de țară, cultură, religie, oamenii plâng la fel, se bucură la fel, însă este adevărat că fiecare om este un unicat, având caracteristicile propriei sale persoane.

Am un deosebit interes pentru psihologia comportamentală, am fost mereu interesat să știu care este filozofia după care anumiți oameni acționează într-un fel sau altul.

Cărțile m-au ajutat până la o anumită limită să înțeleg comportamentul uman, însă cel mai mult am putut să înțeleg din întâlniri și discuții cu oameni din culturi și țări diferite.

Analizând omul am înțeles de ce [Fiodor Mihailovici Dostoievski](#) a zis:

„Omul este un mister.

*Trebuie să aduci acest mister la lumina zilei,
și dacă am să-mi dedic toată viața acestui țel,
n-am să consider că am pierdut timpul degeaba:
eu mă concentrez asupra acestui mister,
pentru că vreau să fiu om.”*

Mi s-a deschis un orizont al cunoașterii grandios în fața căruia am început să mă simt ca atunci când eram copil și mergeam la țară în vacanțele de vară admirând la câmp orizontul care mă făcea să m-ă simt atât de mic.

Unul din filmele clasice care mi-a plăcut se numește „Senderos de Gloria” într-o scenă a acestui film din partea finală, o tânără germană îmbrăcată decent, frumoasă, (cred că era cântăreață) fiind prizonieră este adusă în fața unor soldați francezi pentru a le cânta, ai înveseli puțin înainte de a porni la o nouă bătălie.

Tânăra foarte emoționată și speriată, apare în fața acelor bărbați care încep să fluiera, cel care o aduce îi face o prezentare destul de indecentă, în timp ce soldații fluierau, comentau lucruri indecente.

Erau acolo în sală cam în jur de o sută de soldați bărbați, între douăzeci și cizeci de ani unii aveau familii, trăiseră în mod cinstit în societate, cei mai mulți dintre ei acum însă în război văzuseră atâtea orori, moarte la tot pasul, fuseseră puși în situația de a scoate mereu tot ce era mai rău din ființa lor. Iar acum acționând după psihologia maselor au început să dea frâu liber acelor părți josnice din ființa lor, acelor laturi întunecate.

Iar tânăra începe să cânte un cântec despre pace, despre faptul că războiul nu reprezintă standardul de viață pentru oameni și încet, încet, soldații încep să se oprească din fluierat chiar să cânte cu ea.

Ceva începe să se întâmple în ființele lor, acea parte întunecată începe să fie învinsă de ceea ce se numește conștiință și raționament uman.

Fredonând cântarea împreună cu acea tânără, acei soldați încep să aibă lacrimi în ochi pentru că în inima lor s-a născut o întrebare:

„De ce ne comportăm cu atâta ticăloșie față de o femeie neajutorată?” Oare cine nu a simțit realitatea acestei lupte dintre bine și rău ce străbate mintea și viața fiecărui om?

Cunoașterea oamenilor înseamnă încercarea de a pătrunde în interiorul ființei umane, a căuta să înțelegi slăbiciunea naturii umane, dar cred că totul începe prin cunoașterea propriei tale persoane și vieți.

Există o parte a binelui în ființa noastră, mă refer la sensibilitatea conștiinței, apoi cunoștințele despre adevăr înmagazinate în minte, iar mai mult decât atât cu toții avem momente de iluminare divină.

Însă există și cealaltă parte, mă refer la urmarea legilor ereditare, tendințele și înclinațiile spre rău moștenite sau cultivate, însă omul în inima căruia a început procesul convertirii este conștient de toată această panoramă și luptă cu el însuși și cu forțele răului cel asediază. Prin puterea acestui minunat har despre care Noul Testament ne vorbește atât de frumos.

Există și cealaltă categorie de oameni care încă nu au experimentat convertirea și trăiesc într-un fel de carnaval, de distracții înăbușind tot ce este bun în ființa lor. Alții însă își dau seama că pe fibrele ființei lor încă mai sunt scrise percepțele legii morale, iar de asemenea educația primită cândva, nu le dă pace să facă răul cu o totală plăcere și de aici se naște în inima lor o adevărată luptă din care se poate ajunge la o înviere morală, îmi place cum [Lev Nikolaevici Tolstoi](#) a descris acest proces în cartea „[Învierea](#)”.

În final noi toți alegem fie să ne afundăm în miasmele otrăvitoare ale lumii acesteia, s-au celălalt drum al renașterii prin har, la o viață nouă spirituală.

Vestea bună este că nu suntem lăsați să luptăm singuri și să fim învinși de Satana, ci putem să ne unim cu apostolul Pavel în acel strigăt al său de victorie, de ușurare, după toată agonia luptei sale interioare descrisă în Romani capitolul 7:14-25:

*„O, nenorocitul de mine!
Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?
Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu,
prin Iisus Hristos, Domnul nostru!...”*

Un alt orizont pe care timp de douăzeci de ani l-am explorat și despre care pot afirma că este infinit, este cunoașterea Lui Dumnezeu.

Pentru a descrie experiența mea în urma acestei cunoașteri doresc să o fac prin intermediul a două ilustrații.

Citeam într-o carte de astronomie o afirmație a unui om de știință:

„Universul este imens, iar noi cunoaștem atât de puțin despre univers, însă acest puțin pe care îl cunoaștem este atât de minunat.

Dorința mea este să pot ști ce a fost în mintea Creatorului atunci când a gândit crearea universului, aș vrea să cunosc gândurile Lui din acele momente.

De câte ori contemplan frumusețea spirituală a Lui Dumnezeu pe undeva trăiesc câte ceva din afirmațiile acestui om, mă simt atât de finit în fața imensității divine.”

Un tânăr student la teologie îmi spunea:

„Dacă mănânci o felie dintr-un tort îți dai seama că este bun, nu trebuie să mănânci tot tortul pentru a afirma că este bun.

Tot așa este și cu ceea ce noi cunoaștem despre Dumnezeu, este puțin în comparație cu imensitatea și maiestatea Sa, însă prin intermediul acestei cunoașteri ne dăm seama că El este bun.”

Pentru a defini mai bine ceea ce vreau să exprim am să încerc cu ajutorul unui verset biblic:

*„Gustați și vedeți ce bun este Domnul!
Ferice de omul care se încrede în El!*

(Psalmul 34:8)

De-a lungul anilor am experimentat acest adevăr care mi-a adus mângâiere și speranță de asemenea forțe proaspete pentru a lupta de partea binelui. Personal nu cred că cineva în această viață va epuiza de explorat acest orizont al cunoașterii divine oricât vom aprofunda, mereu în fața noastră se va întinde un vast câmp al cunoașterii.

Nici cel mai mare teolog al tuturor timpurilor, apostolul Pavel după ce a explicat atât de profund măreția Lui Hristos a exclamat:

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei...,
Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

(1 Timotei 3:16)

Lev Nikolaevici Tolstoi folosea următoarea ilustrație pentru a explica cum înțelege el viața spirituală a unui creștin:

„Un om călătorește noaptea pe un drum având un felinar în mână, iar pe măsură ce merge lumina care o are îi descoperă de-a lungul drumului lucruri noi.”

Sunt pe deplin conștient că eternitatea va însemna o urcare pe treptele cunoașterii în orice domeniu, dar mai ales cred că dimensiunile vaste ale Planului de Mântuire se vor deschide în fața celor răscumpărați care vor fi umpluți de uimire și admirație.

*„Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos;
dar atunci, vom vedea față în față.
Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin,
așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”*

(2 Corinteni 13:12)

*„Și viața veșnică este aceasta:
să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat,
și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”*

(Evanghelia după Ioan 17:3)

Luptând în arena vieții

Citind câte ceva despre istoria imperiului roman, am rămas impresionat de o categorie de oameni ce trăiau în imperiu, și anume gladiatorii. Ei trebuiau să ofere un spectacol sângeros publicului roman. Proveneau din prizonierii de război ce erau instruiți în școlile de luptă pentru gladiatori. Am fost impresionat de faptul că intrau în arenă pentru a lupta având în față viața sau moartea.

În unele cazuri mai fericite puteau primi libertatea de la Cezarul roman. Destinul lor era tragic, viața lor foarte dură. Citind despre ceea ce se întâmpla în imperiu, m-am gândit cât de jos pot deceda oamenii atunci când au vieți de oameni în mâinile lor.

Analizând cu atenție tot ceea ce se întâmplă la ora actuală în această societate post modernă în care trăim, devin tot mai conștient că viața noastră se aseamănă cu o luptă într-o uriașă arenă a vieții.

Cel puțin din punct de vedere creștin, viața este un marș continuu și o luptă spirituală. Destinul gladiatorilor într-un anume sens devine și al nostru, avem în față viața veșnică sau moartea a doua.

*„Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii,
oamenii cei mai de pe urmă,
niște osândiți la moarte;
fiindcă am ajuns o priveliște
pentru lume, îngeri și oameni.”*

(1Corinteni 4-9)

Orice om este proprietatea lui Dumnezeu afirmă Biblia.

Însă există o diferență între omul ca proprietate a Sa, și un creștin ce a devenit un luptător pentru cauza Evangheliei. Trăim în mijlocul mării controversate dintre Hristos și Satana.

Marea întrebare este:

Cine stăpânește mintea noastră?

Zi de zi viața curge ca o apă lină sau tumultuoasă. Însă mă gândesc la oamenii ce zi de zi trec pe lângă mine, ne întâlnim pe străzile vieții și cine poate spune ce se petrece în mințile atâtor oameni. Poate lupte dure pentru a supraviețui, uneori mari dezamăgiri ce vin în urma confruntării marilor vise cu realitatea care uneori le năruie spulberându-le. Unii oameni luptă din greu pentru a rămâne de partea binelui, uneori clătinându-se sub apăsarea luptei interioare.

Vestea bună a Evangheliei este că fiecare om este proprietatea lui Dumnezeu. Însă avem nevoie să venim la El așa cum suntem pentru a fi salvați. Împăcați-vă cu Dumnezeu este mesajul mereu actual al Evangheliei. Iar acest lucru este posibil doar prin intermediul jertfei lui Hristos. Atunci putem experimenta vindecarea și restaurarea divină ce are ca rod viața veșnică. Apostolul Pavel ne scrie despre natura luptei în care luptătorii pentru cauza Evangheliei sunt angrenați.

*„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui,
ci împotriva căpeteniilor,
împotriva domniilor,
împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac,
împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”*

(Efeseni 6-12)

Meditând puțin la acest verset îmi dau seama că eu ca om, nu am nici o șansă de a aduce un cât de mic triumf cauzei Evangheliei. Însă unindu-mi ființa mea slabă cu Hristos devin un luptător puternic. A lupta de partea lui Dumnezeu în marea confruntare în care suntem prinși este o reală fericire iar mai presus de orice există acel sentiment al utilității, al faptului că în mod real faci ceva pentru oameni.

Doresc să aprofundez două declarații ale apostolului Pavel, pentru a deschide un orizont luminos a ceea ce înseamnă lupta creștină.

*„Luptă-te lupta cea bună a credinței;
apucă viața veșnică la care ai fost chemat,
și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire
înaintea multor martori.”*

(1Timotei 6-12)

Lupta cea bună a credinței înseamnă biruința eului, a naturii umane degenerate de păcat, a puterilor întunericului prin har. Atunci păcatul își pierde atracția de altădată, și începem să distingem frumusețile inestimabile ale Evangheliei. Ajungând în punctul în care cu iubire și plăcere să poți vesti Evanghelia și trăi în spiritul apostolilor.

A te angrena în această luptă a credinței înseamnă de asemenea și asumarea riscului de a fi învins de forțele ostile ale întunericului și a pierde marele premiu etern.

Însă un luptător din arena vieții, știe că trebuie să lupte cu armele luminii și să se prindă prin credință de Hristos, pentru a evita dezastrul spiritual.

Ce privește oferă această arenă a vieții în diferite părți ale lumii sunt oameni ce în sfera unde își desfășoară viața duc această luptă. Uneori cu căderi alteori obținând mari biruințe, conștienți fiind că trăim în timpul când biserica se află în faza ei luptătoare și va veni timpul când va intra în faza ei triumfătoare așa cum cartea Apocalipsei ne învață. În acest punct ar fi necesare mai multe explicații, însă las aceste explicații pentru un alt articol.

Înfruntând uneori neazuri, alteori având parte de împliniri, luptătorul din arena vieții nu trebuie să-și uite niciodată menirea sa, aceea de a fi un propovăduitor al Evangheliei și de a duce mereu lupta cea bună a credinței și nu o altă luptă.

Iar atunci în marea arenă a vieții vor fi ocazii în care oamenii vor afla că Dumnezeu îi iubește și le oferă eternitatea în dar.

O altă mare afirmație a apostolului Pavel se găsește în:

(2 Timotei 4:7):

*„M-am luptat lupta cea bună,
mi-am isprăvit alergarea,
am păzit credința.”*

În momentul când Pavel scria această declarație de credință era închis. Curând avea să moară ca martir, de fapt în secolul I nu numai gladiatorii intrau în arenă pentru a oferi un spectacol sângeros, ci și creștinii care mureau ca martiri arși de vii s-au aruncați pentru a fi sfâșiați de animalele sălbatice.

Pavel își acceptă locul în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Iar dacă lucrarea sa trebuie să se încheie cu moartea sa ca martir el este gata. Apoi el privind în urmă la alergarea sa pe străzile vieții, declară cu convingere absolută că a luptat lupta cea bună a credinței. Iar de acum îl așteaptă marele premiu etern.

Citind epistolele sale am înțeles că viața lui nu a fost deloc ușoară a întâmpinat necazuri, confruntări cu iudeii, suferințe, însă a predicat mereu cu pasiune Evanghelia iubindu-i pe oameni.

Contemplându-L pe Hristos a putut face a cea mare mărturisire de credință:

*„Călcați pe urmele mele
întrucât și eu calc pe urmele Lui Hristos.”*

Dimensiunile vaste ce se desprind din studiul epistolelor sale asupra unei teme ce mereu el a predicat-o și anume:

„Hristos în voi nădejdea slavei.”

De asemenea imensitatea adevărilor revelate în epistola către Romani ce au declanșat reforma protestantă. Mă refer în mod special la marele adevăr al îndreptării prin credință, la neprihănirea lui Hristos ce este așezată în contul nostru.

Ne-a învățat deasemenea de sfârșitul legii ceremoniale ce și-a găsit împlinirea la cruce. Apoi demonstrându-ne uimitoarea armonie dintre Legea morală și Evanghelie.

Însă cel mai mult m-au uimit dimensiunile vaste ale harului, ajungând la concluzia că ni s-a oferit tot harul în dar prin meritele Mântuitorului pentru a fi salvați. Totul scris la un nivel atât de înalt și profund. Ce mare a fost acest scriitor, acest luptător pentru cauza Evangheliei. Toate aceste scrieri fascinează, înobilează ființa umană.

Îmi dau seama că apostolul Pavel a luptat lupta cea bună, a alergat în viață cu un scop bine definit. A fost mare în Areopag în Atena când a putut sta de vorbă de la egal la egal cu cei mai mari gânditori și filozofi greci ai timpului.

Apoi în alte ocazii cu alte categorii de oameni a putut să-L predice cu patos pe Hristos cel răstignit pentru păcatele tuturor.

Marele alergător Pavel ne-a învățat că adevărata împlinire în viață se află doar în comuniunea cu Dumnezeu.

Mă fascinează modul cum am înțeles că mă iubește Dumnezeu prin prisma epistolelor marelui apostol al neamurilor.

Riscul pe care Hristos și la asumat atunci când s-a întrupat, El putea fi pierdut pentru veșnicie dar, a riscat din iubire pentru noi oamenii ce astăzi îi întoarcem atât de ușor spatele.

Cred că ceea ce umple cel mai tare ființa umană cu fericire este contemplarea iubirii lui Dumnezeu pentru noi demonstrată la Golgota. Doar această iubire poate reface chipul lui Dumnezeu în om.

Mulțumesc bunului Dumnezeu pentru minunata lucrare ce a făcut-o prin slujitorul Său, apostolul Pavel. Câtă lumină s-a revărsat în viețile atâtor oameni dornici de a cunoaște adevărul, și de a continua lupta cea bună a credinței, chiar dacă uneori alergarea creștină implică și suferință.

Iar acum Pavel doarme în țărâna pământului așteptând momentul învierii, care va avea loc la cea de a doua venire a lui Hristos.

Atunci Pavel se va ridica pentru a primi marele premiu etern. Luptătorul cel trudit a murit fără să vadă marele triumf final al Evangheliei.

Doar ne-a scris asigurându-ne că binele va triumfa.

Însă în ziua învierii se va bucura de biruința totală a lui Hristos asupra Satanei. Împărăția harului și a slavei va triumfa este vestea cea bună a epistolelor sale și a întregii Biblii.

Răul și nedreptatea nu vor domina la nesfârșit omenirea, ci se va instaura pe pământ împărăția lui Mesia, prezisă de profeți.

Mai presus de dragostea umană

Până la vârsta de douăzeci de ani citeam cam orice carte îmi cădea în mână, împins fiind de pasiunea de a citi și a pătrunde în fascinanta lume a cărților. Într-o zi, am găsit la o bibliotecă o ediție a Noului Testament, și am început să o citesc, având totuși un sentiment că acea carte era mai deosebită decât toate celelalte cărți, ce eu până atunci le citisem.

La început nu înțelegeam mai nimic, și mi se părea o carte greoaie, eram chiar hotărât să renunț la lectura acelei cărți, însă după un timp am simțit din nou o atracție către acea carte.

Pe măsură ce mă afundam din nou în lectura Noului Testament, am început să discern imagini cu Iisus vindecându-i pe cei bolnavi, propovăduindu-le Evanghelia, sau făcând diferite minuni.

Am început să descopăr pe atunci un lucru surprinzător pentru mine, și anume, faptul că Dumnezeu îi iubea pe oameni, și că de fapt pe paginile celor patru Evanghelii era descrisă povestea iubirii lui Dumnezeu către neamul omenesc.

Nu credeam pe atunci, că o carte chiar dacă era vorba de Noul Testament, ar putea să-mi schimbe gândirea și planurile mele de viitor, și totuși cu mine așa avea să se întâmple.

Și acum îmi amintesc de surpriza ce am avut-o când am ajuns la marele adevăr revelat de apostolul Ioan în prima sa epistolă:

*„Cine nu iubește, n-a cunoscut, pe Dumnezeu;
pentru că Dumnezeu este dragoste.
Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu,
ci în faptul că El ne-a iubit pe noi,
și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire
pentru păcatele noastre.”*

(1 Ioan 4:8,10)

Pe atunci, animat fiind de dorința de a cunoaște mai mult, începusem să caut și să citesc și alte cărți religioase ce mă ajutau oarecum la înțelegerea Sfințelor Scripturi.

Dar faptul că esența religiei era iubirea, nu crezusem niciodată că ar fi fost posibil așa ceva, îmi imaginaseam întotdeauna religia ca pe un set de reguli, sau norme de conduită morală.

Dar nu știusem faptul că Biblia cuprindea cea mai frumoasă poveste de dragoste. O, câtă bucurie mi-a adus în acele momente ale vieții mele contemplarea iubirii agape, a acelei iubiri ce se jertfește pentru ceilalți.

Atunci am început să înțeleg Golgota într-o lumină nouă, mult mai profundă, dimensiuni noi pe care nici nu le bănuiam, au început să se deschidă în fața ochilor mei. Iubirea divină m-a atins, și ochii minții mele au început să vadă frumusețea iubirii lui Dumnezeu atât de mareș reprezentată în viața și caracterul lui Iisus Hristos.

De-a lungul anilor, am continuat să citesc cărți dar mult mai selectiv decât în anii tinereții. Aplecându-mă asupra unor cărți religioase, am înțeles că Dumnezeu pe lângă alte atribute ce le are, posedă două mari atribute și anume: iubirea și dreptatea.

Este greu pentru mintea noastră să conceapă cum este posibil ca aceste două atribute să coexiste în deplină armonie în caracterul lui Dumnezeu. Am observat că unii oameni religioși au o mare problemă în a înțelege acest adevăr, și anume, ori sunt înclinați să proclame sus și tare doar iubirea, ori dreptatea.

Ca oameni, având o inimă oscilantă înclinăm ușor spre extreme.

Puțini oameni am întâlnit ce dau dovadă de echilibru în gândire și în viața lor spirituală, și pot înțelege și trăi armonia ce există între dreptate și milă, adică între Legea morală și Evanghelie.

Îmi aduc aminte de o întâmplare petrecută cu ani în urmă.

Eram în Valencia, cu un prieten într-un parc pe o bancă și discutam anumite probleme de care eram frământați.

La un moment dat ne-a înconjurat un grup de oameni din America de sud, și au început să ne vorbească despre dragostea lui Dumnezeu.

Îmi aduc aminte că o tânără mulțră s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă cunosc iubirea lui Iisus.

Era într-adevăr ceva minunat ce acei oameni încercau să ne transmită, dar prietenul meu se indignă pe acei oameni reproșându-le faptul că dacă înțelegeau în parte Evanghelia, de ce nu puteau înțelege și adevărul că Legea morală nu fusese abolită la cruce.

Acei oameni au rămas uimiți pentru că noi le prezentam adevărul despre perpetuitatea legii lui Dumnezeu, ei credeau că tot ce contează este doar harul, și într-adevăr harul are o mare însemnătate în cadrul Planului de Mântuire.

Dacă privim la tot ceea ce Iisus a predicat, ne dăm seama că în tot ceea ce El a spus primează iubirea lui Dumnezeu, și se pare că aceasta a fost tema Sa preferată. Însă pe de altă parte, Iisus ne-a învățat că preceptele Legii morale rămân valabile și au o mare însemnătate în viața creștinului. În grandioasa predică de pe muntele fericirilor, El a aprofundat aceste precepte arătându-le însemnătatea. Spurgeon a scris o carte intitulată „Perpetuitatea legii lui Dumnezeu” prin care într-un mod foarte explicit ne arată armonia dintre Lege și Evanghelie ce reiese de pe paginile Noului Testament.

De aceea Dumnezeu ne invită să căutăm să cunoaștem acest adevăr folositor nouă tuturor.

Mai presus de dragostea umană este iubirea lui Dumnezeu, pentru că există un contrast uriaș în felul cum iubim noi oamenii și cum iubește Dumnezeu. Marea majoritate a oamenilor își desfășoară viața în dimensiunea iubirii pământești, și în cea erotică atât de mult elogiată și promovată în timpurile noastre.

De asemenea, există oameni ce au o înțelegere intelectuală a iubirii agape, dar puțini sunt cei ce lasă ca această iubire a cărei definiție la modul cel mai sublim este Golgota, să le transforme viața.

Puțini oameni am întâlnit în viață ce se lasă modelați în ființa lor interioară de dragostea agape. De mici și până îmbătrânim lumea ne învață să iubim cu o dragoste umană brăzdată de egoism.

Un bărbat își iubește soția cât timp aceasta îi este credincioasă, însă dacă îl înșală iubirea acelui om, uneori se transformă în cruzime, devenind răzbunător.

Un tată își iubește copilul atât timp cât copilul îi îndeplinește așteptările, sau îl ascultă, iar în momentul când îl face de răs și copilul lui se poartă necuviincios, de multe ori chiar și iubirea părintească se schimbă. Uneori și cei mai buni prieteni ce sau iubit și respectat ani de-a rândul, se pot înstrăina unul de altul, ba mai mult de atât, în unele cazuri pot deveni chiar dușmani.

Toate aceste lucruri se întâmplă pentru că așa știm să iubim noi oamenii, rănindu-ne unii pe alții. Inima noastră este atât de aplecată spre trădare, și doar când puțină noastră iubire pământească se contopește în iubirea divină învățăm și noi să iubim.

În Evanghelia după Ioan 13-1 ni se spune:

*„Înainte de praznicul Paștilor,
Iisus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul
să plece din lumea aceasta la Tatăl,
și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume,
i-a iubit până la capăt.”*

Acest verset se referă la ucenici, care aveau să fie slabi în credință atunci când aveau să-L vadă răstignit între doi tâlhari.

Ba mai mult de atât, doi dintre ei Petru și Iuda aveau să-L trădeze și în ciuda tuturor acestor lucruri Iisus i-a iubit și avea să-i iubească până la capăt, în ciuda imperfecțiunilor lor și a lipsei de credință de care au dat dovadă în unele situații.

Doresc să menționez că de la Geneza unde ni se oferă prima făgăduință mesianică și până la Apocalipsa ni se vorbește despre iubirea lui Dumnezeu. Ilustrată prin modul cum El i-a tratat pe patriarhi, sau prin intermediul legii ceremoniale ce nu era altceva decât o școală didactică ce arăta spre Golgota, ori prin exodul evreilor și intrarea lor în țara promisă.

De asemenea, această iubire s-a manifestat prin profeții Vechiului Testament ce adresau solii poporului Israel și neamurilor.

Dar modul cel mai relevant prin care iubirea lui Dumnezeu s-a manifestat în istoria omenirii, este prin întruparea, viața, și sacrificiul lui Hristos.

Înțeleg de aici că natura lui Dumnezeu este dragoste, deși la El totul este împletit cu dreptate. Am încercat în aceste rânduri să scriu câte ceva despre iubirea agape, dar îmi dau seama că în realitate nu am reușit decât să deschid un orizont fascinant din punct de vedere spiritual ce merită explorat.

Mai presus de dragostea umană, este iubirea lui Dumnezeu revelată nouă oamenilor, pe paginile Sfintelor Scripturi în cea mai frumoasă poveste de dragoste scrisă și exemplificată vreodată. Deci să căutăm să pătrundem înțelesul ei măreț și anume:

„Dumnezeu este iubire”.

Mai presus de puterea umană

Există anumite situații în viață prin care atunci când trecem simțim la un moment dat că puterea noastră de a face față anumitor probleme pur și simplu se epuizează, ajunge la limită.

Simțim în acele momente că nu mai putem lupta pentru a merge mai departe. Fiecare om are problemele lui, iar chiar dacă uneori ne luptăm cu aceleași probleme ca și alții, fiecare dintre noi reacționăm diferit, pentru că fiecare om este un unicat.

Tot mai mult în ultimul timp văd și aud drame ce inundă viețile oamenilor, precum boli, dureri fizice, sau sufletești.

Sunt oameni ce muncesc muncă brută cu durere zi de zi și nu se pot opri pentru a se trata pentru că de moment pentru ei ar însemna dezastru material. Au membrii ai familiei în spate ce sunt întreținuți de ei așa că ei trebuie să continue zi de zi cu munca lor.

Elie Wiesel spunea că unii oameni călătoresc prin viață cu suferințele lor tainice neștiute de nimeni iar suferința devine un tovarăș de drum nedorit.

Elie Wiesel

NOAPTEA

Dramele umane pot îmbrăca atâtea forme precum consecințele divorțului sau a pierderii prin moarte a partenerului de viață, lipsă de perspective materiale, pentru prezent și viitor.

Ori mergi la medic și constăți că ai cancer și simți atunci că toată puterea ta de a face față unei asemenea situații este foarte slabă.

Ba mai mult te prăbușești sub greutatea descurajării ce îți împovărează sufletul. De asemenea uneori mari eșecuri spirituale rod precum cancerul puterile vitale ale sufletului.

Dar ca să fiu și mai clar uneori anumite dependențe subjugă cu cruzime ființa umană, despovărând-o de tot ce e frumos și nobil.

Cei de făcut atunci când puterea umană este la limită?

Când simțim că greu am dus povara zilei de astăzi iar mâine știm că vor veni probleme mult mai mari și pur și simplu stăm în fața lor și suntem pe deplin conștienți că sunt prea mari pentru puterea și capacitatea noastră de a le rezolva și gestiona.

Iar acel gând sinistru al dezastrului iminent ne înfășoară cu rapiditate tăindu-ne orice firicel de speranță ce mai pulsează în ființa noastră. În astfel de situații există în opinia mea doar două alternative fie să ne prăbușim sub greutatea poverilor sau să ridicăm ochii spre ceruri înălțând o rugăciune spre tronul Celui Veșnic.

Doresc în cadrul acestui articol să pătrund în inima câtorva versete din cartea profetului Zaharia.

Am convingerea că aprofundarea acestor gânduri inspirate va aduce tuturor celor suferinzi, speranță și putere pentru a sta în picioare și a rezolva situații dificile.

Dar mai presus de orice, puterea lui Iisus Hristos se va pogori în ființele celor extenuați și slăbiți oferindu-le noi puteri de a lupta până la capăt. Iar uneori în funcție de fiecare persoană și de planul lui Dumnezeu cu fiecare dintre noi pot veni mari izbăviri din partea cerului. Încât uneori stai în fața a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine și nu îți vine să crezi că lucruri atât de minunate au fost făcute doar pentru tine.

„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.

Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie.

Atunci se spunea printre neamuri:

„Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”

Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie.

(Psalmul 126-1;3)

În cartea profetului Zaharia stă scris:

„Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis:

„Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel:

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!

Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel?

Te vei preface într-un loc șes.

El va pune piatra cea mai însemnată în vârful templului, în mijlocul strigătelor de:

„Îndurare, îndurare cu ea!”

Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Mâinile lui Zorobabel au întemeiat casa aceasta, și tot mâinile lui o vor și isprăvi;

și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi.

Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe?”

(Zaharia 4;6,7,10.)

Pe timpul profetului Zaharia conducătorul spiritual al națiunii iudaice era marele preot Iosua despre care ni se spune în capitolul 3 al acestei cărți.

Însă din punct de vedere administrativ și politic cel puțin pentru o vreme conducătorul iudeilor a fost Zorobabel.

Circumstanțele cu care el și iudeii de atunci se confruntau erau destul de grele.

De curând întorși din exilul babilonian erau angrenați la rezidirea Ierusalimului și a templului.

Aveau piedici din toate părțile iar uneori aveau impresia că începurile lor erau foarte slabe.

Resursele ce le aveau se epuizau repede și de asemenea puterea lor umană slăbea pe zi ce trecea. Iar Zorobabel se clătina sub povara responsabilității cu care fusese onorat.

Însă prin profetul Zaharia Dumnezeu i-a trimis un mesaj lui și ziditorilor de atunci.

Acel mesaj era încununat cu acele minunate cuvinte:

*„Lucrul acesta nu se va face
nici prin putere, nici prin tărie
ci prin Duhul Meu...”*

Erau cuvinte de speranță pentru lucrătorii îngreunați de povara acelei mărețe lucrări. Prin imensa putere a lui Dumnezeu ei au putut termina rezidirea Ierusalimului și a templului.

Iar atunci când templul a fost terminat unii dintre iudei se bucurau foarte mult, în schimb alții mai în vârstă plâneau pentru că văzuseră grandetea primului templu, cel construit de Solomon, și li se părea că cel de-al doilea era inferior primului.

Însă Dumnezeu în acel context le transmite un alt mesaj spunându-le că slava celui de-al doilea templu va fi mai mare ca a primului.

Acel mesaj i-a surprins pe unii dintre iudei, neînțelegând ce adevăr spiritual dorea să le transmită Dumnezeu.

Însă la timpul hotărât de providența divină atunci când Iisus din Nazaret ce era și este Dumnezeu în mod deplin, și om în mod deplin, a intrat în acel templu predicând și vindecând cu adevărat în acel moment slava celui de-al doilea templu era mai mare ca a primului.

Un pictor a pictat un tablou interesant ce arăta planeta pământ așa cum se vede în univers. Iar într-un loc pe pământ în tabloul lui se văd oameni plecați în rugăciune, iar undeva deasupra planetei noastre în universul vast era pictat Iisus Hristos îmbrăcat în acele impresionante veșminte cu care se îmbrăca marele preot în vremurile biblice.

Adevărul pe care pictorul dorea să ni-l transmită prin acel tablou, este faptul că nu suntem singuri în univers și că rugăciunile noastre sunt ascultate de Cineva care este Infinit în înțelepciune și ne va trimite ajutorul de care avem nevoie la vremea potrivită.

Același adevăr ni-l transmite și apostolul Pavel în următoarele versete din cartea Evrei:

*„Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat,
care a străbătut cerurile
pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu
să rămânem tari în mărturisirea noastră.
Căci n-avem un Mare Preot
care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre;
ci unul care în toate lucrurile
a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.
Să ne apropiem dar
cu deplină încredere de scaunul harului,
ca să căpătăm îndurare și să găsim har,
pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.*

(Evrei 4;14,15,16.)

Există o promisiune divină pe care apostolul Pavel tot în aceeași carte Evrei, o redă și anume: „...căci El însuși a zis:

*„Nicidecum n-am să te las,
cu nici un chip nu te voi părăsi.”*

(Evrei 13-5)

Aici i se promite fiecărui om ce își pune încrederea în Dumnezeu că nu va fi abandonat în fața bătăliilor vieții, indiferent cât de mari sunt furtunile ce vin peste el. Sau chiar dacă prietenii îngroziți de necazurile prin care uneori trecem ne vor abandona, ori poate că au făcut tot ce au putut ca oameni și simt că ei nu pot face mai mult.

Însă aici ni se promite că Dumnezeu nu va abandona ființa umană împovărată de probleme, ci prezența tainică, nevăzută, a Divinității se va coborî în viața și inima celui îndurerat și încercat la extrem, atingându-i în mod delicat inima și înviorându-l pentru a putea merge înaintea purtând bătăliile vieții de care orice om are parte.

Mesajul ce se desprinde din aceste câteva gânduri din cartea profetului Zaharia pe care le-am consemnat în cadrul acestui articol este un mesaj de speranță pentru toți cei lipsiți de un orizont luminos în această viață.

Vestea bună este că în mijlocul problemelor, atunci când omul apăsător de greutatea numai vede decât dezastrul iminent, puterea infinită a lui Dumnezeu poate aduce vindecare și deschide un nou drum pe care se poate pași ca pe timpurile lui Moise când Dumnezeu a oferit poporului asuprit și urmărit de Faraon un drum prin mijlocul Mării Roșii.

Oare atunci când dureri și probleme ne inundă viața și sufletul de ce să ne prăbușim sub greutatea lor? Putem avea parte dacă dorim de izbăvire și mângâiere divină.

Apostolul Pavel ne redă atât de frumos acest adevăr încât eu personal rămân mut de uimire în fața imaginii lui Dumnezeu pe care apostolul ne-o conturează în următoarele versete:

*„Binecuvântat să fie Dumnezeu,
Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos
Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri,
care ne mângâie în toate necazurile noastre,
pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine
suntem mângâiați de Dumnezeu,
să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!*

(2 Corinteni 1; 3-5)

Putem contempla în mijlocul necazurilor ce uneori ne lovesc, acest tablou ce ne este conturat în aceste versete biblice.

În care Dumnezeu ne este înfățișat ca cel ce ne mângâie și alină durerile noastre. De asemenea când nenorocirile vin peste noi să medităm la promisiunile ce le găsim din abundență în Cartea Cărților și să cerem ajutor Celui ce este Infinit în înțelepciune și ne poate oferi ajutor la vreme de nevoie.

Mai presus de răutatea umană

De-a lungul secolelor răsună până la noi astăzi îndemnul marelui apostol Pavel:

*„Nu te lăsa biruit de rău,
ci biruiește răul prin bine.”*

(Romani 12-21)

Apostolul scrie acest îndemn, fascinat fiind de învățătura lui Iisus de a ne iubi dușmanii și a răsplăti răul cu bine.

Din perspectiva umană acest lucru nu este deloc ușor, și Pavel știa acest lucru, mai ales că el a trăit pe timpul imperiului roman.

Viața pe atunci pentru oamenii de rând, nu era deloc ușoară, ba mai mult de atât, aceste învățături ale lui Iisus din predica de pe munte, i-au uimit pe contemporanii Săi care pur și simplu nu puteau înțelege că trebuiau să răspundă cu iubire în fața asupritorilor.

În zilele noastre, lumea în care trăim ne asediază cu influențe teribile spre a face rău, și a ne modela inima cu răutate.

Oare mai vedem astăzi oameni a căror viață reflectă bunătate creștină? Împăratul Solomon a scris pe vremuri în cartea Proverbe, citez din memorie:

„Ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui.”

Nu te lăsa biruit de rău, înțeleg de aici că există în lupta creștină o parte a omului ce trebuie să aleagă între bine și rău.

A ne contopi voința noastră oscilantă cu iubirea divină, pentru a putea iubi și a trece de la răutate la o autentică bunătate creștină, este la îndemâna noastră a tuturor.

Unii comentatori ai Sfințelor Scripturi, folosesc o ilustrație foarte interesantă pentru a ne face să înțelegem cât de importantă este alegerea omului în cadrul mării lupte dintre bine și rău.

Ei spun că păcatul pândește la ușa inimii omenești, asemenea unei fiare sălbatice ce atunci când i se deschide ușa pătrunde pentru a distruge tot ce este nobil în ființa umană.

În marea luptă creștină, după cum am mai afirmat, există o parte a omului pe care Dumnezeu nu o va face niciodată în locul omului și anume, alegerea și dorința omului de a conlucra cu El în vederea înfăptuirii binelui.

A nu fi biruit de rău, într-o lume ce ne asediază cu influențe nefaste, este o minune a harului. De asemenea, a răspunde la rău cu iubire creștină este posibil doar prin Hristos.

Iisus a enunțat într-un mod impresionant acest lucru:

*„Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor.
Fiți dar înțelepți ca șerpui, și fără răutate ca porumbeii.”*

(Matei 10-16)

El a dorit să ne învețe, că pătrunși fiind de spiritul Său, să avem aceea agerime a șarpelui, nu însă și alte caracteristici ale șarpelui precum viclenia. Apoi a continuat și fără răutate ca porumbeii, asta însemnând curăție de inimă și aspirația de a fi la nivelul idealurilor Sale. Ne-a oferit o lecție despre ceea ce înseamnă simplitatea creștină. Să trăim fără răutate este posibil atunci când realizăm ceea ce [Martin Luther](#) îi spunea unui prieten de-al său:

„Învată astăzi că ai nevoie de Hristos.”

În fiecare zi a vieții noastre, când alegem să umblăm cu Hristos, răul din jurul nostru sau din natura noastră decăzută, nu ne poate învinge, pentru că puterea Sa minunată ne va izbăvi.

În aceeași Epistolă către Romani, apostolul Pavel ne scrie:

*„...fiți înțelepți în ce privește binele,
și proști în ce privește răul.”*

(Romani 16-19)

A fi înțelepți în ce privește binele, înseamnă ca mereu să cercetăm Sfintele Scripturi pentru a descoperi voia lui Dumnezeu pentru noi. Și mai presus de orice, să primim înțelepciunea ce se coboară de sus de la Dumnezeu. Iar a fi proști în ceea ce privește răul, înseamnă a umbla pe calea vieții fără perversitate morală.

Și chiar dacă acest conglomerat de bine și rău din care este clădită inima noastră ne duce la o luptă agonizantă cu păcatul, trebuie să nu cedăm pentru a înfăptui răul, ci să alergăm la Hristos pentru a primi harul Său izbăvitor.

Într-o lume a răutății, având o natură degenerată de păcat, putem înfăptui binele și putem reflecta bunătate creștină în contrast cu răutatea existentă în jurul nostru.

Este o chemare la a urca pe o treaptă mai înaltă în experiența creștină. Apostolul Pavel, l-a contemplat pe Hristos și de aceea a putut să trăiască la un nivel atât de înalt din punct de vedere spiritual.

De aceea el a și declarat:

*„Călcați pe urmele mele,
întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.”*

(1Corinteni 11-1)

Marea noastră nevoie este ca voința noastră oscilantă între a alege binele sau răul, să o așezăm în mâinile lui Hristos.

În această privință, marele apostol în Epistola către Filipeni ne-a scris:

*„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi,
și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.”*

(Filipeni 2-13)

Din acest verset putem înțelege că atunci când ne deschidem inimile în fața harului, Dumnezeu lucrează în chip minunat în noi. Iar voința noastră slabă în atingere cu puterea Sa, este transformată și devine puternică. Și atunci putem să înfăptuim binele, și să nu ne lăsăm biruiți de răul ce abundă în lumea noastră.

Mai presus de răutatea umană este harul lui Hristos ce ne atinge inimile, și ne înalță peste ticăloșia naturii noastre. Iar în lupta dintre firesc și duhovnicesc ce se dă în noi putem ieși biruitori.

„Pot totul în Hristos care mă întărește.”

(Filipeni 4-13)

Mai presus de cunoașterea umană

În ultimul timp privesc atent la tot ceea ce se întâmplă în lumea noastră, încercând să pătrund sensul tuturor lucrurilor.

Și ajung la concluzia că toată alergarea noastră se desfășoară pe o cale greșită, și că adevăratul sens al vieții umane este cu totul altul.

Iar tot ceea ce realizăm ca să ne lăudăm unii față de alții, la sfârșit de cale, se va preface într-o pulbere a uitării.

Și lucrul acesta se întâmplă fie la nivel individual, sau dacă răsfoim filele istoriei constatăm că s-a întâmplat și la nivelul marilor imperii ce sau derulat pe fața pământului, pline de puterea cu care au subjugat popoare întregi, ca apoi să se prăbușească cu tot fastul lor lăsând doar urme în istorie, uneori destul de vagi.

Mă uit la națiunile puternice ale timpurilor noastre ce pot decima țări din punct de vedere economic, și strămuta popoare ce de mii de ani erau așezate pe un loc anume, și mă întreb:

Oare în dreptul lor istoria nu se va repeta asemenea marilor imperii ce au apus în trecutul îndepărtat?

Profetul Ieremia, într-un grandios pasaj ne invită să medităm la câteva lucruri ce se întind dincolo de fala și fastul puterii omenești:

„Așa vorbește Domnul:

*„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui,
cel tare să nu se laude cu tăria lui,
bogatul să nu se laude cu bogăția lui.*

*Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere
și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul,
care fac milă, judecată și dreptate pe pământ!
Căci în acestea găsesc plăcere Eu,
zice Domnul.”*

(Ieremia 9:23-24)

În aceste versete ni se prezintă cum stau lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu. Sau mai bine zis, dincolo de înțelepciunea și tăria umană tronează Dumnezeu. Trăim timpuri în care omul ce are avuții se făleşte tot mai mult în fața semenilor săi, disprețuindu-i pe cei sărmani ce nu au o bună situație materială. De asemenea, în aceste timpuri înțelepciunea umană este foarte mult elogiată.

Apoi sunt oameni ce datorită poziției lor sociale se simt tari, și pot călca peste cei slabi pentru aș atinge scopurile lor.

Cei ce au anumite relații în ziua de astăzi se simt puternici. Și toate aceste lucruri se întâmplă la nivel individual, și de asemenea la nivelul marilor națiuni ale planetei, care își permit ca din punct de vedere economic, militar și politic, să coordoneze destinele altor popoare mai slabe.

Lumea în care trăim se află într-o contradicție totală cu standardele divine, și mai mult de atât cei slabi sunt striviți de cei ce beneficiază de bani și putere.

Profetul Ieremia ne spune că omul nu trebuie să se laude cu înțelepciunea sa, cu tăria sau bogăția sa, pentru că o astfel de atitudine îi displace lui Dumnezeu. Deși se pare că în natura noastră există această tendință de a ne lăuda cu tot ceea ce avem mai mult decât semenii noștri ce sunt mai puțin privilegiați decât noi, și să-i privim cu invidie pe cei ce se află pe o treaptă mai înaltă decât noi în societate.

Bogații acestei lumi sunt avertizați prin aceste gânduri exprimate de profet, să nu aibă o atitudine plină de laudă ca urmare a faptului că în această viață au dobândit anumite valori materiale.

Și au cumva impresia că paradisul lor economic nu se va prăbuși niciodată. Însă viața ne învață că au existat atâtea situații când astfel de oameni au ajuns la ruină.

Din perspectiva biblică, posesiunile materiale au însemnat mai întotdeauna o mare responsabilitate pentru cel ce le-a avut.

Pentru că în viziunea lui Dumnezeu un om bogat trebuie să ofere celor în nevoie.

Iar Iisus în una din parabolele sale, ne spune povestea unui om bogat a cărui țarină rodise foarte mult, și ca drept urmare în loc să compartă cu cei nevoiași, a decis că trebuie să-și construiască alte grânare mai mari pentru a putea depozita și păstra totul pentru el. Cu scopul de a mânca, bea, și a se veseli, fără ai păsa de suferința oamenilor sărmani din jurul său. În această parabolă ne este prezentată o viață umană axată pe iubirea de sine, vedem egoismul uman dus până la extrem. Interesante sunt cuvintele cu care parabola se încheie, ca un avertisment adresat tuturor ce au acumulat bogății, și doresc să le folosească doar în scopuri egoiste.

*„...Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul;
și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?
Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el,
și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.”*

(Evanghelia după Luca 12:20-21)

Sunt diferite motivele pentru care nouă ne place să ne lăudăm, și să ne credem superiori în fața unora dintre semenii noștri. Dar pasajul biblic ne spune că Dumnezeu aprobă doar un singur mod de a ne lăuda în fața semenilor noștri, și anume, să ne lăudăm că îl cunoaștem pe Dumnezeu. Și să vorbim oamenilor nu cu aroganță spirituală despre lucrurile sfinte, ci cu smerenie, îndreptându-i spre izvoarele vieții. Ideea exprimată aici despre Dumnezeu care face milă, este de fapt dezvoltarea dimensiunii dragostei agape. Mai precis, ne este revelat modul cum Dumnezeu ne tratează pe noi oamenii păcătoși cu iubire, și niciodată cu asprime și răutate, așa cum suntem obișnuiți noi oamenii să ne tratăm unii pe alții. Dragostea lui Dumnezeu pentru o lume păcătoasă și afundată în răutate este o temă ce merită aprofundată. Ce minunat este atunci când începem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-i oferim toată lauda ce i se cuvine!

Doar ajunși în acest punct, viața noastră are un scop, și simțim cu adevărat bucuria de a trăi. Despre beneficiile cunoașterii lui Dumnezeu ne-a vorbit și Iisus atrăgându-ne atenția la un lucru foarte important ce derivă din această cunoaștere, și anume:

*„Și viața veșnică este aceasta:
să Te cunoască pe Tine,
singurul Dumnezeu adevărat,
și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”*

(Evanghelia după Ioan 17-3)

Iisus ne spune că viața veșnică este să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin intermediul Său, pentru că El este Fiul lui Dumnezeu ce l-a reprezentat în lumea noastră.

Adevărul este că suntem mântuiți prin har, pe baza jertfei lui Hristos, însă să nu uităm că veșnicia înseamnă și contemplarea caracterului lui Dumnezeu ce începe din această viață.

Oare câți oameni mai caută astăzi această cunoaștere a lui Dumnezeu? Și câți dintre noi mai suntem fascinați de persoana și învățăturile lui Iisus descoperite în Evangheliile?

Trăim timpuri în care lumea este preocupată de inteligența artificială. Și ni se spune că în curând roboții vor înlocui omul în multe activități cotidiene, și astfel viața umană va suferi drastice schimbări. Iar unii oameni au un mare entuziasm pentru așa ceva, și cred într-un viitor strălucit al omenirii datorită acestor mari schimbări în viața omului. Însă fericirea eternă, omul nu și-o poate găsi decât în Iisus Hristos, pentru că inima omenească în nimic nu își găsește o mai mare fericire decât în comuniunea cu Cel ce a creat-o.

Atunci când dragostea lui Dumnezeu se revarsă în inimile noastre, simțim cu adevărat cât de minunat este să fim oameni, și să-i iubim la rândul nostru pe semenii noștri. Descoperirile științifice ce au făcut viața omului mai plăcută vin de la Dumnezeu.

Tot ce a distrus chipul lui Dumnezeu în om, și a adus nenorocire vine din partea Celui rău. Nu doresc să afirm prin asta că uneori judecățile lui Dumnezeu nu au căzut peste oameni acolo unde sau depășit limitele îndurării divine. Sau că Dumnezeu nu-l pedepsește pe om după cum afirmă unii, însă aceasta este o temă ce merită o dezbatere mai pe larg și pe care nu am de gând să o dezvolt în cadrul acestui eseu.

În vremurile noastre, răul pare să triumfe, dar să nu uităm că Dumnezeu promite să aducă judecata și dreptatea Sa, la final pe pământ, iar îngerii Săi încă țin lucrurile sub control pentru ca pe planeta pământ să nu se instaureze un haos total, și să nu ne distrugem unii pe alții prin războaie interminabile.

Dumnezeu încă își mai urmărește scopul său de veacuri cu omul, și anume, propovăduirea Evangheliei Sale oricărui locuitor al planetei pământ, pentru că lumea întregă are o uriașă nevoie de Vestea Bună a mântuirii. Ar fi nespus de frumos dacă am putea înțelege cu toții, că ceea ce ar trebui să primeze în viața noastră este cunoașterea lui Dumnezeu. Iar toate celelalte lucruri ar trebui să fie secundare, indiferent cât de importante ni se par că sunt. Pentru că în final, ceea ce va conta cu adevărat este dacă vom avea parte de eternitatea oferită în dar prin Hristos.

Fragilitatea vieții umane

Pe când aveam douăzeci de ani îmi făcusem un obicei cam ciudat și anume luam câte o carte de la bibliotecă, apoi mergeam la mormântul tatălui meu, unde era un cireș mare iar la umbra sa aveam o bancă. În acel loc am citit câțiva autori interesanți, ceea ce îmi plăcea în acel loc era faptul că aveam liniște.

Însă într-o dimineață ceva m-a tulburat. Veneam ca de obicei la locul meu de lectură pe o cărare ce șerpuia printre morminte, când atenția mi-a fost atrasă de o groapă făcută recent probabil că cineva urma să fie îngropat în acea zi. M-am apropiat de marginea gropii și am privit în interiorul gropii gândindu-mă:

Cum asta e tot?

Aici se termină toată alergarea și frământarea pe care omul o are cât trăiește. Deci trupul neînsuflețit al omului este pus în groapă apoi se pune pământ și gata. Însă unde sunt visele sale, aspirațiile sale?

Ceva în mine se revolta, simțeam flacăra vieții arzând cu putere în mine la cei douăzeci de ani ai mei. Iubeam viața, doream să trăiesc, am înțeles de ce Tolstoi fusese așa de îngrozit de moarte.

Am privit apoi acel cer senin de vară plin de acea culoare albastră pe care nu te mai saturi să o privești, simțeam razele de soare încălzindu-mi corpul vedeam de asemenea soarele plin de maiestate strălucind pe cer în acea dimineață. Iar la orizont în depărtare se vedea orașul, freamătul și lupta unei noi zile, oamenii mișunau precum furnicile avântându-se în necunoscutul unei noi zile.

Mi-am pus trei întrebări și anume:

„Cine suntem?

De unde venim?

Încotr-o ne îndreptăm?”

Am căutat în mintea mea răspunsuri la aceste întrebări din cărțile pe care pe atunci le citisem însă nu le aveam.

Doar vagi idei ce nu îți ofereau decât câteva mici licăriri despre ce ar putea fi după moarte.

Însă gândurile mi s-au oprit la o carte pe care începusem să o citesc pe atunci și anume Noul Testament, acolo într-adevăr se afirma cu certitudine că prin intermediul jertfei lui Hristos orice om putea avea viața veșnică dacă bineînțeles, îndeplinea condițiile atât de clar scrise în carte.

Așezându-mă pe acea bancă la umbra cireșului am căzut pe gânduri și nu mai aveam chef de citit. Uitându-mă la mormintele din jurul meu m-am gândit la faptul că în fiecare mormânt zace o viață ce s-a frânt în ghearele morții. „Poate au fost oameni de rând ce acum se odihnesc în aceste morminte, au avut și ei în viața lor bucurii, visuri, realizări, unii au gustat din plin viața așa cum este mai frumoasă, un loc de muncă, relații de familie, o casă, probabil că apoi și partea cealaltă a amărăciunii vieții până ce moartea i-a surprins.

Unii au trăit ca intelectuali lucrând și luminând calea altora, în domeniile unde și-au desfășurat activitatea până ce moartea i-a surprins. Apoi se mai odihnesc în țărână oameni ce în timpul cât au trăit au fost foarte necăjiți, loviți de necazuri.

Însă a existat și există și azi, acea categorie de oameni ce au călcat în picioare toate legile divine și umane alergând pe străzile vieții plini de perversitate morală. Însă au câștigat cu adevărat doar cei ce fiind în viață au crezut în Dumnezeu și au murit având în inimile lor promisiunea divină că la cea de a doua venire a Lui Hristos vor învia și vor primi viața veșnică.

Acești oameni au trăit cu această speranță iar când clipa morții s-a apropiat au putut să o înfrunte cu ajutorul Bunului Dumnezeu.

TURGHENIEV

Părinți și copii

BIBLIOTECA
PENTRU TOTI

În cartea sa, „Părinți și copii” scriitorul rus Ivan Sergheevici Turgheniev a pus următoarele cuvinte în gura unui personaj:

„Viața fiecărui om atârnă de un fir de păr, o prăpastie fără fund i se poate căsca la picioare în orice clipă, iar el își mai născocoște și singur tot soiul de neplăceri și își otrăvește singur existența.”

*„Cum se îndură un tată de copiii lui,
așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El.
Căci El știe din ce suntem făcuți;
își aduce aminte că suntem țărână.
Omul! Zilele lui sunt ca iarba,
și înflorește ca floarea de pe câmp.
Când trece un vânt peste ea,
nu mai este,
și locul pe care-l cuprindea,
n-o mai cunoaște.”*

(Psalmul 103: 13,14,15,16;)

Biblia afirmă cu certitudine că omul nu este nemuritor ci în ceea ce privește elementul vieții el nu este superior ierbii de pe câmp. Mă gândesc ce ar fi de noi oamenii, dacă nu am avea speranța vieții veșnice prin Hristos, am avea în față doar câțiva ani de existență ce poate uneori este plină de suferință. Biblia ne arată prin contrast puterea și Planul de Mântuire a Lui Dumnezeu cu starea de slăbiciune și vremelnicie a omului.

Cu ceva timp în urmă discutam cu două persoane despre înviere, iar ele mi-au declarat că nu cred în învierea morților, de asemenea spuneau că suntem prea răi noi oamenii pentru ca Dumnezeu să ne mai învie. Am încercat să le îndrept atenția spre ceea ce ne învață Biblia, despre primirea mântuirii prin credință și har.

Este adevărat, că urmează apoi procesul sfințirii în care omul conlucrează cu Divinitatea pentru a duce o viață la înălțimea standardelor biblice. Iar ca rod al acestor dimensiuni ale mântuirii primim promisiunea învierii cu trupuri proslăvite.

Isus i-a zis:

*„Eu sunt învierea și viața.
Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit va, trăi.
Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată.
Crezi lucrul acesta?”*

(Ioan 11:25,26;)

Isus Hristos este Dumnezeu în mod deplin și Om în mod deplin dar fără păcat, iar când s-a înălțat la ceruri a luat cu el natura umană ce o va avea de-a lungul întregii veșnicii. El este Dătătorul vieții fizice și a celei veșnice. Iar când a spus că cei care cred în El nu vor muri niciodată se referea la prima moarte pe care Biblia o prezintă ca pe un somn din care oamenii vor învia.

*„Și mărturisirea este aceasta:
Dumnezeu ne-a dat viața veșnică,
și această viață este în Fiul Său.
Cine are pe Fiul, are viața;
cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.”*

(1 Ioan 5: 11,12;)

Cred că bucuria cea mai mare a unui om pe pământ este comuniunea prin Duhul Sfânt cu Hristos.

Iar la încetarea vieții acesteia oamenii credincioși au făgăduința veșniciei.

Mintea noastră limitată nu poate înțelege astfel de lucruri, le putem doar accepta prin credință. Biblia ne descrie renașterea planetei pământ, adică Hristos va recrea un cer nou și un pământ nou în care vor locui oameni neprihăniți.

Ni se descrie cum va fi viața acolo fără durere, răutate, moarte, pe drept cuvânt sunt de acord cu apostolul Pavel când scrie în;

(1 Corinteni 2:9)

*„Dar, după cum este scris:
„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut,
urechea nu le-a auzit,
și la inima omului nu s-au suit,
așa sunt lucrurile,
pe care le-a pregătit Dumnezeu
pentru cei ce-L iubesc.”*

Este foarte important pentru noi oamenii ca în această viață fragilă ce o trăim să începem să-L cunoaștem pe Dumnezeu prin intermediul vieții Fiului Său ce este atât de frumos descrisă în Evanghelii, de asemenea se pot folosi și comentarii inspirate.

Doresc să folosesc o ilustrație pentru a încerca să înțelegem mai bine dorința plină de generozitate a Lui Dumnezeu de a ne mântui. Să presupunem că un om ce trăiește în România în cea mai neagră sărăcie primește o ofertă cu contract de muncă și viză pentru Canada însă o refuză.

Ce s-ar putea gândi despre un astfel de om?

Însă de ce atunci când unii oameni stau față în față cu invitația duioasă a Lui Hristos la mântuire răspunsul este nu.

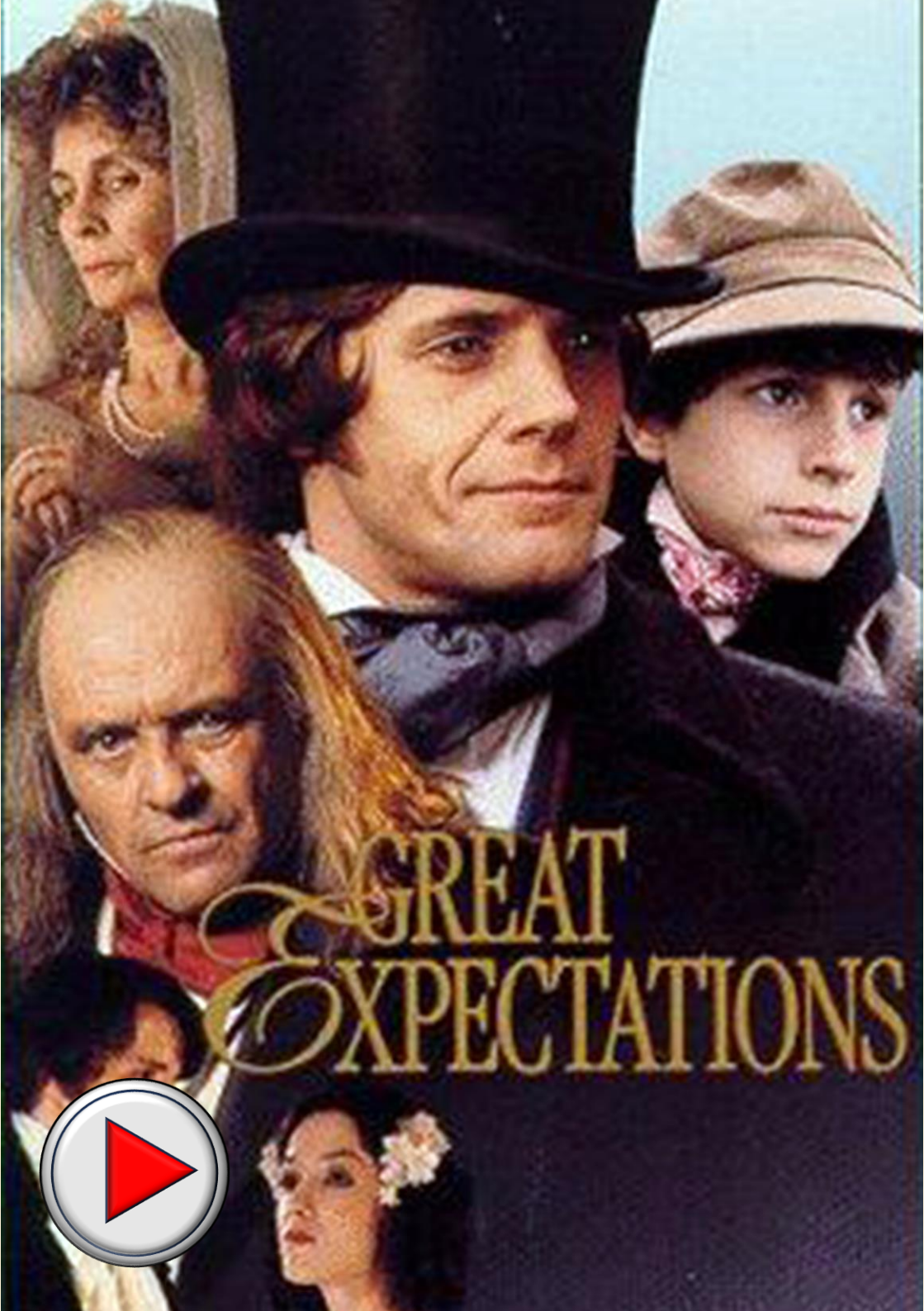
Oare este atât de greu să înțelegem că nu avem alt viitor mai luminos, mai măreț.

Charles Dickens a scris o carte intitulată „**Marile Speranțe**” în care redă speranțele unui tânăr de a dobândi o educație și a reuși în viață.

Charles Dickens

MARILE SPERANTE

GREAT
EXPECTATIONS

Însă pentru noi oamenii marile noastre speranțe se află în viitorul pregătit de Dumnezeu pentru noi.

*„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi,
zice Domnul,
gânduri de pace și nu de nenorocire,
ca să vă dau un viitor și o nădejde.”*

(Ieremia 29:11;)

Biblia ne învață că la cea de a doua venire a Lui Hristos cei ce și-au încetat peregrinajul lor pământesc având speranța învierii vor învia în trupuri proslăvite și se vor înălța cu Hristos în slavă.

Iar cei ce vor fi în viață și au trăit plini de fericirea acestei speranțe de asemenea se vor înălța spre ceruri având trupuri proslăvite începând eternitatea. Deși într-o oarecare măsură ei au trăit încă de pe pământ aceasta dimensiune a eternității printr-o viață spirituală.

După învierea Lui Hristos, ucenicii Săi L-au întâlnit în câteva ocazii, au vorbit împreună, au mâncat și călătorit cu El, au primit cuvinte de încurajare de la El însă, unul din momentele cele mai sublime a fost când L-au văzut cum se înălța spre ceruri de lângă ei având natura umană asupra Sa și au înțeles în mod real marele adevăr al vieții veșnice.

Și faptul că El urma să continue în sanctuarul ceresc lucrarea mântuirii începută în favoarea omului.

Mă gândesc la călătoria ce o vor face cei mântuiți după înălțarea lor, prin univers spre cetatea lui Dumnezeu însoțiți de Hristos și îngerii Săi, apoi intrarea triumfală în Noul Ierusalim.

Oare ce altceva mai înălțător, mai plin de aspirații putem avea noi oamenii când privim viitorul?

*„Iată, vă spun o taină:
nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați,
într-o clipă, într-o clipeală din ochi,
la cea din urmă trâmbiță.
Trâmbița va suna,
morții vor învia nesupuși putrezirii,
și noi vom fi schimbați.
Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii,
să se îmbrace în neputrezire,
și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.
Când trupul acesta supus putrezirii,
se va îmbrăca în neputrezire,
și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire,
atunci se va împlini cuvântul care este scris:
„Moartea a fost înghițită de biruință.
Unde îți este biruința moarte?
Unde îți este boldul, moarte?”
Boldul morții este păcatul;
și puterea păcatului este Legea.
Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu,
care ne dă biruința
prin Domnul nostru Iisus Hristos!”*

(1 Corinteni 15:51-57;)

Poemul eternității

În toate scrierile sale, într-un mod magistral, Moise a subliniat mereu ideea că Dumnezeu este un loc de adăpost sau de scăpare. În mijlocul problemelor cu care ne confruntăm, niciodată nu trebuie să ne lăsăm învinși de circumstanțele nefavorabile, ci să ne ridicăm ochii prin credință spre ceruri, pentru că de acolo va porni izbăvirea.

*„Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel,
El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor,
trece cu măreție pe nori.
Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost,
și sub brațele Lui
cele veșnice este un loc de scăpare.”*

(Deuteronom 33; 26-27)

De asemenea în Psalmul 90 Moise plin de inspirație divină, prin intermediul acestui minunat poem, ne-a descris măreția și veșnicia lui Dumnezeu prin contrast cu fragilitatea și vremelnicia oamenilor. În acest poem al eternității ne este așezat în fața ochilor noștri, faptul că înainte de a fi lumea și pământul cu tot ce este pe el era Dumnezeu. Cel Etern, ne este prezentat cum tronează peste tot și toate din veșnicie în veșnicie. Îmi place cum enunță Moise acest lucru.

*„Înainte ca să se fi născut munții,
și înainte să se fi făcut pământul și lumea,
din veșnicie în veșnicie,
Tu ești Dumnezeu!”*

(Psalmul 90-2)

Apoi Moise, în cadrul acestui poem, așează prin contrast cu Dumnezeu vremelnicia omului. Ne este descris modul cum generații după generații s-au coborât în pulberea pământului, pe când Dumnezeu rămâne la cârma universului.

În mod continuu pe pământ oamenii se nasc, trăiesc, având împletită viața cu suferință, apoi mor.

Oare câte generații se pot perinda pe fața pământului într-o mie de ani? Iar pentru Dumnezeu ni se spune că o mie de ani sunt ca ziua de ieri ce a trecut. Minunat este modul cum Moise, scriitorul inspirat de Duhul Sfânt scoate în relief acest lucru:

„Tu întorci pe oameni în țărână, și zici:

„Întoarceți-vă fiii oamenilor!”

*Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri,
care a trecut, și ca o strajă din noapte.*

Îi mături, ca un vis:

dimineța, sunt ca iarba, care încolțește iarăși:

înflorește dimineța, și crește,

iar seara este tăiată și se usucă.”

(Psalmul 90; 3-6)

De la condiția vremelnicii umane este atinsă apoi o altă temă foarte delicată, și anume, păcatele pe care oamenii le comit în timp ce își trăiesc viața pe acest pământ.

Îmi aduc aminte de ceea ce afirma un scriitor religios și anume, că păcatele ascunse sunt acele păcate cu care oamenii refuză să vină înaintea lui Dumnezeu pentru a fi iertați și a se împăca cu El.

De asemenea, greșelile și obiceiurile dăunătoare trebuie aduse la picioarele Marelui Vindecător ce poate ajuta orice ființă umană înrobătă. Moise privind în urmă la toată peregrinarea sa pe pământ subliniază în repetate rânduri în acest magnific poem, vremelnicia omului, la un moment dat el afirmă că ni se duc anii ca un sunet.

Și tot ceea ce realizăm pe acest pământ nu este făcut decât cu trudă și durere, cu toate că ne mândrim mult cu realizările noastre. Ideea frumos enunțată de Moise în acest psalm, este că trebuie să ne raportăm la Dumnezeu și la standardele sale, și să nu trăim o viață axată pe plăceri păcătoase. Pentru că timpul ce ne este oferit este foarte scurt, și apoi vom da socoteală înaintea Judecătorului Suprem al omenirii. Iar la sfârșitul vieții când vom trage linia și vom analiza tot ce am realizat în această viață, vom constata că ceea ce contează este dacă ne-am împrietenit cu Dumnezeu și dacă am urmat căile Sale. Dar cel mai trist lucru este să constatăm la sfârșit de tot că suntem fără speranța eternității.

Moise îl imploră pe Dumnezeu în această rugăciune a sa revelată în psalmul 90, pentru ca să primim înțelepciune și să învățăm să ne chivernisim într-un mod frumos și demn viața.

În viziunea lui Moise asupra vieții, tot ceea ce primează, este ca omul să învețe să umble cu Dumnezeu. Pentru că în mod tainic, nevăzut de nimeni, Duhul Sfânt se poate coborî în inimile noastre și ne poate călăuzi chiar dacă vremurile ce le trăim sunt atât de grele.

*„Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta,
și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom veseli.”*

(Psalmul 90-14)

Acest verset este magnific, pentru că ne învață să ne apropiem în fiecare dimineață a vieții noastre de Dumnezeu, și ni se spune că vom fi săturați de bunătatea divină.

Apoi ca rod al primirii bunătății cerești, ni se promite că vom avea parte de bucurie și veselie.

Lucrul minunat ce se desprinde de aici, este faptul că Dumnezeu poate pune și bucurie în inimile noastre uneori rănite și pline de dureri ascunse de ochii oamenilor.

Îndurarea lui Dumnezeu se poate revărsa peste acei oameni, ce dându-și seama de vremelnicia vieții și de păcătoșenia naturii umane se îndreaptă spre Dumnezeu pentru a-L căuta și a cere ajutor și har la vreme de nevoie.

Ce minunat sună acest cuvânt har, ce perspective minunate se deschid în fața noastră prin acest har atât de mult dezbătut și niciodată înțeles pe deplin. Eu înțeleg, chiar dacă într-o zi mă voi culca în pulberea pământului cuprins de somnul primei morții, dacă în această viață am umblat cu Dumnezeu, în ziua învierii mă voi ridica din țărână cu un corp proslăvit pentru că Hristos mă va chema din nou la viață.

Totul se va realiza doar prin har și nicidecum altfel. Nu cunoaștem în totalitate, ci doar în parte, cum va fi viața veșnică alături de Dumnezeu, de aceea Sfintele Scripturi ne spun că acele lucruri pregătite de Dumnezeu celor ce îl iubesc vor surprinde.

Noi ne-am obișnuit poate prea mult cu această lume a răutății în care trăim, încât atunci când meditam la lumea celor mântuiți ne minunăm de contrastul uriaș ce există între cele două lumi.

Iar pe mine personal ceea ce mă minunează cel mai mult este faptul că prin har, orice om poate să ridice ochii spre ceruri și să sperie că într-o zi va păși pe străzile Noului Ierusalim, luând parte la sărbătoarea mântuirii. Aceasta este vestea bună a unui viitor măreț ce Dumnezeu îl oferă cu generozitate tuturor celor ce astăzi vor să intre în bucuria Sa.

Străini și călători

Ce este un străin?

Pare simplu de explicat cu toții cunoaștem acest statut, al unui om ce i se spune străinul. Însă nu este ușor să fii în pielea străinului.

În primul rând cred că este o stare interioară determinată de împrejurări exterioare. Toți acești ani pe care i-am trăit ca emigrant în Spania, Germania, m-au ajutat să înțeleg, ce simte un străin în sufletul său.

Am înțeles că ori cât de bine s-ar integra un emigrant în cultura țării unde a emigrat, în inima sa va avea mereu acel sentiment că este un străin acolo, ce trăiește departe de patria sa.

Un prieten îmi spunea:

„Dacă ne-am întoarce în România, și acolo suntem străini, pentru că ceea ce am lăsat noi în urmă în țara noastră atunci când am emigrat, nu mai este nici pe departe așa. Sau schimbat foarte multe lucruri, și de asemenea mulți dintre prietenii noștri de altădată, au apucat și ei pe drumul emigrării din cauza sărăciei.”

Apoi mai este și ideea din mintea multora dintre emigranți că, dacă s-ar întoarce în România ar avea parte de un viitor sumbru.

Cred că de aceea cei mai mulți dintre români nu mai doresc să se întoarcă acasă. Unii dintre ei au un dor în inimile lor de casă, de țară, de cei dragi rămași acolo pe pământul natal.

În schimb alții spun:

„Eu nu mai am casă în România, pentru mine nu există gândul de a mă întoarce acasă. La cine, la sărăcia și viața dură din România? Doresc să lupt aici pentru a reuși în viață.”

În acest context ne trăim viața ca niște oameni ce au un statut de străini și călători prin Europa occidentală, sperând că poate într-o zi ne vom integra pe deplin în țările unde am emigrat.

Alții, cred că într-o zi se vor întoarce definitiv în România, însă această întoarcere a lor o văd ei undeva în viitorul foarte îndepărtat. De asemenea, sunt și emigranți care speră că într-o zi se vor putea întoarce într-o Românie a prosperității.

Deși ei spun că de moment acest lucru pare greu de realizat, totuși undeva în viitor este posibil să se realizeze și acest lucru.

Dintr-o perspectivă spirituală, Biblia ne prezintă statutul copiilor lui Dumnezeu în această lume, ca a unor străini și călători spre țara veșniciei. Pe paginile Sfintelor Scripturi, ni se relatează că Dumnezeu ne-a construit un oraș splendid, numit Noul Ierusalim ce va fi locuința celor mântuiți. De fapt, în Biblie ni se spune că cei mântuiți vor avea o locuință la țară, în natură, și o altă locuință în Noul Ierusalim.

Astfel de promisiuni, pe mine mă uimesc atunci când le descopăr, și îmi dau seama că lucrurile ce le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc, sunt nespuse de frumoase. Apostolul Pavel, în cartea Evrei, ne transmite într-un mod impresionant gândul că statutul unui copil al lui Dumnezeu în lumea aceasta, este cel al unui străin și călător spre patria cerească.

*„Prin credință Avraam,
când a fost chemat să plece într-un loc
pe care avea să-l ia ca moștenire,
a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce.
Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței,
ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi,
ca și Isaac și Iacov,
care erau împreună moștenitori cu el
ai aceleași făgăduințe.
Căci el aștepta cetatea care are temelii tari,
al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.
În credință au murit toți aceștia,
fără să fi căpătat lucrurile făgăduite,
ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe,*

*mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.
Cei ce vorbesc în felul acesta,
arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.
Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră,
negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.
Dar doreau o patrie mai bună,
adică o patrie cerească.
De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine
să Se numească Dumnezeul lor,
căci le-a pregătit o cetate.”*

(Evrei 11;8-10,13-16)

Înșușindu-ne adevărurile propovăduite de apostolul Pavel, devenim oameni cu o dublă cetățenie, cetățeni ai acestei lumi și cetățeni ai patriei cerești, și începem să tânjim în inimile noastre după Noul Ierusalim.

Ne dăm seama tot mai mult că lumea în care trăim, e atât de diferită de lumea celor mântuiți ce va fi condusă de principiul iubirii care se jertfește. De aceea, în toți acești ani în care am trăit prin Spania și Germania, eu personal, m-am simțit ca un pelerin ce se îndreaptă prin credință spre o destinație minunată.

Patriarhul Avraam a trăit din plin acest sentiment al omului ce este în căutarea unei patrii cerești.

Este impresionant de urmărit pe paginile Sfintelor Scripturi, modul cum Dumnezeu îl cheamă să își părăsească țara, familia, rudele, și să vină în țara Canaan pentru a umbla cu Dumnezeu, trăind o viață de nomad. Chemarea lui Dumnezeu, îl surprinde pe Avraam la o vârstă destul de înaintată, trăind într-o cetate în care avea un trai la un nivel destul de ridicat pentru vremea sa.

Dar este nevoit datorită chemării divine, să lase totul și să înceapă o viață de nomad și pelerin prin țara Canaan.

Avraam în momentul când primește chemarea lui Dumnezeu e nevoit să lase rude, prieteni, viața socială, ce o ducea în acel loc, și să pornească spre Canaan, unde avea să treacă prin unele încercări destul de grele. De asemenea avea să aibă parte de unele căderi pe drumul credinței, însă este impresionant modul cum Dumnezeu îl călăuzește, întărindu-l prin har.

Interesant este faptul că el personal, deși a fost numit părintele credincioșilor și prietenul lui Dumnezeu, nu a intrat niciodată în posesia Canaanului.

A trăit toată viața animat de promisiunile lui Dumnezeu, și a fost purtătorul făgăduinței mesianice, prin vremurile grele pe care le-a străbătut.

A știut însă, că urmașii săi vor intra în posesia Canaanului, cum de asemenea prin credință și-a dat seama că toți oamenii ce se vor încrede în Dumnezeu, vor avea parte de patria cerească.

Conform cuvintelor apostolului Pavel, Avraam a murit cu speranța că într-o zi va păși pe străzile Noului Ierusalim, orașul construit de Dumnezeu pentru peregrinii ce sunt în căutarea patriei cerești. Toți cei ce astăzi au acest statut de străini și călători, și se îndreaptă spre Canaanul ceresc, sunt oameni ce se ghidează în viață după învățăturile lui Iisus și ale apostolilor, animați fiind de speranța mântuirii prin credință și har.

Illegible medieval script at the top of the page, likely a title or introductory text.

Illegible medieval script on the left side, possibly describing the figures or the construction process.

Illegible medieval script in the center, near the kneeling figure.

Illegible medieval script near the key held by Christ.

Illegible medieval script on a scroll held by a figure in the lower center.

Illegible medieval script on a scroll held by a figure in the lower right.

Illegible medieval script in the top right corner.

Illegible medieval script near a figure on the right side.

În cartea **Apocalipsa** capitolul 21, într-un mod grandios, apostolul Ioan ne descrie măreția Noului Ierusalim pe care el îl vede într-un moment anume al istoriei mântuirii coborând din cer pe pământ.

În toată această descriere, este un contrast între tot ce numim frumos în marile orașe ale lumii noastre, și Noul Ierusalim, orașul construit de Dumnezeu pentru toți peregrinii ce s-au perindat pe fața pământului, din zilele lui Adam și până în zilele noastre.

Mulți dintre acești peregrini au fost oameni umili ce au îndurat lipsuri și suferințe, fiind persecutați de cărturarii și fariseii timpului lor, însă au îndurat totul animați de speranța mântuirii prin Hristos.

Unii teologi, spun că Noul Ierusalim va fi mult mai frumos decât la descris Ioan, pentru că lui i s-a descoperit atât cât putea el aprecia și înțelege.

De altfel, descrierea pe care Ioan o face cetății, este în limbajul scriitorilor Vechiului Testament ce au scris despre slava Noului Ierusalim.

De asemenea, sunt și comentatori ai cărții Apocalipsa ce susțin că Noul Ierusalim va fi exact așa cum Ioan l-a descris.

Indiferent de cine are dreptate, eu cred că lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru cei mântuiți, vor surprinde prin frumusețea și grandoarea lor.

Ba mai mult de atât, acolo nu va mai exista durere și moarte, iar fericirea va fi nota dominantă a acelei vieți. Noul Ierusalim, dincolo de frumusețea și strălucirea sa, va fi un loc unde Iisus Hristos va locui în permanență cu oamenii mântuiți din toate timpurile.

Acolo, toți cei ce au fost năpăstuiți de cei ce conduc cu cruzime lumea în care trăim, își vor găsi un loc de odihnă, și vor experimenta o fericire autentică.

Impresionantă va fi societatea aceluia oraș, formată în mare parte din oameni mântuiți din orice timp al istoriei.

Și toți îl vor slăvi la unison pe Hristos, cel ce a făcut posibilă mântuirea neamului omenesc.

Contemplând tot acest tablou apocaliptic al splendorii Noului Ierusalim, ne dăm seama că **Apocalipsa** nu este numai o carte ce ne prevestește sfârșitul acestei lumi și nenorocirile ce vor veni.

Din contră, această carte are și un mesaj de speranță, ne descrie un nou început al oamenilor mântuiți prin sângele Mielului.

Este adevărat, că deși dorința lui Dumnezeu este să-i mântuiască pe toți oamenii, nu toți vor fi mântuiți, pentru că unii refuză darul mântuirii.

Însă toți cei ce la final vor avea parte de mântuire, vor trăi pe noul pământ ce va avea acea frumusețe de la început când Creatorul la creat. Peregrinii, acolo își vor găsi în sfârșit patria lor după care au umblat și tânjit toată viața.

Este minunat, ca în aceste timpuri grele pe care cu toții le străbatem, să fim animați în inimile noastre de această speranță a unei noi vieți, a unui nou început.

Deși, aici și acum, uneori avem parte de zile de durere, să nu uităm că există această speranță creștină precum că durerea și moartea nu vor mai fi, și va începe o nouă viață ce ia uimit pe scriitorii Bibliei, atunci când au fost inspirați să o descrie.

Lumea aceasta în care trăim va trece, însă până la strămutarea noastră în lumea celor mântuiți, având statutul unor peregrini, trebuie să reflectăm mai presus de orice altceva, bunătate creștină în jurul nostru.

În zilele noastre, sunt mulți oameni în inimile cărora nu mai există speranță ci doar durere și vise neîmplinite.

Ei au nevoie ca iubirea lui Hristos aducătoare de vindecare și speranță, să se reverse în inimile lor rănite de tot greul acestei lumi.

Este foarte greu pentru un om, să-și trăiască viața luptând doar pentru realizări materiale, și neavând speranță în inima sa.

Avem tot mai mult nevoie ca speranța mântuirii să ne umple inimile. Și mai ales trebuie să înțelegem că tot ce este crud și meschin pe acest pământ, se va termina lăsând loc unui nou început, ce ne uimește atunci când medităm la frumusețea sa.

Cred că apostolul Pavel a meditat mult la această temă, și de aceea ne-a putut transmite în cuvinte atât de frumoase acest adevăr atât de necesar nouă tuturor.

Dar, după cum este scris:

*„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut,
urechea nu le-a auzit,
și la inima omului nu s-au suit,
așa sunt lucrurile,
pe care le-a pregătit Dumnezeu
pentru cei ce-L iubesc.”*

(1Corinteni; 2-9)

Supremația iubirii

Tot mai mult constat în ultimul timp o răutate crescândă în relațiile interumane de altfel acest teribil conflict dintre a ne deschide spre semenii noștri cu iubire creștină sau a le plăti cu aceeași monedă, răspunzând celor ce se poartă rău cu noi sau cu cei din jurul nostru cu o doză mai mare de răutate, probabil că e generat în primul rând de natura noastră degenerată de păcat.

Observ tot mai mult cum oamenii aproape că se calcă în picioare unul pe celălalt și ce este mai trist este faptul că și în unele biserici creștine se întâmplă același lucru.

În această societate post modernă în care trăim și în sânul căreia ar trebui să existe o adevărată civilizație mă surprinde răutatea cu care oamenii se raportează unul în fața celuilalt.

Iar mai mult de atât modul cum omul ajunge să fie tratat și exploatat de cei puternici cu bani care conduc lumea, pur și simplu ca o unealtă de care te poți folosi un timp iar apoi când nu îți mai este folositor pur și simplu îl abandonezi încercând să-i încalci pe cât se poate toate drepturile sale civile și umane.

Tot mai mult în aceste timpuri atât de grele îmi stăruie în minte cuvintele lui Hristos din:

Evanghelia după Matei (24; 12,13):

*„Și, din pricina înmulțirii fărădelegii,
dragostea celor mai mulți se va răci.
Dar cine va răbda până la sfârșit,
va fi mântuit.”*

Este îngrozitor faptul că dragostea tot mai multor oameni se răcește lăsând loc răutății și urii, și observ că nu numai dragostea creștină se stinge din viețile oamenilor ci și iubirea umană, mă refer la dragostea din familii sau dintre prieteni.

Cei de făcut?

Mă întreb în primul rând în dreptul meu ce pot face eu pentru ca viața mea spirituală să nu se stingă din cauza asalturilor Satanei sau a atracțiilor păcatului expuse în atâtea forme în ziua de astăzi, de asemenea există riscul ca atunci când sunt lovit cu răutate de semenii mei să mă las și eu transformat de răutatea lor, așa sau pierdut oameni deosebiți.

Toate aceste pericole ce le-am enumerat sunt foarte reale și ne pot distruge pe oricare dintre noi.

Există însă un remediu să alergăm la Hristos ce ne îmbrățișează cu dragostea Sa și pot să spun că atunci când procedez așa se întâmplă o minune cu mine din punct de vedere spiritual are loc o transformare în ființa mea pot să răspund cu iubire la răutate, iar pe cei ce-și asupresc semenii îi văd mici ca pe niște bieți oameni nenorociți ce nu au înțeles că mărțul sens al vieții este să primești iubirea agape ce vine din univers de la tronul lui Dumnezeu și se revarsă în inimile celor ce o doresc.

Cred că oricât de tare ar apăsa cineva cu răutate pe semenul său, cel mai nefericit va fi tot agresorul pentru că am fost creați cu capacitatea să iubim, avem nevoie să înțelegem un mare adevăr revelat atât de frumos de apostolul Ioan pe paginile Sfintelor Scripturi:

*„Cine nu iubește,
n-a cunoscut pe Dumnezeu,
pentru că Dumnezeu este dragoste.”*

(1 Ioan 4;8)

Înțelegând acest mare adevăr descoperim de fapt sensul existenței noastre pe pământ.

KARL BARTH

Dogmatica
Bisericii

EDITURA HERALD

Se spune că un student a venit la marele teolog **Karl Barth** și la întrebat:

„Care este cel mai înalt subiect la care se poate gândi un om?”

Iar teologul a răspuns:

„Dragostea lui Dumnezeu exemplificată prin Iisus Hristos la cruce, acesta este cel mai înalt subiect la care poate medita un om,”

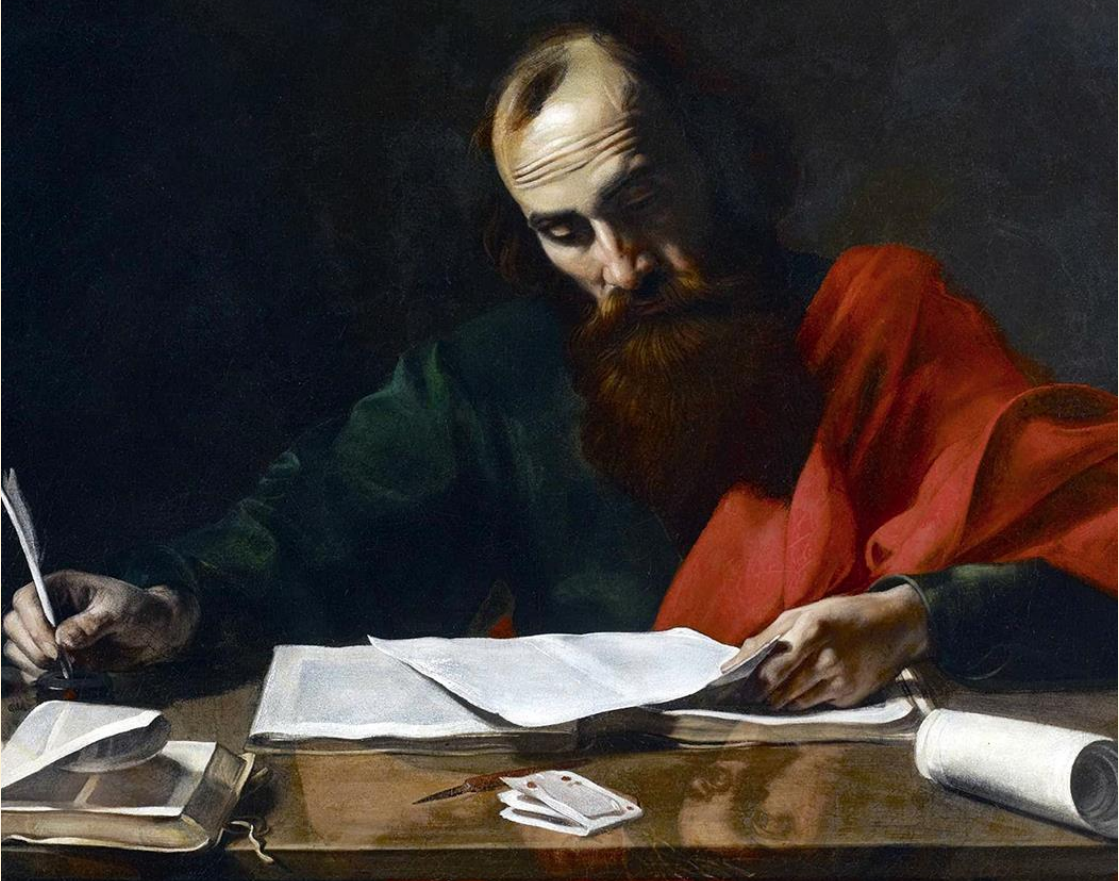
apoi i-a recitat câteva versuri dintr-un imn creștin care lauda iubirea răscumpărătoare a lui Dumnezeu pentru omul păcătos.

Apostolul Pavel în mărețul său poem al iubirii scris în: **Epistola întâi către Corinteni**, ne învață și el cum este dragostea agape:

„Dragostea este îndelung răbdătoare,
este plină de bunătate;
dragostea nu pizmuiește;
dragostea nu se laudă,
nu se umflă de mândrie,
nu se poartă necuviincios,
nu caută folosul său,
nu se mânie,
nu se gândește la rău,
nu se bucură de nelegiuire,
ci se bucură de adevăr,
acoperă totul,
crede totul,
nădăjduiește totul,
suferă totul.”

(1 Corinteni 13;4-7)

APOSTOLUL PAVEL

Epistola întâi către Corinteni

Trăim într-o lume ce a realizat mari performanțe în domeniul științific și tehnologic însă ca oameni suntem foarte vulnerabili iar adeseori ne simțim răniți și abandonati de semenii noștri, avem atâta nevoie să fim iubiți.

Însă să nu uităm exemplul lui Iisus Hristos acela de a începe să-i iubim noi mai întâi pe oameni chiar dacă sunt plini de ipocrizie sau de dorința de a ne face rău, sau poate că unii au unele caractere cu mari diformități morale, cel mai important este să urmărim în Evangheliile cum i-a tratat Iisus pe astfel de oameni.

Este într-adevăr o misiune grea din punct de vedere omenesc însă oferă o fericire reală celui ce o îndeplinește prin harul răscumpărător al lui Hristos.

În mijlocul haosului și răutății acestei lumi în care cei drept mai întâlnești și oameni ce sunt animați de idealuri creștine există o făgăduință a lui Hristos și anume cel ce va răbda până la capăt va fi mântuit.

Nu vreau să afirm că creștinii trebuie să devină niște oameni călcați de toată lumea în picioare renunțând la demnitatea lor umană și la drepturile lor civile. Să nu uităm că și Iisus pe când era în sala de judecată a întrebat la un moment dat pe unul din apozii care îi dăduse o palmă:

*„...Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău;
dar dacă am vorbit bine, de ce mă bați?”*

(Ioan 18;23)

Ceea ce doresc să scot în relief prin intermediul acestui articol este faptul că dacă noi toți ne vom purta cu răutate atunci când suntem agresați în anumite aspecte ale vieții atunci totul în lumea aceasta se va prefăce în întuneric.

De asemenea se poate răspunde cu armele luminii despre așa ceva ne învață apostolul Pavel în epistolele sale, există însă și acea persecuție pe care de exemplu a suportat-o Ioan Botezătorul când pur și simplu nu mai ai ce face decât să te abandonezi în mâna cea bună a lui Dumnezeu fie pentru moarte sau viață.

Consider că esența adevăratei civilizații se găsește pe paginile Sfintei Scripturi unde ne este explicată știința mântuirii și toate standardele pentru atingerea unei vieți fericite sau cel puțin există fângăduința că omul ce va urma în viața sa aceste standarde va gusta licăriri de fericire iar în final va avea viața veșnică.

Principiul iubirii divine ne este atât de frumos revelat pe paginile sacre ajungând la noi dintr-o altă lume ce este condusă pe baza acestui principiu încât privind la lumea noastră care este guvernată după legea celor ce dispun de bani îți dai seama că cele două lumi sunt într-un mare contrast.

Meditând la această imensă diferență ajungem să înțelegem că a ne zdrobii unii pe alții cu răutate nu face parte din planul lui Dumnezeu pentru omenire.

Zi de zi fiecare dintre noi în sfera unde ne desfășurăm viața suntem puși în situația de a alege cum să răspundem atunci când suntem provocați fie ca cei mai mulți cu răutate sau prin contrast lăsând iubirea agape să ne cucerească cu măreția ei ca apoi să se reverse de la noi spre cei ce ne lovesc sau ce e și mai frumos spre cei însingurați, abandonăți, răniți sufletește, există atât de mulți oameni fără speranță în această lume care au o uriașă nevoie doar de puțină iubire.

Iar dincolo de tot greul cel implică viața trăită în spirit creștin există promisiunea că Dumnezeu dragostei va triumfa asupra Celui rău.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.”

(Matei 7;12)

Susurul iubirii

Ne desfășurăm viața pe acest pământ cu tot mai mult stres, totul este într-o continuă alergare suntem prinși ca într-o mare cursă pentru a ne câștiga existența, trăim zgomotos, cu viteză, și luptăm pentru a nu fi acoperiți de valurile furioase ale vieții.

Iar inimile noastre obosesc, dorim puțină liniște sufletească, și mai presus de orice în această lume a însingurării omului căutăm iubire. Spunea cineva că cea mai mare nevoie a omului modern de astăzi, este să fie iubit și să ofere iubire, doar așa omul mai poate fi fericit.

Dar oare mai este posibil acest lucru în vârtoarea vieții de astăzi?

Când suntem bombardati cu tot felul de vești despre războaie, tragedii în care se pierd vieți umane, boli care decimează ființe umane, de asemenea drame care ne apasă la nivel individual pe fiecare în mod diferit.

Privesc tot acest tablou al vieții în care îmi desfășor viața, și îmi dau tot mai bine seama că trăiesc în centrul mării controversate dintre Hristos și Satana.

Fie că suntem conștienți sau nu, marea luptă dintre bine și rău se desfășoară aici pe pământ, iar noi suntem prinși în vârtoarea acestei încrâncenate lupte.

Însă dincolo de orice circumstanță sumbră a existenței noastre, există speranță pentru ca inimile noastre să fie atinse de iubirea divină și numai astfel putem primi odihnă spirituală, după cum este scris în:

Evanghelia după Matei 11-28:

*„Veniți la Mine,
toți cei trudiți și împovărați
și Eu vă voi da odihnă.”*

Doresc în cadrul acestui articol să aprofundez un pasaj din Vechiul Testament pentru a scoate în relief minunata purtare de grijă a Lui Dumnezeu pentru noi, chiar și în circumstanțele cele mai grele.

Rog cititorii acestui articol să citească din cartea 1 Împărați capitolul 19 în întregime, astfel vom putea pătrunde cu ochii minții în centrul acelei minunate întâlniri dintre un om înfricoșat cuprins de descurajare, ba chiar de depresie ce nu mai dorea nici măcar să trăiască, și Dumnezeu.

În acest pasaj este vorba despre profetul Ilie ce după o mare lucrare făcută pe muntele Carmel, în fața întregului popor, și după ce iese învingător în confruntarea cu profeții lui Baal, și Astarteei, în acea noapte când i se aduce la cunoștință de amenințarea de moarte ce o primește din partea Izabelei, fuge îngrozit să-și scape viața.

Aș dori să subliniez câteva idei interesante din acest pasaj, ca apoi să încerc să aprofundez dialogul pe care Ilie îl are cu Dumnezeu, iar la final să trag câteva concluzii, și să actualizez câteva lecții practice pentru noi, ca să putem înțelege cum putem trece prin marile crize ale vieții ce uneori ne inundă existența.

Una din întrebările ce se desprind din acest pasaj este: Oare mai este posibil astăzi în această societate post modernă în care trăim să mai simțim prezența Lui Dumnezeu în viețile noastre, și iubirea Sa tainică, duioasă, atingându-ne inimile noastre împovărate uneori de durere?

Dar înainte de a da un răspuns la această întrebare pe care doresc să mi-l întemeiez pe promisiunile divine ce le găsesc în Cartea Cărților, doresc să merg pe firul acestui pasaj.

În 1 Împărați 19-4 Ilie strigă în mod deznădăjduit spre Dumnezeu să îi ia viața, însă înainte de asta el spune:

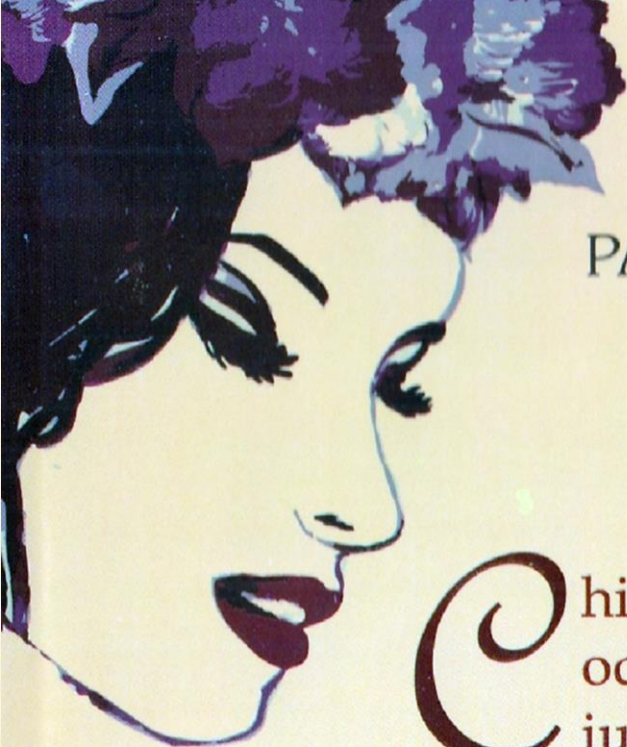
„Destul...”

Oare de câte ori oameni aflați în situații grele, apăsați de necazuri, nu spun destul?

Îmi aduc aminte că, cu ani în urmă am văzut un tablou ce înfățișa un țăran român de prin anul 1907.

OCTAV BĂNCILĂ - 1907

PANAIT ISTRATI

C hira Chiralina
odin
iulinii Bărăganului

Nominalizat la Palme D'Or Cannes 1958
secțiunea scenariu și dialog

DVD
VIDEO

CIULINII BĂRĂGANULUI

un film de Louis Daquin și Gheorghe Vitanidis

Acea perioadă grea de luptă și sărăcie din România, descrisă într-un mod magistral de **Panait Istrati** în cartea sa „**Ciulinii Bărăganului.**” Acel țăran era înfățișat în tablou cu mâinile și privirea ridicate spre cer, din fizionomia lui și gesturi reieșea că el scosese același strigăt ca și Ilie spunând destul, e prea greu nu mai pot înainta mai departe pe drumul vieții.

Cine poate cântări durerile tainice, ascunse, din străfundurile ființelor ce trec prin diferite crize în viață?

Crize ce îmbracă diferite forme, precum violența în familie, boli, greutăți financiare. Sau poate că partenerul (partenera) de viață pe care ani te-ai bazat, ai trăit și bune și rele împreună, deodată te abandonează, îți întoarce pur și simplu spatele, nu mai dorește să știe nimic de tine, și atunci viața devine amară, grea, și acel destul rostit de Ilie devine nota predominantă a vieții.

Dar există speranță pentru toți cei apăsați și împovărați de neazuri, și despre această speranță vreau să scriu în cadrul acestui articol.

Vestea bună a acestui pasaj biblic din Împărați 19, este că Ilie a coborât alt om de pe munte după întâlnirea de acolo cu Dumnezeu, plin de pace și speranță, după ce a ascultat vocea Lui Dumnezeu vorbindu-i.

Aici este marea diferență în mijlocul crizei prin care trecea, Ilie s-a apropiat de Dumnezeu și i-a ascultat vocea, sau mai bine zis Dumnezeu i-a ieșit în întâmpinare, iar iubirea divină l-a atins transformându-l în alt om.

Din acest pasaj este interesant de urmărit pașii pe care Ilie a trebuit să-i facă până a primit acea mare revelație în mijlocul crizei sale, când totul părea pierdut și el nu mai avea nici o speranță, căzuse în depresie și dorea să moară.

Sunt descriși în acest pasaj biblic câțiva pași simpli, la care Dumnezeu îl supune pe Ilie și anume, mâncare și odihnă.

Apoi îngerii îl ocroteau, deși fugise departe de locul său în planul pe care Dumnezeu îl avea pentru el.

O altă lecție este mișcarea în mijlocul stresului, pe lângă mîncare și odihnă avem nevoie de exercițiu fizic.

Ilie animat de puterea Lui Dumnezeu, merge foarte mult pe jos pînă la muntele Lui Dumnezeu Horeb, și este foarte posibil să fi intrat în aceeași peșteră unde altădată stătuse Moise, pentru a comunica cu Dumnezeu.

Ilie este ca un elev în clasă așteptând să primească marea lecție de care avea nevoie, deși era încă revoltat, descurajat într-un mod impresionant, Ilie e întrebat de Dumnezeu:

„Ce faci tu aici Ilie?”

El răspunde înșiruind toată istoria ce o avea în spate.

În versetele din 1 Împărați 19:11;12 ni se redă câteva manifestări ale puterii Lui Dumnezeu, iar la urmă a venit un susur blând și subțire ce pentru Ilie era semnul inconfundabil al prezenței divine în mijlocul crizei din viața sa.

De asemenea, el a înțeles mesajul ce Dumnezeu dorea să îl transmită, de fapt era același ce pe vremuri fusese transmis lui Moise.

*„Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, și a strigat:
„Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare
și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie,
care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni,
iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul...”*

(Exod 34:6;7)

Acel susur al iubirii ce ne descoperă cum este Dumnezeu, l-a atins pe Ilie transformându-l în alt om, iar toată descurajarea și amărăciunea lui au trecut, iar el a învățat o mare lecție, și anume, ce înseamnă ca în momentele grele ale vieții să te încrezi în Dumnezeu, și să lași ca iubirea Sa să te cucerească.

Apoi Ilie primește o altă misiune de îndeplinit, și în scurt timp este luat la cer. Cât de diferite sunt lucrurile din perspectiva Lui Dumnezeu în contrast cu ceea ce noi oamenii vedem atunci când străbatem crizele vieții, și nu vedem la orizont decât dezastrul?

Pe paginile Noului Testament, descoperim într-un mod și mai clar acel minunat susur blând și subțire. În Evangheliile prin persoana și lucrarea Lui Mesia, ce a propovăduit și trăit, mesajul imensei iubiri divine pentru noi. Iisus i-a căutat și a mers în întâmpinarea oamenilor păcătoși și suferinzi, iar toți cei ce au răspuns în mod pozitiv acelui susur blând și subțire ce îl însoțea, și care nu era altceva decât influența iubirii divine ce a transformat mari păcătoși, a vindecat oameni suferinzi ce nu mai aveau nici o perspectivă de viitor în viață, iar prin Hristos li s-au deschis orizonturi noi, au văzut soluții la problemele lor. Iar astăzi acest susur al iubirii ne poate atinge și nouă inimile vindecându-ne spiritual și fizic, aceasta este marea veste bună a Evangheliei.

Răscumpărătorul nostru are putere să ne scoată din cele mai grele crize ce le parcurgem, iar inimile ce au fost atinse de acest minunat susur al iubirii, vor dori tot mai mult să primească iubirea agape.

Iisus Hristos este dispus să se întâlnească și astăzi cu orice om apăsător de păcate, sau împovărat de suferință, bineînțeles folosind alte metode de a se apropia de om. Rezultatele vor fi mereu aceleași când ne abandonăm în mâinile Sale, vom experimenta atingerea iubirii ce ne va transforma în oameni noi. Iar în fața noastră se vor deschide orizonturi frumoase, ale cunoașterii în fața cărora vom simți plăcerea de a le explora, dorind tot mai mult să parcurgem aceste timpuri grele pe care le trăim animați de tainicul și minunatul susur al iubirii divine.

„Domnul mi se arată de departe:

„Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea.”

(Ieremia 31-3)

Vocea lui Dumnezeu

Începând cu crearea lumii noastre, glasul lui Dumnezeu s-a auzit rostind cu maiestate:

*„Să fie lumină!”
Și a fost lumină.”*

(Geneza; 1-3)

Glasul Său plin de putere creatoare a creat cerul și pământul pe care ne desfășurăm viața. De-a lungul istoriei omenirii, Dumnezeu a vorbit prin intermediul mesagerilor Săi, oamenilor sfătuindu-i, muștrându-i, uneori implorându-i, să se întoarcă de pe drumurile pierzării, în brațele Sale larg deschise, pentru ai primi pe păcătoșii ce asemenea fiului risipitor se întorc la Tatăl lor Ceresc.

În Vechiul Testament, viața poporului Israel era strâns legată de mesajele pe care Dumnezeu le trimitea prin profeții Săi.

Dacă la nivel individual sau colectiv aveau o problemă, mergeau la profet și îi expuneau necazul lor, apoi așteptau să primească răspunsul de la Dumnezeu.

Profetul era omul căruia îi vorbea Dumnezeu, fie prin vise sau viziuni, ori Dumnezeu îi vorbea direct, și astfel profetul devenea port-vocea lui Dumnezeu între oameni.

Îmi place ceea ce se consemnează în acest sens despre relația lui Moise cu Dumnezeu.

*„Domnul vorbea cu Moise față în față,
cum vorbește un om cu prietenul lui...”*

(Exod; 33-11)

Este adevărat că Moise a avut un mare privilegiu de a conversa cu Dumnezeu precum cu un prieten al său.

Dar chiar dacă nu la același nivel ca Moise, și alți profeți în perioada Vechiului Testament au comunicat cu Dumnezeu.

De asemenea, despre împăratul David care a avut o viață zbuciumată, rapoartele Sfințelor Scripturi consemnează că de câte ori era prins în mrejele unor situații grele, și cei din jurul său cădeau în disperare, David se apropia de Dumnezeu și îi cerea ajutorul și sfatul prin intermediul rugăciunii.

Apoi aștepta răspunsul, și uimitor este faptul că Dumnezeu nu îl lăsa pe David în întuneric și disperare, ci îi răspundea povățuindu-l ce anume trebuia să facă pentru a ieși din acele situații limită în care adesea era prins.

În dispensațiunea Noului Testament oamenii, nu numai că au auzit glasul lui Dumnezeu dar au și putut în persoana lui Iisus din Nazaret să-L vadă întrupat. Despre acest lucru ne-a scris și apostolul Ioan.

*„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri,
ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre,
cu privire la Cuvântul vieții,
pentru că viața a fost arătată,
și noi am văzut-o,
și mărturisim despre ea,
și vă vestim viața veșnică,
viață care era la Tatăl,
și care ne-a fost arătată;
deci, ce am văzut și am auzit,
aceea vă vestim și vouă,
ca și voi să aveți părtășie cu noi.
Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos.”*

(1Ioan 1; 1-3)

Fiul lui Dumnezeu trăind între oameni, oferind lumină și iubire tuturor pentru ai învăța cum să se pregătească pentru eternitate, acesta a fost marele privilegiu al acelei generații, dar și o uriașă responsabilitate.

Pentru că atunci când lumina luminează și oamenii aleg întunericul, cu timpul, în locul binecuvântărilor pot cade judecățile divine.

După înălțarea lui Iisus la cer, apostolii au propovăduit cu putere Evanghelia în tot imperiul roman zguduindu-l din temelii.

După Iisus lumea nu a mai fost niciodată aceeași, pentru că dragostea Sa a revoluționat gândirea umană. Și chiar dacă în istoria omenirii au existat etape de întuneric spiritual, lumina pornind de la tronul lui Dumnezeu a iluminat mințile oamenilor îndemnându-i să urmeze binele.

A urmat apoi reformațiunea și ieșirea din evul mediu întunecat. Este impresionant de urmărit cum în mod special prin **Martin Luther**, Hristos a sfărâmat tradiții bisericești nebiblice, și acolo unde oamenii se zbăteau în întuneric a răsărit lumina, iar vestea bună a mântuirii a fost proclamată cu putere.

Se pot răsfoi filele istoriei și analiza modul cum lumina lui Dumnezeu a pătruns mereu înlăturând întunecimile. Dumnezeu a vorbit în istorie prin intermediul mesagerilor Săi, arătându-le calea cea bună oamenilor. Iar prin Duhul Său, a pătruns în mințile tuturor oamenilor ce au trăit pe fața pământului îndemnându-i să se întoarcă la El.

Oare astăzi în secolul XXI ne mai vorbește Dumnezeu și nouă? Mai este El dispus să comunice cu noi? În această lume a tehnologiei și a descoperirilor științifice ce pe unii îi îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, se mai poate discerne vocea lui Dumnezeu?

În vacarmul marilor orașe, în mijlocul vieții stresante pline de alergare ce o ducem cu atâtea probleme cu care ne confruntăm, mai discernem vocea lui Dumnezeu, sau mai simțim nevoia să fim îndrumați spiritual de Duhul Său? Dar cum ne vorbește Dumnezeu nouă astăzi, în era post modernismului?

În primul rând, prin intermediul Bibliei ce în continuare rămâne prin excelență Cartea plină de înțelepciune pe care o avem. Este adevărat, că metodele lui Dumnezeu de a comunica cu oamenii s-au schimbat, dar nu și dorința Sa de a ne salva.

De asemenea vocea lui Dumnezeu se poate discerne pe linia gândurilor, pentru că Duhul Sfânt ne vorbește la nivelul minții noastre. De aceea, avem nevoie să ne oprim uneori din toată alergarea noastră, și să așteptăm liniștiți să auzim vocea lui Dumnezeu.

Asemenea lui Ilie, ce pe vremuri a auzit acel susur blând și subțire și a știut că acolo era prezența lui Dumnezeu, inimile noastre rănite, viețile noastre răvășite de tot greul acestei lumi, au nevoie de atingerea delicată a acelui susur blând și subțire ce ne poate aduce vindecare.

De obicei, oamenii când aud vestea bună a mântuirii, adoptă următoarele atitudini: în primul rând amânarea, crezând că timpul este ceva ce le aparține și că vor avea timp pe viitor să se întoarcă la Dumnezeu.

Sau împotrivirea în fața apelurilor divine, motivând că lumea este rea, și spunând despre unii lideri religioși că nu urmăresc decât manipularea maselor și câștigarea de bani.

Și ca urmare, ei doresc să se mai bucure în viața lor trecătoare de plăcerile de o clipă ale păcatului.

Apostolul Pavel a consemnat în cartea Evrei un lucru foarte interesant și anume:

„Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

(Evrei 4-7)

Inima omenească se poate împietri, și atunci vocea lui Dumnezeu nu mai este percepută, iar interesul pentru lucrurile spirituale dispare. Și ca urmare, moartea spirituală se instaurează în ființa umană. De aceea este bine să căutăm să ascultăm vocea lui Dumnezeu indiferent de natura problemelor ce ne apasă.

El are o cale de eliberare pentru noi, sau cel puțin poate oferi puterea ce ne face în stare de a depăși orice obstacol.

Și mai mult de atât, Dumnezeu poate schimba modul nostru de a percepe realitatea, de asemenea El ne poate preschimba pe linia gândurilor mintea noastră, și astfel multe dintre spaimile ce ne terorizează pot dispărea.

Îmbucurător este faptul că și astăzi Dumnezeu este dispus să ne vorbească, oferindu-ne speranță în lupta vieții. Umblând împreună cu Dumnezeu în această viață, lăsând Duhul Sfânt să ne modeleze, sunt marile privilegii de care putem beneficia dacă dorim.

Iar în momentul când ne deschidem inimile în fața chemării duioase a lui Dumnezeu la mântuire, vom constata că atracțiile păcatului își pierd vraja cu care ne-au orbit și că lucrurile spirituale devin interesante.

Și valurile vieții ori cât de puternice ar fi, și oricât de tare ne-ar izbi, nu vor putea să ne dărâme fiindcă prezența nevăzută a lui Iisus ne va însoți pas cu pas pe calea vieții.

Iar la orizontul vieții noastre, se va deschide posibilitatea ca într-o zi să pășim în eternitate.

Nemărginirea bunătații sale

Stau la pragul dintre ani și mă minunez privind în urmă la tot drumul ce l-am parcurs în acest an, uimit fiind de nemărginita bunătațe a lui Dumnezeu.

Pe tot parcursul acestui an, am simțit cum darurile lui Dumnezeu s-au revărsat pe cărarea vieții mele.

Daruri precum viața, razele de soare, apă și hrană, sănătate, și mai presus de orice altceva, puterea protectoare a lui Dumnezeu ce m-a însoțit pas cu pas pe cărarea vieții. Și cred că nu sunt singurul care conștientizează minunea binecuvântărilor divine în viața sa.

Trăind în una din marile metropole ale Europei, am văzut cum aceste daruri ale lui Dumnezeu însoțite și de binecuvântări materiale, sau revărsat și în viețile multora din abundență.

Nu știu cât de mult realizează alți oameni, că toate aceste binecuvântări care ne fac viața mai frumoasă vin din mâna lui Dumnezeu.

Dar eu, cel puțin acum în pragul unui an nou îmi dau seama că nimic din tot ceea ce am avut în acest an, nu a fost rodul hazardului, sau a faptului că eu am fost grozav și am putut dobândi totul.

Dimpotrivă, cred că Dumnezeu s-a îndurat de un păcătos ca mine, oferindu-mi har și binecuvântări de tot felul.

De altfel, binecuvântările lui Dumnezeu se revarsă din abundență peste oameni zi de zi, indiferent dacă ei cred în El sau nu.

Peste cei ce cred în El, ca un semn al purtării de grijă din partea unui Tată Iubitor, iar peste cei ce au o atitudine de răzvrătire împotriva Sa, ca un stimul care să le amintească de nemărginita Sa bunătațe.

De asemenea, este foarte adevărat că unii oameni au fost loviți în acest an de suferință, și poate adesea și-au ridicat ochii spre cer întrebându-se:

„Oare de ce tocmai noi ne confruntăm cu asemenea necazuri?”

În Sfânta Scriptură există un poem al durerii scris de profetul Ieremia și intitulat, „Plângerile lui Ieremia”, unde profetul deplânge situația tragică în care ajunsese poporul ales din cauza apostaziei. Însă dincolo de versurile prin care Ieremia își exprimă durerea, există câteva cuvinte cu care de altfel poemul culminează, și unde profetul evocă grandoarea bunătății divine. Învățându-ne de peste veacuri, să medităm la marea bunătate și îndurare a lui Dumnezeu acordate oamenilor.

Pe Ieremia doar bunătatea lui Dumnezeu îl mai face să stea în picioare, și speranța că la cârma situațiilor încurcate din viață se află totuși Dumnezeu.

Și deși nu înțelegem de moment de ce anumite lucruri ni se întâmplă, decât să ne răzvrătim împotriva Sa mai bine să medităm la bunătatea Sa.

În cartea Plângerile lui Ieremia 3:21-23 ni se spune:

*„Iată ce mai gândesc în inima mea
și iată ce mă face să mai trag nădejde:
bunătățile Domnului nu s-au sfârșit,
îndurările Lui nu sunt la capăt,
ci se înnoiesc în fiecare dimineață.
Și credințioșia Ta este atât de mare!”*

Vestea minunată este că bunătățile Sale nu s-au sfârșit, ci se vor revărsa în continuare pe calea vieții noastre.

Oare câți dintre noi, animați de credință vom pricepe acum la final de an, faptul că Dumnezeu ne-a umplut de binecuvântări.

Iar dacă lucrurile ne merg bine în viață, este datorită faptului că suntem ocrotiți de Dumnezeu pentru un plan minunat pe care El îl are cu viața noastră.

Iar a descoperi acel plan, ține foarte mult de percepția noastră spirituală la apelurile delicate ale Duhului Sfânt.

Vestea bună din aceste versuri pentru cei suferinzi, este că îndurările lui Dumnezeu nu sunt la capăt, și se revarsă peste inimile lor rănite aducând vindecare.

Și orice situație dramatică poate fi schimbată într-un mod uluitor în bine, doar de Dumnezeu.

Vestea bună pentru noi toți, este că bunătățile și îndurările Sale față de noi, nu s-au sfârșit și nici nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață.

Adică zi de zi, Dumnezeu revarsă asupra noastră harul Său minunat, pentru a încerca să ne cucerească inimile și a ne determina să ne întoarcem spre El.

Aceste gânduri frumos exprimate în poemul lui Ieremia, reaprind speranța în inimile noastre.

Ni se promite că zi de zi bunătățile și îndurările Sale se vor înnoi într-un mod plin de farmec, cum numai Dumnezeu are capacitatea să o poată face.

De aceea eu personal rămân uimit în fața bunătății Sale de necuprins cu mintea mea limitată, pentru că nu pot să-l înțeleg în totalitate pe Dumnezeu.

Dar pot pur și simplu să mă încred în El, asemenea unui copilăș ce se încrede în Tatăl său.

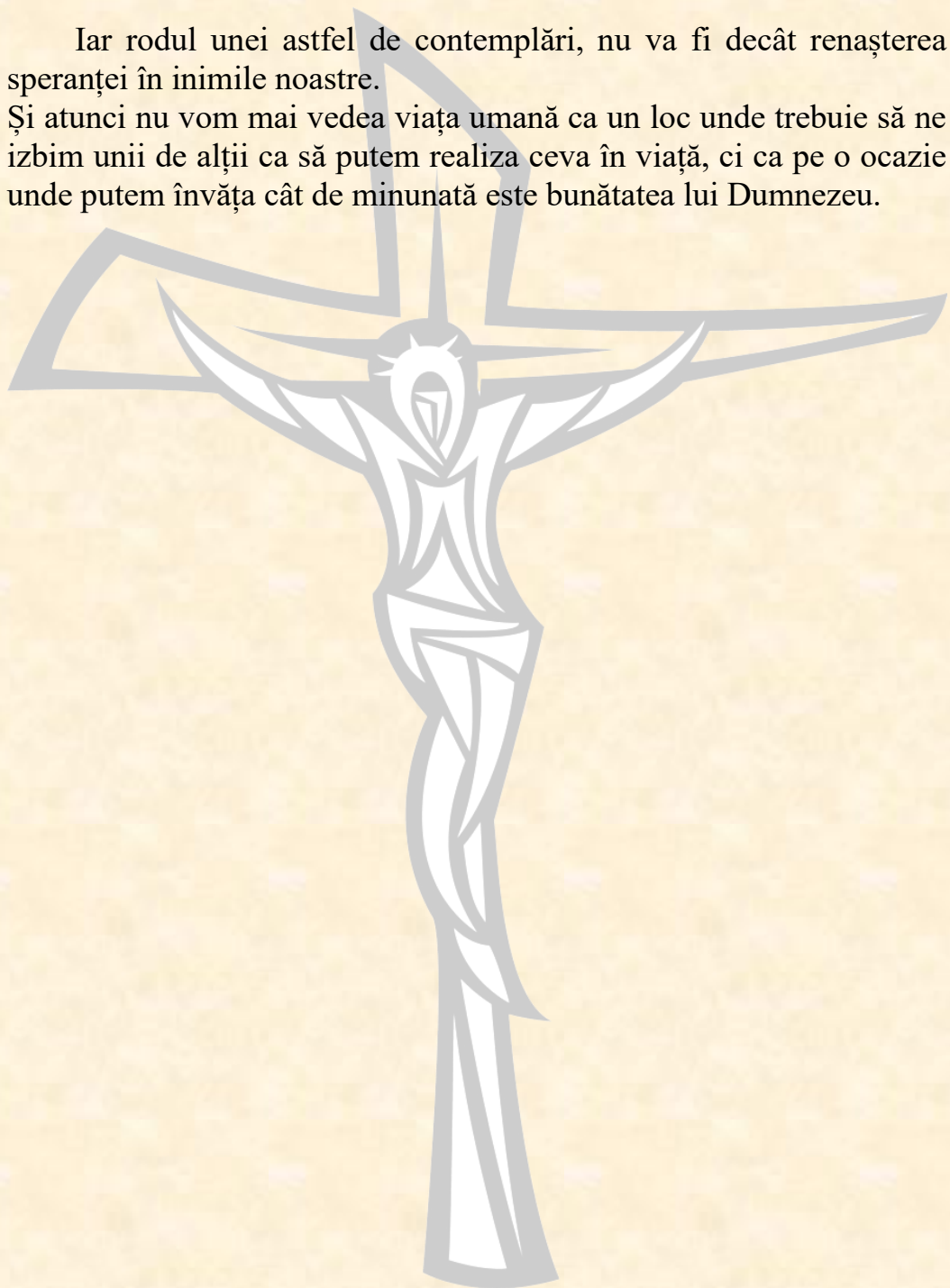
Garanția că promisiunile lui Dumnezeu se vor împlini în viețile noastre este credincioșia lui Dumnezeu, despre care ni se spune că este nespus de mare. Versurile acestui poem ne invită să ne oprim măcar acum în pragul unui an nou, și să medităm la bunătatea lui Dumnezeu, ce în diferite forme s-a revărsat mereu în viața noastră.

Și poate că în anul ce aproape că s-a scurs prin clepsidra timpului, cuprinși fiind în alergarea vieții, nu am realizat că toate binecuvântările de care am avut parte au venit de la Dumnezeu.

Să încercăm să-L contemplăm pe Dumnezeu ca pe un Mare Binefăcător, ce se apleacă de pe tronul Său ca să ne umple inimile și viețile cu bunătățile și îndurările Sale necuprinse în totalitate de mintea noastră.

Iar rodul unei astfel de contemplări, nu va fi decât renașterea speranței în inimile noastre.

Și atunci nu vom mai vedea viața umană ca un loc unde trebuie să ne izbim unii de alții ca să putem realiza ceva în viață, ci ca pe o ocazie unde putem învăța cât de minunată este bunătatea lui Dumnezeu.

Măreția unei chemări

Unul din subiectele ce de a lungul anilor l-am studiat cu un deosebit interes, este modul cum Dumnezeu a chemat anumiți oameni pentru ai folosi în lucrarea Sa.

Fie că a fost vorba de chemarea în slujba de profet, unde persoana respectivă trebuia să fie port vocea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, sau în alte slujbe ce sunt necesare în alte ramuri ale lucrării Sale.

De asemenea unii oameni de știință, și mari creatori din domeniul artei au avut convingerea că lucrările lor poartă amprenta inspirației divine.

În domeniul literaturii, Dumnezeu a inspirat într-un mod deosebit anumiți scriitori ce au creat anumite opere literare ce au dăinuit de a lungul timpului fiind citite și recitite de toți cei ce iubesc frumosul.

Cu ani în urmă citeam într-o carte, o declarație a lui **Fiodor Mihailovici Dostoievski** unde el afirma că Îl roagă pe Dumnezeu să îl inspire ca să poată scrie.

Și atunci eu am înțeles de ce **Fiodor Mihailovici Dostoievski** și **Lev Nikolaevici Tolstoi** au fost cei mai buni prozatori ai tuturor timpurilor, pentru că în spatele scrierilor lor a stat inspirația divină.

Acești doi scriitori sunt considerați doi mari comentatori ai Evangheliilor, ce au ajutat atât de mulți oameni să înțeleagă profunzimea scrierilor sfinte, și de asemenea buni cunoscători ai naturii umane.

Un pictor a pictat un tablou ce înfățișează o cameră sărăcăcioasă de la țară, pe vatră încă mai mocnește jarul, iar în apropiere de focul ce este pe cale să se stingă stă un tânăr ce este adâncit în lectura unei cărți, fața lui este foarte serioasă, el este absorbit în lectura acelei cărți de unde extrage lecții importante pentru el.

În partea din dreapta de jos a tabloului este scris:

*„Eu studiez, eu mă pregătesc,
căci pentru mine va veni o ocazie.”*

Tabloul îl reprezintă pe Abraham Lincon ce în opinia mea a fost cel mai mare președinte al Americii, de asemenea el a eliberat sclavii negrii. Însă în aceea perioadă din viața sa reprezentată de pictură era un băiat de la țară, un autodidact. Am observat că atunci când Dumnezeu are un plan cu un om, El îl pregătește pentru lucrarea respectivă.

Unul din personajele Vechiului Testament a cărui viață am citit-o și recitit-o de a lungul anilor a fost Moise.

Mai ales m-a impresionat modul cum chemarea lui Dumnezeu ajunge la el, și îl surprinde făcându-l în prima fază să dea înapoi, și să nu dorească să fie eliberatorul poporului său din sclavia egipteană.

După patruzeci de ani în Egipt, unde a fost educat în toată înțelepciunea și filozofia egiptenilor, fiind pregătit să urce pe tronul Egiptului, el alege din punct de vedere omenesc inexplicabil o altă cale.

*„Prin credință Moise, când s-a făcut mare,
n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
ci a vrut mai bine să sufere
împreună cu poporul lui Dumnezeu
decât să se bucure
de plăcerile de o clipă ale păcatului.
El socotea ocara lui Hristos
ca o mai mare bogăție
decât comorile Egiptului
pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire.”*

(Evrei 11; 24-26)

Chemarea lui Dumnezeu îl găsește pe Moise pascănd oile socrului său prin pustia Madian.

După ce a trăit patruzeci de ani în tot fastul și luxul de la palat, el trăiește alți patruzeci de ani ducând o viață de nomad în deșert.

Cunoaștem istoria vieții lui, în tinerețea sa ucide un egiptean ce îi asuprea pe israeliți crezând că cei din poporul său vor înțelege că el este eliberatorul și conducătorul lor, și se vor trezi pentru a face o răsccoală a sclavilor împotriva egiptenilor.

Însă lucrurile nu se întâmplă deloc așa cum el prevăzuse, și este nevoit să fugă din Egipt pentru aș scăpa viața în deșertul Madianului, unde va începe o nouă viață, și timp de patruzeci de ani singur cu Dumnezeu umblă prin acea pustie, iar fiecare zi este o ocazie instructivă.

În acei ani el scrie cărțile Geneza și Iov ce scot în relief două mari teme și anume, creațiunea și suferința umană.

De-a lungul secolelor, oameni de toate categoriile sociale s-au aplecat asupra acestor cărți, pentru a primi învățătură.

De asemenea până în zilele noastre unii oameni de știință, și unii teologi, sunt atrași de studiul acestor cărți pentru a descifra misterele creațiunii și pentru a înțelege drama suferinței umane.

În fața rugului aprins de unde Dumnezeu îi vorbește, Moise având optzeci de ani este plin de umilință, și se simte nevrednic să meargă acolo unde Dumnezeu îl trimite.

Își aduce aminte de eșecul din tinerețea sa și șovăie, nu se mai încrede ca altădată în propria sa putere și capacitate, acum este doar păstorul din Madian ce a meditat atât timp prin deșert ascultând vocea lui Dumnezeu și vântul deșertului. Este interesant de urmărit pe paginile Sfințelor Scripturi dialogul dintre el și Dumnezeu, și însărcinarea lui pentru acea misiune.

Apoi intrarea sa în audiență la Faraon unde merge împreună cu Aaron, și înclin să cred că atunci când ei declară că ni s-a arătat Dumnezeul evreilor, suita împăratului din sala tronului izbucnește în râs. Nu aveau egiptenii atâtea zeități pe care ei le considerau net superioare oricărui dumnezeu.

Iar monarhul Egiptului plin de mândrie de pe tronul celei mai puternice națiuni de pe pământ la data aceea, face acea declarație menționată în cartea Exod 5-2:

*„Faraon a răspuns:
„Cine este Domnul,
ca să ascult de glasul Lui,
și să las pe Israel să plece?”
Eu nu cunosc pe Domnul,
și nu voi lăsa pe Israel să plece.”*

Oare chiar acest Faraon despre care rapoartele istoriei ne spun că a fost un tiran foarte crud, nu cunoștea nimic din istoria lui Iosif și tot ce se întâmplase în trecut în țara Egiptului.

Dar cum să accepte el, monarhul celei mai puternice națiuni, un Dumnezeu al sclavilor, al celor oprimați, un Dumnezeu care se descoperă în deșert unui păstor.

Urmează apoi o serie de plăgi ce se abat peste Egipt iar Faraon are mereu confruntări verbale cu Moise și Aaron.

Și mereu raportul biblic ne spune:

*„Inima lui Faraon s-a împietrit,
și n-a ascultat de Moise și de Aaron,
după cum spusese Domnul.”*

(Exod 7-13)

Ba mai mult, sunt alte versete ce ne spun că Dumnezeu i-a împietrit inima lui Faraon, și la o privire fugară asupra unor astfel de versete am putea crede acest lucru.

Dar fiind atenți la contextul pasajului biblic ne dăm seama că nu Dumnezeu i-a împietrit inima lui Faraon, ci pur și simplu El i-a respectat alegerea. La un moment dat vrăjitorii și înțelepții Egiptului îi spun, aici este degetul lui Dumnezeu, nu mai putem face nimic.

Însă Faraon continue să rămână în împietrirea sa, inima lui pare ca de piatră nimic nu-l atinge, nimic nu-l sensibilizează, este condus doar de mândria sa.

Chiar dacă încearcă, și o aparentă părere de rău și îi spune lui Moise să se roage lui Dumnezeu pentru a îndepărta plăgile, este doar pentru a scăpa de consecințele neascultării sale.

El revine mereu la acea atitudine a sa de răzvrătire împotriva cerului.

Am observat că în zilele noastre se întâmplă ceva asemănător cu unii oameni, ce au o bună poziție în societate și lucrurile le merg bine în viață.

Însă într-un moment anume al vieții lor, chemarea duioasă a lui Dumnezeu la mântuire ajunge până la ei atingându-le inima, iar inimile lor reacționează la atingerea iubirii lui Dumnezeu asemenea inimii lui Faraon.

Și astfel, unii oameni devin insensibili din punct de vedere spiritual. S-a observat că de obicei ce-i ce răspund pozitiv și își deschid inimile Evangheliei, sunt cei săraci ce duc o existență grea, luptând pentru a supraviețui.

De asemenea observ în Germania că oamenii ce duc o existență prosperă bucurându-se de confort material, nu au interes pentru lucrurile spirituale, și astfel insensibilitatea spirituală îi cuprinde și nu doresc să știe nimic despre Iisus Hristos.

Decât doar așa ca cultură generală, este bine să știi consideră ei, câte ceva despre biografia lui Iisus din Nazaret ce într-adevăr a fost un personaj interesant în istorie.

Dar ceea ce pe mine mă uimește este faptul că iubirea lui Dumnezeu, în mod delicat, tainic, atinge inimile oamenilor, iar pe cei ce se deschid în fața iubirii Sale îi transformă.

Nu suntem abandonați de Dumnezeu, harul Său încă mai planează asupra lumii noastre dedate la rău, Evanghelia încă mai aduce bucurie în viața celor umili ce nu au inimile pline de răzvrătire și mândrie.

Oare ce altceva în afara prezenței lui Dumnezeu mai poate umple de speranță existența celor umili, a celor exploatați prin muncă de cei puternici? Nu avem nimic altceva spre care să ne îndreptăm spre a găsi har și a fi ajutați la vreme de nevoie.

Apostolul Pavel a rezumat foarte bine în câteva cuvinte misiunea lui Moise în Egipt:

*„Prin credință a părăsit el Egiptul,
fără să se teamă de mânia împăratului;
pentru că a rămas neclintit,
ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.
Prin credință a prăznuit el Paștele
și a făcut stropirea sângelui,
pentru ca Nimicitorul celor întâi născuți
să nu se atingă de ei.
Prin credință au trecut ei marea Roșie ca pe uscat,
pe când Egiptenii,
care au încercat să o treacă,
au fost înghițiți.”*

(Evrei 11; 27-29)

Putem să mai extragem câteva învățături din aceste rapoarte ale istoriei sfinte. După ultima plagă, moartea tuturor întâilor născuți ai egiptenilor, în sfârșit evreei primesc încuviințarea din partea lui Faraon să plece.

Trecând peste multe aspecte ale exodului lor, doresc să mă opresc doar la un moment măreț pe care de altfel în mod spectaculos în filmul „[Cele zece porunci](#)” [Cecil B. DeMille](#) la ecranizat, și anume, momentul de la Marea Roșie când din punct de vedere omenesc sclavii recent eliberați nu mai au nici o ieșire, în spatele lor vine cea mai puternică armată a timpului lor pentru ai măcelări sau readuce în captivitate. Frica, necredința, pune stăpânire pe inimile lor, însă acolo este Moise cel ce a primit chemarea de ai elibera pe sclavii evrei, și prin el, Dumnezeu despică marea Roșie și israeliții trec privind zidurile de apă ce le au în stânga și în dreapta lor.

THE TEN COMMANDMENTS

Moise pășește pe acel drum cu certitudinea celui ce a înțeles că alături de Dumnezeu totul este posibil, nici un obstacol nu poate sta în calea puterii și maiestății divine.

Scriitorul american **William Faulkner** a scris o carte intitulată „Pogoară-te Moise”, care de fapt este o colecție de povestiri unde este bine subliniată necesitatea unui eliberator. Am amintit de această carte doar pentru a sublinia faptul că Moise a rămas în istorie ca un eliberator trimis de Dumnezeu pentru cei oprimați. Oștirea lui Faraon și-a găsit sfârșitul în apele mării Roșii ce au înecat acea armată de elită, este de fapt o ilustrare a modului cum sfârșesc toți cei ce luptă împotriva lui Dumnezeu.

De la marea Roșie, unde evreii au compus și cântat acea cântarea a eliberării lor, gândul mă poartă spre o altă mare descrisă în cartea Apocalipsei:

*„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc;
și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână,
stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și a numărului numelui ei.
Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu,
și cântarea Mielului.*

Și ziceau:

*„Mari și minunate sunt lucrările tale,
Doamne Dumnezeule, Atotputernice!
Drepte și adevărate sunt căile Tale,
Împărate al Neamurilor!
Cine nu se va teme, Doamne,
și cine nu va slăvi Numele Tău?
Căci numai tu ești Sfânt,
și toate neamurile, vor veni
și se vor închina înaintea Ta,
pentru că judecățile tale au fost arătate?”*

(Apocalipsa 15; 2-4)

Despre fiară, icoana ei, și numărul numelui ei, voi scrie într-un alt articol.

Acum doar doresc să spun că oamenii mântuiți din orice popor și seminție, vor cânta din nou cântarea lui Moise, care este o cântarea a eliberării din robia egipteană.

Și mai mult de atât se va cânta cântarea Mielului, o cântare pătrunsă de spiritul acelei iubiri ce se jertfește, pe care noi oamenii am început să o înțelegem doar prin prisma sacrificiului realizat de Iisus la Golgota în favoarea noastră.

Să medităm la această lume a celor mântuiți ce va fi condusă de principiul iubirii agape, unde vom avea privilegiul să ne unim acelui cor mareț, pentru a cânta la marea de cristal cântarea lui Moise și a Mielului.

Ultimul test

În ultimul timp recitesc tot mai des un verset și meditez la profunzimea ce o conține, pentru că sunt foarte interesat în a ști ce atitudine să adopt în mijlocul oamenilor unde îmi desfășor viața.

De câțiva ani trăiesc în Berlin și observ aici oameni ce au religii diferite, vin din țări diferite, și au mentalități ce diferă de la om la om.

Am impresia că versetul biblic pe baza căruia voi scrie acest articol, îmi trasează un anumit mod de a fi, și a trăi viața creștină.

În 2 Timotei 1;7 ni se consemnează:

*„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică,
ci de putere, de dragoste și de chibzuință.”*

De-a lungul anilor am învățat un lucru, și anume că pentru a înțelege un pasaj biblic sau un verset, am nevoie să pătrund în cadrul cultural și istoric în care a fost scris, să-mi dau seama ce au însemnat acele gânduri pentru autor și contemporanii săi, și apoi să încerc să extrag învățăturile necesare pentru mine.

În cazul de față, este vorba despre ultima epistolă scrisă de apostolul Pavel cu puțin timp înainte de a suferi moartea de martir. Apostolul era întemnițat la Roma pe timpul împăratului roman Nero, ce provocase un mare incendiu și apoi dăduse vina pe creștini, și ca urmare a acestui fapt se declanșase o persecuție aprigă împotriva creștinilor.

Apoi la ceva timp după acel incendiu Pavel a fost arestat și judecat, însă nu fusese încă condamnat, era în așteptarea sentinței, încătușat fiind în închisoare.

În acest context, apostolul îi scrie ultima sa epistolă fiului său spiritual Timotei.

De fapt Pavel mai fusese judecat odată de Nero și fusese pus în libertate.

Dar de data aceasta el avea sentimentul că clipa plecării lui este aproape, și că va fi condamnat la moarte pentru că propovăduise cu putere Evanghelia la Roma și în imperiu.

Comentatorii Bibliei au numit această epistolă:

„Ultima dorință și testamentul marelui apostol al neamurilor.”

Într-adevăr este o epistolă profundă din punct de vedere spiritual. Apoi ceea ce îmi place cel mai mult este faptul că este dezvoltat marele adevăr al nemuririi.

Apostolul cu elocvența sa cu care ne-a obișnuit și din alte epistole ale sale, ne convinge că nu totul se termină pe acest pământ, și că există viață dincolo de lumea noastră.

Marele apostol scrie ca un om ce este animat de speranța vieții veșnice în Hristos.

Pe tot parcursul vieții sale, apostolul neamurilor a fost preocupat foarte mult de comportamentul său, a dorit cumva ca el cel ce propovăduise cu putere Evanghelia să nu fie lepădat.

Iar în momentul când scrie această epistolă este din nou preocupat, ce atitudine să adopte în temniță și în fața morții, pentru că este conștient că el este o privescitură pentru lume, îngerii, și oameni.

De altfel el scrie:

„Adu-ți aminte de Domnul Iisus Hristos, din sămânța lui David, înviat din morți, după Evanghelia mea, pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Iisus, împreună cu slava veșnică.”

(2 Timotei 2:8-10)

Pavel îl are în mintea sa pe Iisus și contemplă din nou natura umană a lui Iisus, încercând să înțeleagă cum a fost posibil ca Cel ce este Dumnezeu în mod deplin să se întrupeze și să devină om, și să ne predice mesajul iubirii, și apoi să moară suferind pe crucea Calvarului. Apostolul a înțeles în parte acest lucru, după care a exclamat mare este taina evlaviei, pentru că nu o putem cuprinde în totalitate cu mintea noastră.

Pavel este conștient că trebuie să rabde totul într-un spirit creștin, pentru că comportamentul său și moartea sa ca martir vor fi o mărturie puternică în favoarea Evangheliei.

De aceea el afirmă că este gata și că clipa plecării sale este aproape, dar încă este frământat de grija pentru bisericile înființate de el, și de aceea îi dă sfaturi prețioase lui Timotei.

Doresc să mă întorc la versetul pe care l-am consemnat la începutul acestor rânduri.

Primul lucru ce îmi atrage atenția din acest verset este faptul că se menționează că Dumnezeu ne-a oferit Duhul Sfânt, practic fără El nu poate exista viață spirituală.

Ni se consemnează foarte clar că nu ni s-a dat un duh de frică sau de lașitate, în cazul lui Pavel, el nu putea să se lase cuprins de așa ceva pentru că era un reprezentant de seamă a lui Hristos.

Apoi, ni se consemnează:

„...ci de putere, de dragoste.”

Apostolul ca unul care l-a contemplat foarte mult pe Hristos, a înțeles că în caracterul lui Iisus puterea și dragostea sau unit formând un echilibru perfect și de aceea ca Iisus nu a mai trăit și vorbit nimeni, oamenii rămâneau extaziați când îl ascultau.

Iar mai presus de orice, Iisus trăind între oameni era personificarea dragostei divine.

În partea finală a acestui verset ni se consemnează că Duhul Sfânt va aduce chibzuință în mintea creștinului, sau am putea aprofunda și mai mult și înțelege chibzuința cu bunul simț pe care orice om ar trebui să-l aibă, și fără de care o societate se prăbușește din punct de vedere moral.

Cred că marele test pentru noi cei ce astăzi tindem să urmăm învățăturile biblice în societatea în care trăim este să dăm dovadă de bun simț, în fața unei astfel de mărturii chiar și cei mai mari împotriviitori ai Evangheliei pot fi mișcați.

Nu putem știi cum se va sfârși viața noastră, și nici cum se vor derula evenimentele pe viitor în lumea în care trăim.

Dar ni se spune foarte clar ce comportament creștin trebuie să adoptăm.

Din zilele lui Pavel și până în zilele noastre au fost martiri, de asemenea cartea Apocalipsa ne spune că până la închiderea harului vor mai fi martiri.

De aceea cred că atitudinea lui Pavel în fața morții, ar trebui studiată cu un deosebit interes.

De asemenea îmi place modul triumfal în care el își încheie epistola.

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.

*M-am luptat lupta cea bună,
mi-am isprăvit alergarea,
am păzit credința.*

*De acum mă așteaptă cununa neprihănirii,
pe care mi-o va da, în „ziua aceea”,
Domnul, Judecătorul cel drept.*

*Și nu numai mie,
ci și tuturor celor
ce vor fi iubit venirea Lui.”*

(2 Timotei 4:6-8)

În fața apostolului se întindea eternitatea, de asemenea el știa că împăratul Nero îi putea lua libertatea și oricare alt drept civil și chiar și viața sa fizică, însă nimeni nu se putea atinge de speranța mântuirii ce o avea în inima sa, ba mai mult în momentele când scria în lanțuri fiind, ultima sa epistolă, marele apostol al neamurilor avea certitudinea mântuirii.

Astăzi avem marele privilegiu să primim Duhul Sfânt despre care apostolul ne-a scris, într-un mod atât de măreț și să trăim animați de speranța mântuirii.

Este adevărat că sunt timpuri grele în care a da dovadă de un comportament creștin uneori nu te alegi decât cu batjocori.

Dar viața aceasta pământească privită din perspectiva veșniciei capătă alt sens.

Cred că lucrul cel mai minunat pentru un creștin, este să-și găsească locul în planul lui Dumnezeu de salvare a oamenilor, și să conlucreze cu Hristos pentru ai ajuta pe alții să cunoască vestea bună a mântuirii.

Să nu uităm că dincolo de orice circumstanță neplăcută a vieții, ne așteaptă Canaanul ceresc cu toate splendorile, și că prin lumea aceasta a suferinței suntem doar în trecere.

De aceea este bine să ne lăsăm pătrunși de bucuria mântuirii.

Ultimul act de iubire

Întreaga viață a lui Iisus de la ieslea Betleemului și până la Golgota a fost oferită în slujba oamenilor. Iisus i-a iubit pe oameni și și a trăit printre ei ca unul ce a venit să răspundă la marea întrebare cum este Dumnezeu.

Și privind-L pe Iisus începem să înțelegem marele adevăr revelat pe paginile Sfintelor Scripturi și anume, Dumnezeu este dragoste.

Citind Evangheliile observăm că absolut tot ce El a făcut a fost motivat de iubire.

Chiar și în ieslea din Betleem ca și nou născut, ne determină să înțelegem că venise printre oameni din iubire ca să ne mântuiască.

Apoi ca și adolescent și tânăr s-a pregătit pentru a fi jertfa neprihănită de pe crucea Golgotei. Evangheliile Îl prezintă ca pe un om deosebit ce era mai presus de orice altceva, Dumnezeu în sensul absolut.

Vindecările pe care le-a făcut, mesajele pe care le-a transmis oamenilor, totul era motivat de iubire.

El a venit să ne învețe ce este iubirea agape și cum o putem experimenta și noi.

Sunt multe faptele de iubire pe care Iisus le-a făcut pentru oameni.

În acest eseu în mod special mă voi rezuma asupra unui moment sublim.

Dar voi enumera și alte lucrări ale Sale pentru ca noi toți să-L putem redescoperi pe Iisus nu cel prezentat în diferite șabloane bisericești ci pe Iisus de pe paginile Evangheliilor.

Să încercăm să-L privim cu ochii minții așa cum este descris de scriitorii inspirați.

Hristos ce a predicat vestea bună, a înmulțit pâinile pentru oamenii flămânzi, a iertat-o pe femeia adulteră, și ne-a lăsat minunatele Sale parabole pline de profunzime ce ne determină să-L înțelegem pe Dumnezeu ca pe Tatăl din parabola fiului risipitor ce ne așteaptă să ne întoarcem în brațele Sale.

Un alt uimitor act făcut cu iubire este episodul în care ni se relatează că Iisus mergea pe mare și printre valuri le-a spus ucenicilor, Eu sunt nu vă temeți.

Asta înseamnă că în ceasul cel mai întunecat al istoriei umane în mijlocul celor mai puternice furtuni Iisus va apare pentru a aduce izbăvirea promisă.

Dar mai presus de orice altceva noi avem prezența Sa cu noi, ce prin intermediul Duhului Sfânt vine în inimile noastre aducându-ne în primul rând liniște sufletească.

În Evanghelia după Luca ni se spune:

*„El i-a dus până spre Betania.
Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat.
Pe când îi binecuvânta,
S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer.”*

(Luca 24:50-51)

Mâinile lui Iisus au făcut mereu fapte de iubire pentru oameni. Cu mâinile Sale a lucrat din greu lemnul în atelierul de tâmplărie a lui Iosif și mai mult de atât acele mâini sau atins de omul lepros aducând vindecare.

De asemenea mâinile Sale sau întins peste femeia gârbovă și astfel a vindecat-o.

Sunt mâinile ce sau atins de racla fiului văduvei din Nain pe care l-a înviat. Minunată ne este descrisă și învierea fiicei lui Iair pe care Iisus a apucat-o de mână și a trezit-o la viață din morți.

Pe tot parcursul lucrării Sale publice mâinile Sale au fost folosite în nenumărate acte de iubire făcute în folosul oamenilor.

Apoi a venit acel ceas dramatic din grădina Ghetsimani când mâinile Sale sau împreunat în rugăciune. Iar după toată agonia de acolo a urmat Golgota, momentul măreț când Iisus de bună voie și-a întins mâinile pe cruce ca jertfă neprihănită pentru păcatele lumii întregi.

După moartea pe cruce a fost pus în mormânt și acolo brațele Sale străpunse sau odihnit pe trupul Său neînsuflețit.

A urmat apoi mărețul moment al învierii ce face din creștinism cea mai deosebită religie a lumii.

Timp de patruzeci de zile s-a arătat deseori ucenicilor Săi vorbind cu ei lucruri privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Și ce este mai important că s-a prezentat înaintea lor ca Mesia cel înviat ce oferea mântuire neamului omenesc pierdut.

În versetele din Luca avem consemnat ultimul act de iubire pe care ucenicii l-au văzut făcut de Iisus în favoarea lor.

Atunci Iisus și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat iar pe când îi binecuvânta a fost înălțat la cer.

Ucenicii au rămas cu acea imagine imprimată în mintea lor și anume, Iisus înălțându-se spre ceruri cu brațele ridicate ca semn al binecuvântării.

Fața Sa exprimând iubire și bunătate, având și acea măreție de împărat al universului.

Un scriitor religios se întreba nedumerit de ce a plecat Iisus și nu a rămas cu oamenii.

Însă să nu uităm că odată cu înălțarea Sa peste ucenici s-a pogorât darul Duhului Sfânt oferit omenirii ca Mângâietor și Învățător.

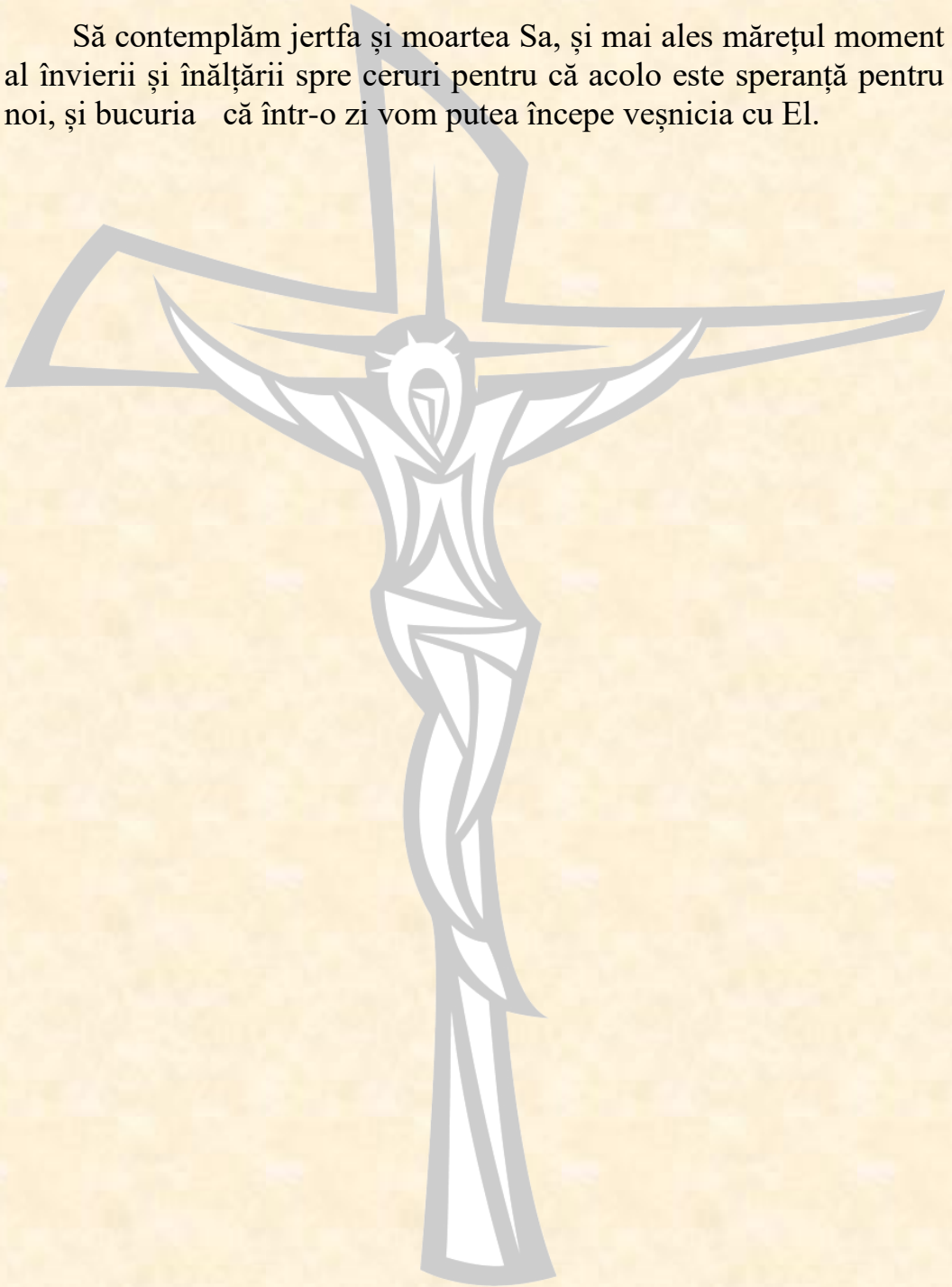
Fără acest minunat dar nu am putea niciodată să înțelegem profunzimile Planului de Mântuire.

Vestea cea bună pentru noi astăzi este că Iisus a înviat și s-a înălțat la ceruri, la dreapta Tatălui unde mijlocește pentru noi continuând astfel să lucreze în favoarea neamului omenesc.

Însă un lucru nu poate face Iisus în locul nostru și anume, să aleagă pentru ca noi să urmăm calea mântuirii.

De aceea fiecare om își hotărăște destinul veșnic prin alegerile pe care le face. Calea cea minunată trasată de Hristos se întinde și astăzi în fața noastră, depinde de noi dacă vom pași pe ea sau ne vom rătăci în continuare pe căile ce în final duc la moarte veșnică.

Să contemplăm jertfa și moartea Sa, și mai ales mărețul moment al învierii și înălțării spre ceruri pentru că acolo este speranță pentru noi, și bucuria că într-o zi vom putea începe veșnicia cu El.

Eu sunt cu voi

Una din promisiunile cele mai minunate făcute de Iisus ucenicilor Săi se află în Evanghelia după Matei 28-20 în ultima parte a versetului unde ni se promite:

*„...Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele,
până la sfârșitul veacului. Amin.”*

Aici ni se revelează ceva ce întrece capacitatea noastră de a înțelege în toată profunzimea, făgăduința Sa.

La o primă vedere pare surprinzător faptul că Iisus ce urma să se înalțe la ceruri face o astfel de promisiune ucenicilor Săi, pentru că avea în vedere darul Duhului Sfânt ce avea să rămână cu biserica Sa și cu fiecare ucenic în parte.

Aceasta este o promisiune ce cuprinde tot ce avem nevoie, El ne promite că va fi cu fiecare din cei ce își pun încrederea în El.

Și astăzi prin tainica și niciodată înțeleasă pe deplin lucrare a Duhului Sfânt, Iisus este cu noi.

El se coboară în inimile noastre pline de temeri, apăsate de păcate și poveri pentru a aduce eliberare.

Cine a învățat să perceapă prezența lui Iisus în inima sa prin Duhul Sfânt, este un om ce are o deosebită experiență duhovnicească.

După înălțarea Sa la ceruri Duhul Sfânt s-a revărsat peste ucenici, ce au predicat cu putere Evanghelia zguduind din temelii Imperiul roman. Lumea în care trăim astăzi ne îngrozește prin rapiditatea cu care unele lucruri se desfășoară.

De la pandemie la războiul din Ucraina și apoi conflictul din orientul mijlociu. Se pare că îngerii războiului incită tot mai multe națiuni spre vărsare de sânge. Și când afirm acest lucru mă refer la demonii ce încearcă să angreneze unele din națiunile lumii într-un conflict armat de talie mondială.

În urma unor astfel de conflicte vedem cum oameni nevinovați suferă și nu înțelegem în totalitate de ce. Însă să nu uităm că trăim în cadrul mării controversate dintre Hristos și Satana.

Trăim într-o lume care tot mai mult întoarce spatele învățăturilor creștine și acest lucru se numește progres.

Dar toate aceste lucruri aduc consecințe teribile.

În tot acest context sumbru al lumii în care trăim avem această făgăduință minunată de care să ne prindem.

„Eu sunt cu voi în toate zilele...”

Zi de zi El se va coborî în inimile noastre dacă dorim, și umblarea zilnică poate fi nespuse de minunată.

Putem trece astfel peste obstacolele vieții într-un mod diferit călăuziți fiind de Duhul Său.

Iisus a promis că până la sfârșitul lumii va fi cu noi, indiferent de circumstanțe prezența Sa va aduce bucuria de a trăi în inimile noastre. Eu sunt cu voi este garanția că puterile întunericului nu ne vor birui și că viața noastră spirituală nu se va transforma într-un eșec.

Iisus este tot ceea ce noi avem nevoie pentru a nu ne prăbuși sub valurile uriașe ale lumii extrem de agitate în care trăim.

Prezența Sa cu noi până la sfârșitul lumii este ceva atât de minunat încât ne dăm seama că mai mult de atât Dumnezeu nu putea să ofere.

Nimeni nu cunoaște mai bine ca El slăbiciunile noastre, păcătoșenia noastră, și de aceea când se pogoară în inimile noastre ne poate ridica și da speranță.

Pentru lumea secularistă în care trăim aceste lucruri par de neînțeles. Deși în ultimul timp, datorită evenimentelor dramatice la care asistăm tot mai mulți oameni se întorc spre Dumnezeu, sau cel puțin încep să-L caute înțelegând că în lumea haotică în care trăim nu mai există nimic demn de încredere în care să mai găsim stabilitate și speranță.

Ce privilegiu minunat ca zi de zi să umblăm cu Iisus și să învățăm de la El cum să aruncăm asupra Sa toate poverile noastre!

Să beneficiem dar din plin de acest mare privilegiu și să ne apropiem prin intermediul rugăciunii de El pentru a cere prezența Sa cu noi în toate zilele vieții noastre.

Și atunci binecuvântările Sale ne vor înfrumuseța viața.

Avem asigurarea că El va fi cu noi și nu ne va abandona niciodată pentru că așa a promis.

Doar atunci când noi alegem să trăim fără El, vom fi lăsați să culegem consecințele unor astfel de alegeri.

Dar și atunci dacă strigăm după ajutor El va veni în noaptea suferințelor noastre ajutându-ne să le suportăm prin har.

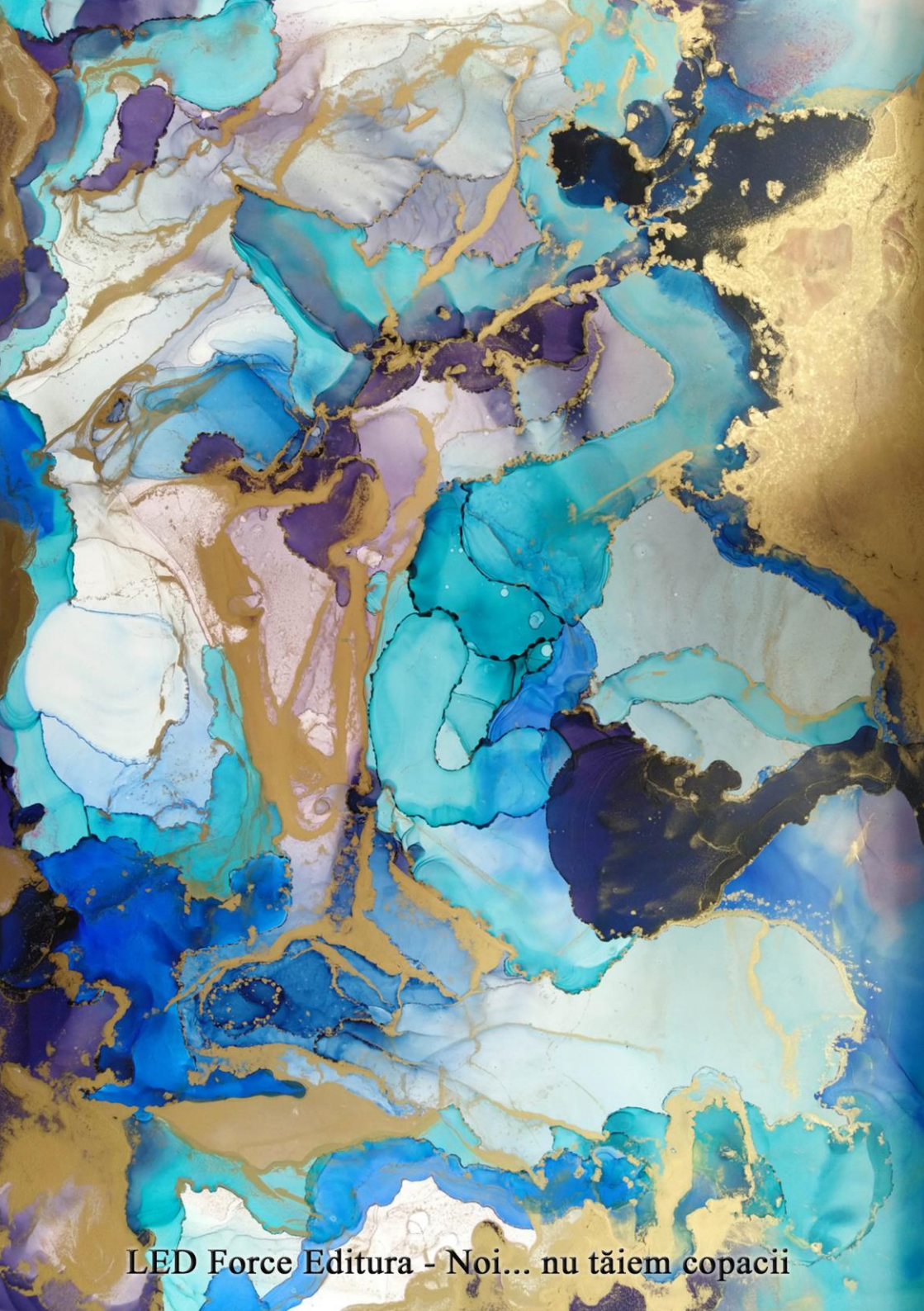
Prin Iisus viața este minunată, mai bine zis este o urcare neconținută pe cele mai înalte culmi ale dezvoltării spirituale.

Zilele vieții noastre pot fi umbrire de dureri și probleme sau pot fi zile de luptă cu păcatul, firea pământească, sau atacuri din partea confederației răului.

Însă atunci când prezența lui Iisus se coboară în viețile noastre vine lumina, speranța, liniștea sufletească și putem trece peste valurile furioase ce sunt gata a scufunda corabia vieții noastre.

Deci să ne deschidem cu bucurie inimile înaintea Sa pentru a trăi cea mai frumoasă experiență dată oamenilor.

LED Force Editura - Noi... nu tăiem copacii